

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

RAEANNE THAYNE

"RaeAnne Thayne gets
better with every book."

—ROBYN CARR,

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Christmas at the Shelter Inn

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

RAEANNE THAYNE

"RaeAnne Thayne gets
better with every book."

—ROBYN CARR,

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

*Christmas at
the Shelter Inn*

OceanofPDF.com

RaeAnne Thayne'in romanlarına övgüler

"[Thayne'in] kitapları harika romantik, iyi hissettiren ve son sayfalarda iç geçirmemle biten okumalar."

-Debbie Macomber, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Thayne her zaman olduğu gibi kalbin kutsal köşelerine bir ışık tutuyor ve içinde saklı olan güzelliği aydınlatıyor."

-*Uçurum Evi* hakkında *Amazon Kitap Yorumları*

"Eğlenceli, yürek burkan ve tamamen ilgi çekici olan bu çok katmanlı hikâye, okurların bayılacağı karakterlerle dolup taşıyor."

-*Library Journal Evergreen Springs* hakkında (yıldızlı inceleme)

"RaeAnne Thayne hızla en sevdiğim yazarlardan biri haline geliyor... Bir kez okumaya başladığınızda, bırakamayacaksınız."

-*Fresh Fiction*

"Thayne'in gerçekçi karakterizasyonu, aşık olma umudunu çoğu zaman beraberinde gelen sıkıntı ve zorluklarla birlikte ele alıyor."

-*BookPage* on *Serenity Harbor*

"Minik Cennet Noktası, Thayne'in yetenekli ellerinde capcanlı bir hayat buluyor ve yine tatlı, içten bir hikâye anlatıyor."

Redemption Bay hakkında -*Library Journal*

OceanofPDF.com

RaeAnne Thayne, *New York Times* ve *USA TODAY* çoksatan yazarının kocası ve üç çocuğuyla birlikte yaşadığı güzel kuzey Utah dağlarında ilham buluyor. Kitapları, Amerika Romantizm Yazarları'ndan RITA® Ödülü adaylığı ve *RT Book Reviews*'dan Kariyer Başarı Ödülü dahil olmak üzere çok sayıda ödül kazandı.

RaeAnne okuyucularından haber almayı çok seviyor ve kendisiyle raeannethayne.com adresindeki web sitesi aracılığıyla iletişime geçilebilir.

OceanofPDF.com

Ayrıca RaeAnne Thayne tarafından

*Kızak anları alıyor
Tatil Evinde Noel Noel Mucizesi
Sezonu için Evimize Geliyoruz*

Haven Point

*Snow Angel Cove
Redemption Bay
Evergreen Springs
Riverbend Yolu
Haven Point Serenity
Limanı'nda Kar Yağışı
Şeker amı Yolu
The Cottages on Silver Beach
Lake Haven'da Yaz*

Hope's Crossing

*Blackberry Summer
Woodrose Mountain
Sweet Laurel Falls
Currant Creek
Valley Willowleaf
Lane
Kar Tanesi Kanyonunda Noel
Wild Iris Ridge
Her Şey Parlak*

Cape Sanctuary

*Uçurum Evi
Deniz Camı Kulübe
Sunshine Cove'a Giden Yol
Pelerin'de Yaz
The Cafe at Beach End*

RaeAnne Thayne'in diğerk kitapları için www.raeannethayne.com
adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

RaeAnne Thayne

Shelter Inn'de Noel

CANARY STREET PRESS

OceanofPDF.com

Michelle Major, Molly Fader ve Jill Shalvis'e muhteşem yardımları için.
Hepinizi çok seviyorum!

OceanofPDF.com

İçindekiler

[birinci bölüm](#)

[ikinci bölüm](#)

[üçüncü bölüm](#)

[dördüncü bölüm](#)

[beşinci bölüm](#)

[altıncı bölüm](#)

[yedinci bölüm](#)

[sekizinci bölüm](#)

[dokuzuncu bölüm](#)

[onuncu bölüm on](#)

[birinci bölüm on](#)

[ikinci bölüm on](#)

[üçüncü bölüm on](#)

[dördüncü bölüm](#)

[on beşinci bölüm](#)

[on altıncı bölüm](#)

[on yedinci bölüm](#)

[on sekizinci](#)

[bölüm on](#)

[dokuzuncu bölüm](#)

bölüm yirmi bölüm
yirmi bir bölüm yirmi
iki bölüm yirmi üç
bölüm yirmi dört
bölüm yirmi beş
bölüm yirmi altı
bölüm yirmi yedi
bölüm yirmi sekiz
sonsöz

OceanofPDF.com

bir

Natalie Shepherd Boise havaalanından aldığı kiralık arabanın direksiyonunu kavradı. Karanlığın içinde yavaşça ilerlerken, gökyüzü ön camına sileceklerin temizleyebileceğinden daha fazla kar püskürtüyordu.

Kışın araba kullanmaktan ne kadar ama *ne* kadar hoşlanmadığını unutmuştu.

Memleketi Shelter Springs, Idaho'ya yaklaşırken yolun bu bölümünde hız sınırının çok altında gidiyordu ama yine de koşullar için çok hızlı olduğunu hissediyordu.

Natalie, ancak kar fırtınası olarak adlandırabileceği bu durumun ortasında, dört çeker ve çelik kuşaklı kar lastikleri olan büyük bir kamyonet kullanıyor olmayı tercih ederdi.

O değildi.

Mevcut tek kiralık araç, Florida'da güneşli bir günde plaja gitmek için daha uygun olan bu küçük, hafif sedandı.

Burada olmayı gerçekten istememesinin de bir faydası olmamıştı. Nat yıllarca tatilleri evde geçirmekten kaçınmaya çalışmıştı. Ailesini görmek için yaptığı kısa ziyaretleri, dağların yeşil ve yemyeşil olduğu, gölün uzun ve görkemli akşamlarda parıldadığı yaz aylarına denk getirmeyi tercih ediyordu.

Tatillerden zaten hoşlanmazdı ve özellikle de burada olmaktan, anılarla, hayaletlerle ve pişmanlıklarla dolu olmaktan hoşlanmazdı.

Sonra kar yağdı.

Elbette, tatillerde şenlikli ve çekici görünebilir, özellikle de her şeyi tertemiz bir battaniyeyle kapladığında ve bazen bir kar küresindeki parıltılar gibi aşağıya süzülürdü.

Kiraladığı arabanın lastiklerinin döndüğünü hissettiğinde ve kaldırımıyla her teması kaybettiklerinde midesindeki o baş döndürücü çalkantıyı hissettiğinde, kar bu neşeli çekiciliğini büyük ölçüde yitirdi.

Hayır. Hayranı değildi.

Burada olmak istemese de başka seçeneği olmadığını da biliyordu. McKenna üç gün önce ona tek kelimelik bir mesajla ulaştığında -Yardım edin!- Natalie ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. İşini dolduracak başka birini bulabilmeleri için çalıştığı ajansa hemen ulaştı, valizini topladı ve bir sonraki uçağa yetişti

Önümüzdeki birkaç ayı geçirmeyi umduğu Batı Afrika kıyılarındaki küçük İspanyol adası Tenerife'den.

McKenna'nın ona ihtiyacı vardı. Bağımsız, içine kapanık küçük kız kardeşinin böyle bir ricada bulunması için Nat işlerin kötü gitmesi gerektiğini biliyordu.

Endişe ayağını gaza biraz daha sert bastı. Cesaret edebildiği kadar hızlı sürüyordu. Sık ağaçların arasından Shelter Springs'in ışıkları görünmeye başladığında Nat rahat bir nefes aldı.

Neredeyse varmak üzereydi. Yakında bu özel sürüş kâbusu sona erecek ve Shelter Inn'deki misafir yatak odasına tıkılmış, güvende ve sağlam olacaktı.

Bunu yapabilirdi. Annesi ona ve kardeşlerine her zaman zor şeyleri başarabileceklerini söylerdi. Bu mantra yıllar boyunca ciddi bir şekilde test edilmişti. Nat'in katlandığı diğer şeylerle kıyaslandığında, karlı bir Aralık akşamında bir dağ yolunda araba kullanmak çocuk oyuncağı olmalıydı.

Felaket bir anda ağaçların arasından bir katır geyiği şeklinde fırladı ve doğrudan arabasının önüne atladı. Duramayacağı kadar yakındı.

Çığlık attı ve içgüdüsel olarak frene bastı, kaçınılmaz çarpışmadan kaçınmak için çılginca bir çabayla direksiyonu çevirdi.

Geyiği zar zor da olsa ıskalamayı başardı ama kaçınma çabaları felaketle sonuçlandı. Yüksek bir hızda gitmiyordu ama hayvana çarpmamak için direksiyonu aniden, içgüdüsel olarak kırması sedanı döndürmeye yetti, kontrolün kendisinde olduğuna dair tüm fikirler pencereden geceye doğru kayboldu.

Panik buz gibi dalgalar halinde üzerine çökerken, çaresizce kontrolü yeniden kazanmaya çalıştı, frene bastı ve kaydırağa dönmeyi hatırladı.

Sonu göl olacaktı.

Su tarafından yutulmak, batan bir aracın içinde kapana kısılmak ve çaresiz kalmak onun en büyük kabusuydu.

Kız kardeşinin bir kayba daha ihtiyacı yoktu. Zavallı McKenna.

Ön yolcu çamurluğu küçük bir köknar ağacına çarpıp hava yastıkları açılmadan önce aklına gelen son rastgele düşünce buydu. Araba biraz daha döndükten sonra sudan sadece birkaç metre ötedeki bir kar yığınının içinde durdu.

Natalie hava yastığını itti ve adrenalin pompalayarak ciğerlerine oksijen çekmek için mücadele etti.

Yaşıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama yaşıyordu.

Başını sallayarak küçük bir kahkaha attı. Şimdi tek yapması gereken buradan nasıl çıkacağını bulmaktı.

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Araba bir kaya ya da kütük gibi bir şeyin üzerinde duruyordu. Vitese taktı ve geri gitmeye çalıştı. Motor devirlendi ve lastikler kar ve toprak püskürttü ama hiçbir şey olmadı.

Tamam. Harika. Taksi çağırmak için cep telefonu çekiyor muydu? Bugünlerde Shelter Springs'te taksi hizmeti var mıydı?

Dağınık düşüncelerini toparlamak için büyük bir çaba sarf ederek, koltuktan düşen çantasını yerden aldı ve cep telefonunu aramaya başladı.

Onu aramaya o kadar odaklanmıştı ki, penceresine vurulduğunu duymadı. Şaşkınlıkla baktı ve koyu renk giysili bir adamın eğilerek içeri baktığını gördü.

Dehşet içinde küçük bir çığlık attı.

Dinlediği tüm gerçek suç podcast'leri beynine neon ışıklarla bir uyarı gönderiyor gibiydi. Sakın. Açma. Açma. Kapıyı.

Kilitlerin takılı olduğundan emin olmak için kontrol etti. Adam kapıyı tekrar çaldığında, belli ki hiçbir yere gitmiyordu, camı hafifçe indirdi, uğuldayan rüzgârdan duyabileceği kadar.

"Herkes iyi mi? Seni spin atarken gördüm. Otoyol devriyesini aradım. Ben doktorum. Yardımcı olabilir miyim?"

Ses hafızasına kazınmış gibiydi ama karanlıkta adamın yüz hatlarını seçemiyordu.

"Hayır. Hiç sanmıyorum. Aracın içindeki tek kişi benim ve ben iyiyim. Ama sıkışmış gibi görünüyorum."

"Ne oldu?" diye sordu. "Kara buz muydu? Burası tükürükten daha kaygan ve rüzgâr da hiçbir şeye yardımcı olmuyor."

"Çoğunlukla ölüm arzusuyla yanıp tutuşan bir geyik tam önüme atladı. Sanırım onu ıskaladım ama muhtemelen kaportamda hala toynak izleri var."

Karanlıkta dişleri parlıyordu ve kendini onun yüz hatlarını görebilmeyi dilerken buldu. Bu seste çok tanıdık gelen bir şey vardı.

"Arkada üç çeyrek tonluk bir kamyonum ve bir çekme halatım var. Sizi hemen çıkarabilirim."

Yine o podcast uyarıları kafasında çınladı. Neredeyse ona teşekkürler ama hayır diyecekti, sonra bu fikri bir kenara bıraktı. Yardım bulması saatler sürebilirdi ve bunun alternatifi kar fırtınası ve görüş mesafesinin düşük olması nedeniyle kasabaya doğru iki mil yürümekti.

Son beş yıldır yaptığı seyahatlerde bazen konfor alanının dışına çıkması gerektiğini öğrenmişti.

Her neyse, burası küçük bir kasaba olan Idaho'ydu ve burada yaşayan insanların çoğunu tanıyordu. Ya da en azından onlarla akraba olan birini.

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Ona bakıyor gibiydi, muhtemelen onu tanıyıp tanımadığını anlamaya çalışıyordu. Bir şekilde güçlü olduğu izlenimine kapılmıştı. Bunun anlamsız olduğunu bilse de, adam onu tekrar terk ederken sinirlerinin yatışmasına yardımcı oldu. Bir dakika sonra, Adam arkasından yaklaşırken farlar karanlığı yardı.

Adamın tampona bir çekme halatı bağladığını ve ardından tekrar sürücü tarafına doğru yürüdüğünü görmek yerine duydu.

"Tamam. İsterseniz Nötr'e koyun," dedi ona.

Ehliyetini aldıktan bir ay sonra Jake'in ona bir ehliyet verme görevini üstlendiğini çok net hatırlıyordu.

Birkaç yetişkinlik dersi. Patlak lastik nasıl tamir edilir. Bir arabanın aküsü nasıl takviye edilir. Nasıl çekilir ve çekilir.

Ağabeyini hatırlamak göğsünde keskin, burkucu bir sızıya neden oldu. Kasabaya her döndüğünde etrafında dolaşan hayaletlerden biriydi.

Natalie ne kadar çabalasa da burada onu düşünmemenin imkânsız olduğunu fark etti. Jake ona karda araba kullanmayı öğreten, lisedeyken kullandığı küçük pikabın arkasında hem ağırlık hem de olası çekiş gücü için bir torba kaya tuzu taşımasını söyleyen kişiydi.

Kurtarıcısı yavaşça yola doğru geri çekildi. Yüksek bir gıcırtı sesiyle, arabası onu sıkıştıran şeyden kurtuldu.

Görünürde başka araba yoktu, çünkü muhtemelen aklı başında olan herkes evinde Noel ağacının ışıklarının tadını çıkarıyor ve sıcak kakao içiyordu.

Kurtarıcısı pencereye geri döndü. Bu sefer biraz daha indirdi.

"Bu iş görür," dedi. "Ön tamponunuzda küçük bir kırışıklık var, ama tamir etmesi çok zor olmamalı. Eğer birine ihtiyacın olursa bir adam tanıyorum. Senden fazla para almaz ve iyi iş çıkarır."

"Ben iyiyim. Kiralık ve sigorta yaptırdım. Bırakayım da onlar halletsin. Durduğunuz için teşekkür ederim. Cep telefonumun burada çekeceğinden emin değildim ve şehre yürümek için sabırsızlanıyordum."

"Nereye gidiyorsun?"

Başıyla uzaktaki ışık kümesini işaret etti. "Shelter Springs." "Orada ailen var mı?"

Bir seri katil, daha sonra onu nerede bulabileceğini öğrenmek için bu soruyu sorabilir, böylece gelip onu yatağında katledebilir.

Ama fırtınadan kaçacak bir yeri olduğundan emin olmaya çalışan son derece iyi bir adam da olabilirdi.

"Evet," diye cevap verdi. "Kız kardeşim."

Bölgede geniş bir ailesi olsa da, yakın ailesi sadece buna indirgenmişti. Annesi. Babası. Erkek kardeşi. Hepsi gitmişti.

Anılar geri geldikçe o tanıdık acı tekrar büküldü.

"Umarım iyi bir ziyaret geçirirsiniz." Adam karanlıkta gülümsedi ve kız, adamın penceredeki çatlaktan elini uzatıp onunkini sıkmak istediği izlenimine kapıldı.

"Umarım sizinle daha iyi koşullarda karşılaşırız. Benim adım Griffin Taylor," dedi.

Keskin bir nefes aldı. Tabii ya! Bunu bilmeliydi. Son duyuşunun üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen sesinin tanıdık gelmesine şaşmamalıydı.

Griffin Taylor. Kasabaya döndükten sonra karşılaştığı ilk kişinin o olması ne kadar garipti. Orada ne işi vardı ki? Son bildiğine göre Los Angeles'ta yaşıyor ve ihtisasını tamamlıyordu.

"Griffin. Merhaba. Şehre döndüğünü duymamıştım."

Adam kaşlarını çatı ve ay bulutların arkasından, kızın siyah saçlarına takılan kar tanelerini görebileceği kadar uzun bir süre boyunca ortaya çıktı. "Özür dilerim. Sizi tanıyor muyum?"

"Eskiden öyleydin."

Pencereden baktı. Sonunda kapısını açtı ve dışarı çıktı, ona oldukça titrek bir gülümseme verdi.

Cennet Gölü ile aynı mavi olabileceğini hatırladığı gözlerinde bir tanıma parladı.

"Natalie? Nat! Seni görmek çok güzel."

Garip bir duraksamadan sonra ona sarılmak için uzandı. Şaşırان kadın da ona sarılmadan önce birkaç saniye bekledi.

Her zaman atletikti, tıpkı en iyi arkadaşı, kardeşi Jake gibi. Ama hayat ve onu son gördüğünden bu yana geçen yıllar o genç kaslarını sertleştirmişti.

"McKenna'ya yardım etmek için tatillerde evde olabilmeniz ne kadar harika. Şu anda zor zamanlar geçirdiğini anlıyorum."

McKenna'nın Dr. Taylor'ı profesyonel olarak görmediğine eminim. Muhteşem Griffin Taylor'ın kızlık organlarınıza klinik bir gözle bakması olabilecek en tuhaf şey olurdu.

Hayır, teşekkür ederim.

"Bana söylediğine göre zor bir hamilelik geçirmiş."

"Sıkı bir yatak istirahatine alındığını duydum."

Bunu şahsen bilmiyorsa, muhtemelen kız kardeşinin doktoru değildi. Onun bir aile hekimliği doktoru olduğunu biliyordu ama Shelter Springs gibi küçük bir toplulukta bazen genel sağlık sigortası Uygulayıcılar her şeyden biraz yaptı.

"Evet. Bu yüzden buradayım."

"Şu meşgul kızları yüzünden elleri çok dolu."

Kış sürüş koşullarıyla ya da neredeyse bir geyiğe çarpmakla hiçbir ilgisi olmayan kaygılar içinde titreşiyordu. İki yeğenini uzaktan çok sevse de, önümüzdeki bir ay boyunca beş yaşında ve üç yaşında bir çocuğu nasıl eğlendireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Burada olman çok güzel," dedi. "Eminim seni buralarda göreceğim." Kadın başını salladı. "Beni dışarı çıkardığın için tekrar teşekkürler."

"Çalıştırmak ister misin, böylece Shelter Inn'e giden yolun geri kalanında her şeyin yolunda olduğundan emin olabilirim?"

"İyi fikir."

Tekrar direksiyonun arkasına geçti ve anahtarı çevirdi. Araba tekledi, tısladı ve kaputun altından dumanlar çıkmaya başladı.

Harika.

Griffin eğildi. "Görünüşe göre işler düşündüğümüzden de kötü," dedi özür dileyen bir ses tonuyla.

"İyi görünmüyor, değil mi?"

"Korkarım bu gece başka bir yere gidemeyeceksiniz."

Bu mükemmel değil miydi? Sanki Shelter Springs'e dönmenin akıllıca olup olmadığını sorgulamak için başka bir nedene ihtiyacı varmış gibi. Direksiyona birkaç kez vurma isteğiyle savaştı.

"Buralarda bir paylaşımlı araç sürücüsü bulma şansım nedir?" "Her sokakta glutensiz bir fırın bulma şansınızla eşit.

Köşeye. Biz bir çekici çağırana kadar kamyonetime atlayıp sıcak bir yere geçin, sonra sizi Shelter Inn'e bırakabilirim."

İçgüdüsel olarak kendi başının çaresine bakabileceğini, çünkü bunu yaklaşık on altı yaşından beri yaptığını iddia etmek istedi. Ama bu

Onun sıcak kamyonunda çok daha rahat bekleyebilecekken, özellikle de yardım için başka birini arayabilecek telefon sinyali yokken, prensip olarak onun yardımını reddetmek aptalca görünüyordu.

"McKenna'nın evine götürmek istediğiniz her şeyi alın," dedi.

Dizüstü bilgisayarını koyduğu büyük çantasını aldı, sonra da seyahat ederken kullandığı tüm temel eşyaları koyduğu tekerlekli spor çantası için arka kapıyı açtı.

"Bu kadar mı?"

"Hafif seyahat ederim."

"Çok fazla yükün olmaması güzel olmalı."

Bir sürü bagajı vardı. Şanslıydı ki hayaletler valizinde o kadar yer kaplamıyordu.

"Bunu ben hallederim," dedi ve çantayı ondan alıp büyük, uzun kabinli kamyonetine doğru ilerledi. Arka kapıyı açıp çantayı içeri soktu, sonra yolcu kapısını açtı ve içeri girmesine yardım etmek için elini uzattı.

Araç nefis bir şekilde sıcaktı ve sedir, köknar ve deri gibi kokuyordu.

"Isıtıcıyı açabilirim. Dışarı çok kötü. Mahsur kalmak için berbat bir gece seçmişsin."

"Özür dilerim. Bir dahaki sefere daha ileri görüşlü olmaya çalışacağım." Gülümsedi. "Hangi çekici şirketini aradığımız umurunda mı?" "Zerre kadar umurumda değil."

Telefonunu karıştırdı ve bir arama yaptı; adam çekiciyi ayarlarken kadın da onu dinledi, bulundukları yeri ve aracın marka ve modelini açıkladı.

Bu ayrıntıları aradan çıkardıktan sonra aramayı sonlandırdı ve nihayet ona döndü.

"Ee, nasılsın Nat?" "Oh, bilirsin

işte. Rüyamı yaşıyorum."

"Kız kardeşin öyle diyor. Sen bir dijital göçebesin, değil mi? McKenna'nın bana son söylediğine göre Hırvatistan'da falan yaşıyormuşsun."

Kız kardeşi onunla onun hakkında mı konuşmuştu? Natalie bu konuda ne düşüneceğini tam olarak bilemiyordu. Griffin'in onun ne yaptığını önemseydiğini düşünmezdi.

yapıyormuş. Onun kendisini hatırlamasına bile şaşırmıştı. O sadece Griffin'i gözlerinde yıldızlarla takip eden ya da etmeyen, en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydi.

"Altı ay önce Hırvatistan'daydım. Dalmaçya Sahili. Gerçekten çok güzeldi. Adriyatik kıyısındaki küçük bir adada güzel bir evde kalıyordum."

"Kulağa cennet gibi geliyor."

"Ona yakın. O zamandan beri birkaç yere daha gittim. İrlanda, Kuzey İngiltere, Portekiz."

"Etrafta dolaşıyorsun. McKenna bana çeşitli yerlerde kaldığınızı, ev bakıcılığı yaptığınızı ve insanların evcil hayvanlarına baktığınızı söyledi."

"Yapabildiğim zaman. Kiradan tasarruf sağlıyor. Yine de faturalarımı serbest yazarlık ve editörlük yaparak ödüyorum."

Bir şekilde, tam olarak planlamadan, kendisine mükemmel bir şekilde uyan bir hayat kurmuştu. Uzun vadeli bir bağlılık olmadan, sevdiği hayvanlarla ilgilenmenin keyfini çıkarıyordu. Ayrıca bir zamanlar varlığından bile haberdar olmadığı yerleri keşfetme fırsatı bulmuştu.

Natalie seyahat tutkusunu erken yaşta yakalamıştı, muhtemelen Shelter Inn'in otel olarak kullanıldığı ilk günlerde, onların Konuklar birkaç günlüğüne geliyor ve ardından Lake Haven yakınlarındaki bu sakin Idaho kasabasından şüphesiz daha heyecan verici başka bir yere gidiyor.

Nereden geldiklerini, nereye gittiklerini ve yolculuklarında ne tür şeyler göreceklerini merak ederdi. Cevaplar muhtemelen burada yaşadığı hayattan çok daha heyecan vericiydi.

"Kulağa ilginç geliyor, her zaman hareket halindeyim."

"Benim için işe yarıyor." Konuşmayı ona çevirdi. "Peki ya sen? Her yerde çalışabilirsin. O kadar yer varken seni Shelter Springs'e geri getiren nedir?"

Gülümsedi, ancak bunun tamamen gerçek olmadığına yemin edebilirdi. "Her zaman geri dönüp burada bir muayenehane açmayı planlamıştım. Burası ile Haven Point arasındaki yeni hastaneye rağmen bölgede iyi aile hekimi sıkıntısı var."

Pencereden dışarıyı işaret etti. "Her neyse, burada yaşamının sevilmeyecek nesi var? Sakin bir yaşam tarzı, iyi insanlar, muhteşem bir çevre. Daha ne isteyebilirim ki?"

Eşi ve çocukları olup olmadığını sormaya başlamıştı ki, yanıp sönen sarı ışıklar çekicinin geldiğini duyurdu.

"Çok hızlı oldu," dedi Griffin. "Eğer burada, hava koşullarından uzakta kalmak istersen, arkadaşımınla çekme işlemini ayarlayabilir ve sonra sana tüm ayrıntıları anlatabilirim."

Zorlukla kazandığı feminist kimliğini ortaya koymalıydı ama yirmi altı saatlik uzun bir yolculuktan sonra, şimdilik işleri başkasının halletmesine izin vermenin iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Teşekkür ederim," diyerek ısıtılmalı koltuğa daha da gömülürken, o da dışarıda esen karın içine girdi.

Çekici şoförünün kiralık arabayı bağlamasını izledi. O ve Griffin birkaç kelime konuştular, belli ki rüzgârın etkisiyle bağırıyorlardı. Ne dediklerini duyamadı ama önemli olmadığına karar verdi.

Nasıl ilerlemek istediklerini öğrenmek için sabah kiralama şirketini arayacaktı. Şimdilik, arabanın güvenli bir şekilde yoldan çekildiğinden emin olarak üzerine düşeni yapmıştı.

Griffin'in duyamadığı bir başka bağırış çağırıştan sonra çekici şoförü Natalie'ye başıyla selam verdi ve aracına döndü. Griffin arabaya tırmandı. Çekicinin şoförü yola çıkar çıkmaz kamyonet, esen karda ışıkları yanıp sönmeye başladı.

"Seninki bende olmadığı için ona telefon numaramı ve iletişim bilgilerimi verdim.

Arabayı garaja çekecek ve bir şey yapmadan önce sizden haber almayı bekleyecek."

"Umarım çok karmaşık bir onarım değildir."

"Birkaç gün araçsız kalacağınız için üzgünüm."

"Bu konuda endişelenmiyorum. Buradayken McKenna'nın arabasını her zaman kullanabilirim. Aslında hiç araba kiralamadım ama havaalanından buraya gelmek için başka iyi bir yolum yoktu. Kabul et, Griffin. Shelter Springs hiçbir yerin ortasında."

Gülümsedi. "İşte biz de tam olarak bu yüzden seviyoruz.

Çekicinin ışıkları yoldaki virajda gözden kaybolduktan sonra Griffin kamyonunu vites taktı ve yola geri çekti. "Hadi," dedi gülümseyerek.

"Seni otele götürelim."

Doğru. Endişe geri döndü. Kız kardeşinin ona ihtiyacı vardı. Natalie sadece bu görevi yerine getirebileceğini umuyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

iki

Cuma gecesini böyle geçirmeyi planlamamıştı.

Eğer biri ona bir saat önce yolda kalmış bir Natalie Shepherd'ı götüreceğini söyleseydi, Griffin buna asla inanmazdı.

Griffin, kar fırtınası altında ailesinin arazisine doğru ilerlerken, olayların bu garip dönüşünü düşündü.

Natalie'yi en son gördüğünde genç bir kızdı, kardeşinin cenazesinde.

O Aralık gününden beri taşıdığı suçluluk ve kederin tanıdık ağırlığını yeniden hissetti. Bir düzineden fazla yıl geçmesine rağmen acısı tazeydi.

Onu tekrar görmek, yıllar boyunca kontrol etmek için çok uğraştığı tüm duyguları geri getirmiş gibiydi. Natalie, uzun zaman önce üstesinden geldiğini düşündüğü her şeyi ortaya çıkarmak için yıllara uzanıyor gibiydi.

Kız kardeşi aynı tepkiyi vermemişti. McKenna'yla her konuştuğunda küçük bir sızı hissetse de, bu hiç böyle değildi - sanki Natalie, anıların bulunduğu kilitli kutuyu açan tek anahtarı elinde tutuyordu.

Kendisine kızgın bir şekilde nefesini bıraktı. Üzerinde yeterince ailesinin itibarının bazen onarılamayacak kadar zarar gördüğü Shelter Springs'te muayenehanesini kurmaya çalışıyordu.

"Muhtemelen bu gece gitmen gereken bir yer vardı. Seni bir şeyden alıkoyuyorsam özür dilerim. Ya da birinden."

İç çekişini yanlış yorumlamış olmalı, diye fark etti.

"Öylesin," dedi yarım bir gülümsemeyle. "Güzel bir kadınla akşam yemeğine geç kaldım."

"Gerçekten mi? Tanıdığım biri

var mı?" "Sanırım var.

Büyükannem."

Onun kısa kahkahası, tüm o ham duyguları tekrar bastırmasına yardımcı olmak için uzun bir yol kat etti.

"Birdie bugünlerde nasıl?"

"Her zamanki gibi cesur. Bu yıl seksenine merdiven dayadı ve yaz aylarında pickleball oynamaya karar verdi. Bu konuda takıntılı sayılır, ki bu komik çünkü yaşa bağlı makula dejenerasyonu olan AMD hastası ve topu zar zor görebiliyor."

"Ah canım. Özür dilerim. Duymamıştım."

"Çoğunlukla iyi idare ediyor. Pickleball'da hala canıma okuyabiliyor. Her zaman beni kendisiyle oynamaya sürüklemeye çalışıyor. Neyse ki yaşadığı apartman kompleksinde kapalı bir kort var da yıl boyunca oynayabiliyor."

"Sen ciddi misin? Shelter Springs'te kapalı pickleball sahası olan kaç tane apartman kompleksi var?"

"Bildiğim kadarıyla sadece bir tane."

"Birdie Shelter Inn'de mi yaşıyor?"

Başını salladı. "Seni kız kardeşinin evine götürmek için yolumun dışına çıkmayacağımı söylemişim. Oraya gittiğime göre yolumdan sapmış sayılmam."

"McKenna bana Birdie'nin Shelter Inn'e taşındığını söylemedi. Ne zamandır orada yaşıyor?"

"Bu yaz buraya taşındı. Görme yetisi gerçekten bozulmaya başladıktan sonra bahçeye ve ev işlerine yetismekte zorlandı. Birkaç yıl boyunca ona yardım etmesi için birini tuttuk, ancak sonunda daha küçük bir yerin mantıklı olduğunu fark ettiğini düşünüyorum, özellikle de onu kollayabilecek başkaları tarafından çevrelenebileceği bir yer."

"Bu onun için zor olmuş olmalı. Onu Huckleberry Sokağı'ndaki o muhteşem kulübeden başka bir yerde yaşarken hayal etmek benim için çok zor."

"Amanda artık orada yaşıyor." "Öyle mi?"

Sesi biraz tuhaf geliyordu ama nedenini tam olarak kestiremiyordu. Küçük kız kardeşi olmasına rağmen ikisinin eskiden arkadaş olduğunu biliyordu, Amanda, okulda Natalie'den bir sınıf öndeydi. Yıllar boyunca görüşmeye devam edip etmediklerinden emin değildi. Amanda görüşüp görüşmediklerini hiç söylememişti.

"Evet. Bir süre orada birlikte yaşadılar ve Amanda ona göz kulak oldu. Ama Birdie geçen kış büyük bir fırtınadan sonra merdivenleri küremeye çalışırken kalçasını kırdı ve bir rehabilitasyon merkezinde iyileşmek için altı hafta geçirmek zorunda kaldı. Şimdi, görme yetisi çok daha kötü olduğu için, sonunda küçülme zamanının geldiğine karar verdi."

"Geçen kış kalçası kırılmıştı ve hâlâ pickleball tutkunu mu?" "İşte sana Birdie."

Buna gülümsedi, karanlıkta sadece bir parıltıydı, ama bir kış öğleden sonrasında bir dağ mavi kuşuna rastlamak gibiydi, neşeli, parlak ve sevimli.

"Hâlâ güçlü olduğunu duyduğuma çok sevindim."

Kaçınılmaz olanı düşünmek hoşuna gitmiyordu. Anne tarafından büyükannesi Birdie, tüm çirkinliklerin ortasında kendisi ve kız kardeşi için bir kaya olmuştu.

Ebeveynlerinin boşanması ve babasının trajik bir şekilde sona eren bağımlılıkla mücadelesi.

"Shelter Inn'de yaşamaktan ve buradaki canlı topluluktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Teyzeniz ve kız kardeşiniz burada kalanlar arasında dostluk yaratmak için iyi bir iş çıkardılar."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bana, bir yıl içinde Birkaç yıl önce Shelter Inn'i bir otelden yaşlılar için apartman dairelerine dönüştürmek istediklerini söylemişlerdi. İtiraf etmeliyim ki bunun işe yarayacağından şüpheliydim ama vizyonlarının gerçeğe dönüştüğünü görmekten mutluyum. Umarım McKenna yakında etrafta koşuşturan üç küçük çocuğa sahip olacağı için işleri yürütme taleplerine ayak uydurabilir."

"O sevimli kızları şimdiden tüm sakinleri parmaklarında oynatıyor."

"Bundan şüphem yok. Biraz korkutucu olsalar da çok sevimliler."

Gülümsedi. Otoparka girerken "İyi olacaksın," diye ona güvence verdi.

1900'lerin başında inşa edilen üç büyük tarihi tuğla otelden biri olan Shelter Inn'i her zaman sevmişti. Geçmişte bir noktada, Shelter Kaplıcalar, Haven Gölü'ne akan çok sayıdaki kaplıcanın şifalı olduğu söylenen sularından yararlanmak isteyen dünyanın dört bir yanından insanları kendine çekmişti.

O günler geride kalmıştı. Kasabanın dışında sadece bir kaplıca hala çalışır durumdaydı.

ıslanmak isteyen insanlar için iş. Diğer büyük otel The Haven, birkaç on yıl önce bir konferans ve etkinlik merkezine dönüştürülen ve konserler ile spor etkinliklerinin yanı sıra kasabanın yıllık Shelter Springs Holiday Giving Market'ine ev sahipliği yapan bir alan dışında çoğunlukla yıkılmıştı.

Birkaç yıl önce Natalie'nin kız kardeşi ve teyzesi, zor durumdaki Shelter Inn'i bir ve iki yatak odalı yirmi dört yaşlı dairesine dönüştürmeye karar vermişlerdi.

Büyükannesinin birinci katta, gölün ve ötesindeki dağların güzel manzarasını sunan iki yatak odalı bir dairesi vardı.

Hâlâ yoğun bir şekilde yağan kara rağmen, kamyonet kullanan biri tarafından sürülmekte olan otoparka girdi.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedi, artık araba kullanamıyor olsa da büyükannesine ayrılan kapalı yere park ettiğinde.

"Elbette. Sorun değil. Tamirciye bırakılmanız gerekirse diye size cep numaramı vereyim. İhtiyacınız olursa sizi Boise'e geri götürüp başka bir kiralık araç da alabilirim."

Kadın ona şaşkın bir bakış attı ama telefonunu uzattı. Griffin hızla telefon numarasını yazdı ve kendisine bir mesaj gönderdi.

"Al bakalım. Bir şeye ihtiyacınız olursa ulaşmaktan çekinmeyin." "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Ona nazik davranmadığını, Boise'e götürmekten çok daha fazlasını borçlu olduğunu söylemek istedi. Elbette bunu söyleyemezdi. Jake konusunu açmak istemiyordu, ama bunun onun aklından çıkmayacak bir konu olduğunu biliyordu.

"Tenerife'ye döndüğünüzde Shelter Springs halkının da hava kadar soğuk olduğunu düşünmenizi istemem."

O cevap vermeden önce dışarı çıktı, kamyonun etrafında yürüdü ve kapısını açtı. Ona elini uzattı, elinin sıcaklığını fark etmemeye çalışıyordu, bu da ona aniden, kıvrımlarının ona mükemmel bir şekilde uyduğu zaman ona verdiği hızlı karşılama kucaklamasını hatırlamasına neden oldu.

Elini çabucak bıraktı ve tekerlekli spor çantası için arka kapıyı açtı.

"Bunu alabilirim," diye itiraz etti. "Çantamı tren istasyonundan taksiye, oradan da havaalanına taşımaya alışkınım."

"Eminim öyledir. Ama büyükannem sen o koca çantayı tek başına taşıırken hiçbir şey yapmadan durduğumu görürse, ikimizden birinin başı belaya girer. Spoiler uyarısı, bu sen olmazdın."

Kadın güldü, ama adam kahkahanın arasına serpiştirilmiş yorgunluk notasını gözden kaçırmadı. Otoparkın tepe ışıklarında, gözlerinin altındaki derin gölgeleri ve ağzının etrafındaki gerginlik çizgilerini görebiliyordu. Kendisini garip bir şekilde ona karşı korumacı hissetmesine neden oldular, keşke onu sadece çantası yerine içeri taşıyabilseydi.

"Birdie ile başının derde girmesinden sorumlu olmak istemem."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Çantayı aldı ve apartmanın dış kapısına kadar taşıdı. Shelter Springs'te suç oranı genel olarak düşük olsa da, lobi alanına açılan dış kapı ve geniş, açık dinlenme odası hava karardıktan sonra güneş doğana kadar otomatik olarak kilitlenirdi. Ama şifreyi biliyordu.

büyükannesiyle yaptığı ziyaretlerden. Hızlıca içeri girdi ve Natalie'nin çantasını içeri taşıdı. Natalie onu koridorda, lobinin ötesindeki ilk kapıya kadar takip etti.

Daha küçükken ailesinin oturduğu dairenin zilini çalamadan kapı açıldı ve yağmur çizmeleri, şortu, fırfırlı pembe bir kazağı ve omuzlarında ısıltılı bir pelerini olan kıvrıkcık saçlı bir anaokulu öğrencisi dışarı fırladı.

"Beni yakalayamazsın," diye seslendi şarkılı bir sesle.

"Kesinlikle haklısın," diye karşılık verdi Griffin'in Natalie'nin anne tarafından teyzesi Liz Cisneros'a ait olduğunu tanıdığı bir ses. "Hazel Jeanette Dodd. Hemen buraya gel."

Kız koridorun diğer tarafına bakarken onları fark etmemiş gibi görünüyordu. Bir süre sonra nefes nefese kaldı ve içeri geri döndü.

"Ah evet," diye mırıldandı Natalie. "Bu çok eğlenceli olacak."

Griffin onun sesindeki hafif panik notası karşısında gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı.

"Sen halledersin. Merak etme. Sadece kimin yetkili olduğunu bilmelerini sağlamalısın."

"Sorun şu ki, o kişinin ben olmadığımı anlamaları yaklaşık beş saniyelerini alacak."

"İyi olacaksın. Güven bana. Ben bir doktorem. Ve şu anda sana reçetem, eğer yapabilirsen biraz dinlenmen. Eminim tüm bunlar sabah daha az bunalıcı gelecektir."

"Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım. Beni kurtardığınız için tekrar teşekkürler." "Bir şey değil. İyi şanslar."

Dürtüsel olarak, yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve kendi kendine bunun sadece birbirlerini on yıllardır tanıyan insanlar arasında sıradan bir hoş geldin öpücüğü olduğunu söyledi. Kız badem ve bir tür egzotik çiçek kokuyordu, bu da ona bu karlı Idaho Aralık akşamından çok uzaklarda bir yerlerde, sıcak sahilleri ve okyanus esintilerini düşündürdü.

Ortak alandan geçerek büyükannesinin dairesine giden diğer koridora doğru yürüdü.

Birdie, kapıyı çalmasının yankısı daha kaybolmadan cevap verdi, güvenilir golden retriever'ı Dash de yanındaydı.

Dash eğitimli bir rehber ya da hizmet köpeği değildi. Griffin'in büyükannesi onu AMD hastalığından yaklaşık bir yıl önce sadece bir arkadaş olarak yavru bir köpek olarak almıştı.

giderek daha da kötüleşti. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, köpek içgüdüsel olarak ona yeni zorluklarında yardımcı olmak için adım attı.

Küçük mutfaktan yayılan domates, peynir ve ekmek kokusu midesinin guruldamasına neden oldu.

"Merhaba büyükanne," dedi.

Genişçe gülümsedi. "İşte buradasın! Geç kaldın, genç adam. Umarım birinin hayatını kurtarıyordun. Bunun dışında, umarım güzel bir kadınla flört ediyorsundur."

Natalie'nin yeşil gözlerini, dağınık topuz yapılmış dalgalı kahverengi saçlarını ve onun badem ve çiçek kokusunu düşündü.

Onunla flört etmek isterdi ama bunun olmayacağını biliyordu. Şu anda herhangi biriyle ilişki kurmak için uygun bir durumda değildi. İşler farklı olsaydı, muayenehanesine biraz daha yerleşmiş olsaydı ve Shelter Springs halkına karşı bu kadar büyük bir yükümlülük hissetmeseydi, Natalie yine de bir olasılık olmazdı. Ne kadar sevimli olursa olsun.

Jake Shepherd'ın kız kardeşiydi. Onun en iyi arkadaşıydı. Kurtaramadığı bir kişi daha.

"Korkarım ikisi de değil." Griffin gülümsemeye zorladı. "Bir kurtarma görevindeydim, bir geyikten kaçmaya çalışırken kar setine düşen ve yolda kalan bir sürücünün çıkarılmasına yardım ediyordum."

"Aman Tanrım."

"O iyi. Araba hasar görmüştü, bu yüzden çekici gelene kadar onunla birlikte beklemek zorunda kaldım."

"Tanıdığım biri mi?" Birdie'nin gözlerinin kenarları gülümsemesiyle kırıştı. Büyükannesi onu buradan Boise'e kadar uygun olabilecek her kadınla tanıştırmamanın hayattaki görevi olduğuna inanıyor gibiydi.

Birdie, beş yıl önceki boşanması ve bunu çevreleyen tüm üzüntü ve kayıplardan sonra kalbinin onarılamaz bir şekilde hasar gördüğü gibi yanlış bir düşünceye kapılmıştı.

"Evet, aslında. Natalie Shepherd. McKenna'nın kız kardeşi."

Sadece biraz yardımcı olan kalın gözlüklerinin arkasından gözleri büyüdü. "Natalie şehirde mi? McKenna ve kızları için ne kadar harika, özellikle de şu anda hamileliğiyle bu kadar mücadele ederken. Onu buraya davet etmeliyiz."

"Korkarım sıkı bir yatak istirahatinde olması gerekiyor."

"McKenna değil, şapşal." Birdie yüzünü buruşturdu. "Natalie'yi kastetmiştim. Senin de gayet iyi bildiğin gibi."

Evet. Biliyordu. Ayrıca büyükannesinin çöpçatanlık işinin kök salmasına fırsat vermeden önünü kesmesi gerektiğini de biliyordu.

"Kız kardeşine ve teyzesine burası ve kızlarla ilgili yardım etmek için şehirde. Eminim çok fazla sosyalleşemeyecek kadar meşgul olacaktır."

"Zavallı şey. Bu kadar kaosu ortasında tatil için Shelter Springs'e dönmek onun için zor olmalı. Travis'in kızlarla evde olabileceği bir akşam birkaç dakikalığına gizlice kaçabilir. Ona ulaşp bir şeyler ayarlayabilir miyiz diye bakacağım. Belki küçük bir parti veririm. Diğer sakinlerden bazılarını da davet ederim, böylece onu tanıyabilirler."

Birdie kendisini iyi gemi Shelter Inn'in gayri resmi seyir direktörü olarak atamıştı. Karşılama komitesinin başkanı, toplum izleme grubunun başkanı, bahçe ittifakının lideriydi. İleriyi görememesine rağmen, ya da belki de bu yüzden, etrafındaki her şeyden sorumlu olmayı seviyordu.

Ona otuz üç yaşında olduğunu ve çok uzun zamandır kendi başına olduğunu ve hayatından onun sorumlu olmadığını hatırlatmak istedi. Yine de büyükannesini asla incitmezdi. Onun ve Amanda'nın çocukluklarını katlanılabilir kılmak için yaptığı onca şeyden sonra bir an bile.

"Hafta sonu çalışma programın nasıl?" diye sordu ona, lazanya ve sarımsaklı tereyağlı ekmekten oluşan akşam yemeği için masaya oturduklarında.

"Eğer bir hoş geldin partisi planlıyorsanız, beni buna sürüklemenize gerek yok."

Birdie bir bakışla onu azarladı. "Evet, biliyorum. Natalie neden benim ve Shelter Inn'de yaşayan diğer moruklar gibi bir grup yaşlı insanla takılmak istesin ki? Kendi yaşındaki insanlarla buluşmak isteyecektir."

Natalie'nin kendi yaş grubunda olduğunu düşünmek biraz şok ediciydi. Onu her zaman Jake'in üç yaş küçük kız kardeşi olarak düşünmüştü ve kasabadaki sinemaya ya da en sevdikleri parkurlardan birinde dağ bisikleti gezintisine götürmek zorunda kaldıklarında ara sıra baş belası oluyordu.

Şimdi otuz yaşında olacaktı, ki bu o on sekiz yaşındayken ve o sadece on beş yaşındayken olduğu kadar geçilmez bir uçurum değildi.

Yine de bu, büyükannesinin onları bir araya getirmeye çalışmasını istediği anlamına gelmiyordu.

"Programımın nasıl olduğunu biliyorsun. Nerede olacağımı asla tam olarak bilemem."

"Shelter Springs'te bir aile hekimi olarak burada çalışmanın tüm amacının düzenli çalışma saatlerini sürdürebilmek olduğunu sanıyordum. Bunun yerine, tüm bölgedeki olası her spor etkinliğine, müzik konserine ve ücretsiz kliniğe tıbbi destek sunmak için gönüllü oluyorsunuz."

"Toplumun güvenini kazanmak için elimden geleni yapıyorum. Yaşanan onca şeyden sonra bu hiç de kolay bir iş değil."

"Bunu biliyorum." Buruşuk yüz hatları sempatiyle yumuşadı ve bir elini uzatıp onunkinin üzerine koydu. "Keşke kendini bu kadar zorlamak zorunda hissetmeseydin. İnsanlar sana kendi değerlerinle saygı duymalı, çünkü

iyi bir adam ve mükemmel bir doktor olduğun için. Baban olmadığını kanıtlamak için mümkün olan her çemberden atladığını gördükleri için değil." Griffin gülümsemeye zorladı. "Bu kesinlikle işleri

kolaylaştırırdı,

değil mi?"

Birdie iç çekti. "Bu hiç adil değil. Sen Dennis'e hiç benzemiyorsun. Mümkün olan her yönden farklısın ve keşke insanlar bunu görebilse."

Shelter Springs'te yaşamanın kaçınılmaz bir parçası olsa da Griffin babasını, onun pek çok hayata verdiği zararları ve kayıpları düşünmekten hoşlanmıyordu.

Konuyu hemen değiştirdi. "Tatil pazarı için planlar nasıl gidiyor? Shelter Inn büfesini açmaya hazır olacak mısınız?"

Umduğu gibi, Birdie yemeğin geri kalanını, çoğu apartman sakinleri tarafından el yapımı olarak satışa sunulacak ürünler hakkında konuşarak geçirdi.

Onu dinledi, sorular sordu ve konuşmanın uygun anlarında yorum yaptı, tüm bunlar olurken aklı tekrar tekrar Natalie Shepherd'ın Shelter Springs'e gelişine döndü.

OceanofPDF.com

üç

"Nat Teyze! Nat Teyze!" Yeğenlerinin en büyüğü olan ve şu anda lastik çizmeleri giyen Hazel, Natalie'nin üzerine atılır atılmaz Nat'ın ilk on sekiz yılını geçirdiği dairenin kapısını açtı.

Hazel'in küçük kız kardeşi Nora, Hazel'in beş yaşına karşılık üç yaşında, endişeli bir ifadeyle geri çekildi.

"Merhaba canım." Kızlarla ilişkisi çoğunlukla görüntülü konuşmalardan ve ara sıra eve yaptığı hızlı ziyaretlerden ibaret olan Natalie, kızı botlarıyla birlikte kucağına aldı.

"Tahmin edin ne oldu? Ben Süper Hazel'im. Noel Baba ve ren geyikleri gibi havada uçabilirim ve kimse beni yakalayamaz."

"Şanslı değil misin? Uçmak harika bir süper güç olmalı."

"O gerçekten uçamaz," dedi Nora, peltekliği R'leri *W'lere* dönüştürerek. Natalie'nin kız kardeşinin iddialarına gerçekten inanabileceğinden korkuyormuş gibi endişeli bakışı daha da yoğunlaştı.

"Yapabilirim de. Sadece beni bunu yaparken hiç görmedin," diye karşılık verdi Hazel.

Tartışma tam bir kavgaya dönüşmeden önce Natalie Hazel'ı yere bıraktı ve Nora'ya döndü. "Senin süper güçlerin neler?"

"Bende hiç yok."

"Doğru değil." Ellili yaşlarının sonlarında, kısa kesilmiş gümüş rengi saçları ve Natalie ve McKenna'yla paylaştığı yeşil gözleriyle ince ve güzel Liz Teyze koltuk değneklerine yaslandı. "En iyi sarılmaları sen yapıyorsun."

"Bu doğru mu?" Natalie sordu.

Bir başka gergin anın ardından Nora küçük kollarını Nat'ın beline doladı ve ona sıkıca sarıldı.

Natalie gülümsemek zorunda kaldı. "Liz Teyze haklı. Bu gerçekten çok iyi," dedi, kızı rahatlatılabileceğini umarak.

"Uçuşun nasıldı?" Liz sordu.

İç çekti. "Uzun. Madrid ve New York'tan geçerken yirmi saatten fazla sürdü. Ama ben buradayım. Zar zor. Kasabanın dışında bir kaza geçirmemiş olsaydım daha önce burada olacaktım. Bir geyikten kaçmak için direksiyonu kırdım ve bir kar setine saplandım."

"Olamaz! Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Korkarım kiralık araba için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Ama şehirdeki bir tamirhaneye çekildi ve ben de buraya kadar gelebildim, böylece her şey yoluna girdi."

Liz rahatlamış görünüyordu. "Eve geldiğine çok sevindim, hayatım. Ben bu aptal koltuk değnekleriyle, McKenna da yatağa mahkûmken oldukça karışık bir ekibiz."

"Dizin nasıl?"

Liz içini çekti. "İyileştiğinde her zamankinden daha iyi olacak. Yine de korkunç bir zamanlama oldu, tatil sırasında diz protezi, özellikle de bağış pazarı yaklaşırken. Ama doktorun yapabileceği tek zaman buydu. bahara kadar planladım ve beklemek istemedim. McKenna'nın hamileliğinin tersine döneceğine dair en ufak bir fikrim olsaydı, bunu asla yapmazdım."

Kız kardeşi için duyduğu endişe, yorgunluğun üzerine bastırıyordu. Nat koridorun sonundaki, bir zamanlar anne babasına ait olan ama şimdi Kenna ve kocası Travis tarafından kullanılan yatak odasına doğru baktı. "O nasıl?"

"Stresli. Korkmuş. Sıkılmış. Yukarıdakilerin hepsi. Seni gördüğüne çok sevinecek."

"Ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim," diye itiraf etti Natalie. "Eğer köpek bakıcılığı yapmamı isteseydi, bunu kesinlikle halledebilirdim. İki küçük çocuk ise tamamen farklı bir hikâye."

"Önünüzdeki kanıtların aksine, onlar iyi kızlar. Fırtına yüzünden bütün gün içeride mahsur kaldılar ve biraz enerjileri var. Ben de tam onları yüzmeye götürmek üzereydim."

"Koltuk değnekleri kullanıyorsun. Bunu yapıyor olman mı gerekiyor?"

"Onlarla yapabildiğim tek şey yüzmek. Doktor dizim için iyi bir terapi olduğunu söylüyor. Suyu sakınlarımız için ekstra sıcak tutuyoruz ve bu yaşlı eklemlerde harika bir his veriyor."

Nispeten genç olmasına rağmen Liz'in dizlerinde eklem sorunları vardı. Natalie bunun onun ikinci diz protezi olduğunu biliyordu ve ilki kadar iyi iyileşmiyordu. Normal şartlar altında Liz, Hazel ve Nora'ya rahatlıkla ayak uydurabilirdi ama koltuk değnekleri ve sakat diziyile bunu yapamazdı.

"Havuzdaki kızları takip edebilir misin?"

"Yüzme-yürüme dersinin vakti neredeyse geldi. Bunu akşam yemeğinden sonra yapıyoruz ve her zaman büyük bir kalabalık çekiyor. Onları izlememe yardım edecek başkaları da olmalı."

Natalie, sakinlerin kapalı bir yüzme havuzuna ve Birdie'nin tercih ettiği kapalı pickleball sahasına sahip olmaktan ne kadar hoşlandıklarını tahmin edebiliyordu.

Burada yaşadığı dönemde kapalı havuz pek çok aileyi çekmişti. O ve McKenna da çok sevmişlerdi ama yazları bronzlaşabilecekleri bir açık havuzu tercih ettiklerinden yakındıklarını hatırlıyordu.

Muhteşem Lake Haven sadece kısa bir mesafe uzaktayken ve isteyebilecekleri tüm açık hava su eğlencesini sunarken, şimdi bunun saçma olduğunu düşünüyordu.

Her neyse, açık bir havuza sahip olmaktan ziyade cilt kanseri ve güneş hasarı konusunda endişelenmeleri gerekirdi.

Liz, "Git kız kardeşini kontrol et," dedi. "Kızları bir süreliğine senin elinden alacağım ve senin için uyumaları için biraz enerjilerini boşaltmaya çalışacağım. bu gece."

"Teşekkür ederim."

Liz ona sarıldı. "Geri dönmen gerçekten harika. Sen Kenna'nın hamileliğinin son haftalarında ona yardımcı olmak için ihtiyaç duyduğu parlak noktasın."

Natalie bundan pek emin değildi. Onun varlığından ve Çocuk bakımı konusunda tamamen beceriksiz olması kız kardeşinin stresini daha da artıracaktı.

Yine de deneyecekti.

"Haydi, siz ikiniz," dedi Liz. "Havlularınızı alın ve gidelim."

"Ben bir yavru köpekbalığım," diye açıkladı Hazel.

"Öyleyim," diye karşılık verdi kız kardeşi.

İkisi de dirseklerini uzatarak ellerini önlerinde birbirine vurdular.

"İkiniz de yavru köpekbalığı olabilirsiniz. Ben de kahvaltıda yavru köpekbalıklarını yemeyi seven balina köpekbalığı teyze olacağım."

Bunun üzerine kıkırdarak Liz'den uzaklaştılar ve Natalie'nin açıkçası akıl almaz bulduğu bir hızla havuz alanına doğru ilerlediler.

Daire tekrar sessizleştiğinde, bir nefes aldı ve kız kardeşinin yatak odasına doğru ilerledi. Kapıyı çaldığında, hüzünlü bir ses duydu "Merhaba" diye cevap verdi.

Kapıyı iterek açtı ve loş içeriye baktı. Gözlerinin, kız kardeşini kırmızı-beyaz bir yorganla örtülü yatakta bulabileceği kadar odaklanması bir an aldı.

McKenna ciyakladı ve başucu lambasını yaktı. "Nat! Gelmişsin! Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum."

Kız kardeşinin elini tutmak için yatağa yaklaştı. McKenna'nın Yüz hatları şişmiş, gözleri bitkin bir haldeydi. "Elbette buradayım. Bana ihtiyacın olduğunda gelmeyeceğimi mi sandın?"

McKenna onun elini sıktı. "Yarına kadar burada olmayacağını sanıyordum!"

"Daha erken bir uçuş bulabildim."

McKenna dehşet içinde aniden gözyaşlarına boğuldu, sonra da en az Natalie kadar şok olmuş görünüyordu.

"Hey. Sorun yok. Ağlamana gerek yok." "Ben... sadece... burada olduğun için çok mutluyum."

Nat yatakta onun yanına oturdu ve kolunu McKenna'nın titreyen omuzlarına doladı. Kendi yorgunluğu bekleyebilirdi. "Ben de öyleyim. Keşke daha önce gelmeyi düşünseydim. Sanırım senin iyi bir destek sistemin olduğunu ve benim sadece ayak bağı olacağımı düşündüm."

"Artık buradasın. Önemli olan da bu." McKenna başını Nat'in omzuna yasladı. Bu hareket ona acı verici bir netlikle diğerlerini hatırlattı Kız kardeşine teselli vermeye çalışmış ama başaramamıştı.

Anneleri öldükten sonra. Babaları gittikten sonra. Jake'in kazasından sonra.

O zamanlar rahatlatmak ve destek olmak için elinden geleni yapmıştı ama kendini şimdi olduğu kadar çaresiz hissetmişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, McKenna'nın dikkatini kendi duygusal karmaşasından uzaklaştırmayı umarak.

"Kocaman. Bitkin." Durakladı. "Korkmuş."

Natalie ona tekrar sarıldı. McKenna'nın yüzü ve karnı şişmiş olsa da omuzları hâlâ ince, neredeyse çelimsiz hissediyordu. Yeterince yiyor muydu? Natalie yemek yapmayı çok severdi. Burada olduğu sürece kız kardeşine sağlıklı ve lezzetli yemekler sunmak için elinden geleni yapacaktı.

"Yine de her şey yolunda, değil mi?"

McKenna komodinin üzerindeki kutudan bir mendil çıkarıp gözlerini ve burnunu sildi. "Şimdiye kadar. Doktorum yakın takipte. şeyler."

"Bu çok iyi."

Kız kardeşi omuz silkti. "Sanırım. Bazen Dr. Reynolds'ın tedbiri elden bırakmadığını düşünüyorum. Eğer geçen yıl yaşadığım iki düşük olmasaydı ve

Nora bir ay erken gelseydi, bana katı davranacağını sanmıyorum.

Yatak istirahati, sadece bir randevuda tansiyonum yüksek olduğu için. O zamandan beri sorun yok. Arkadaşımda her randevuda hafif preeklampsi vardı ve ona günde dört kez kan basıncını kontrol ettirip çok yükseldiğinde ilaç aldırıldılar."

"Her kadın farklıdır, sanırım. Tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

"Şu anda her konuda başarısız olduğumu hissediyorum," diye itiraf etti McKenna, gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "Kızlarımın yanında olamıyorum, apartmanla ya da kiracılarımızla ilgilenemiyorum, Travis'e yardımcı olamıyorum. Bu hamilelikle bile iyi bir iş çıkaramıyorum. Tek yapabildiğim tembel bir inek gibi bu yatakta kalmak."

"Olman gereken yerde olduğuna dair doktoruna güvenmelisin. Ben de kızlara ve apartmana yardım etmek için buradayım. Bebeğe bakmaktan başka bir şey için endişelenmene gerek yok."

"Böyle mızızlandığım için özür dilerim."

"Üzgün olmak için her türlü nedeniniz var."

"Burada sıkışıp kalmaktan nefret ediyorum. Daha bir hafta bile olmadı ama şimdiden saçımı başımı yolmaya başladım. Altı hafta sonraki doğum tarihime kadar nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Ve bu olabilecek en kötü zaman! Yılın bu zamanlarını ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

McKenna'yla farklı oldukları bir başka nokta da buydu. Kız kardeşi her zaman tatillere bayılırdı, bu konuda annelerine çekmişlerdi.

Jeanette Shepherd onların Noel elfiydi. Cadılar Bayramı'nın ertesi günü otelin deposundan yılbaşı süslerini çıkarmış ve lobide devasa bir ağaç ve binanın her yerinde ses sisteminden çalan ilahilerle otelin her zaman yılbaşı ruhuyla dolup taşmasını sağlamıştı.

Natalie de bir zamanlar annesi ve kız kardeşi gibi olabilirdi ama Jeanette'e meme kanseri teşhisi konulduğu on dört yaşından beri tatillerin tadını tam anlamıyla çıkaramamıştı. Annesinin ilk kemoterapi randevusu bir hafta önceydi.

O yıl Noel'de Natalie annesinin midesinin bulandığını ve diğerlerinin ne kadar korktuğunu çok iyi hatırlıyordu.

McKenna, "Bu yıl tatilleri dört gözle beklemiyorum bile," dedi. "Kızlarla karda oynayamıyorum ya da Noel alışverişine çıkamıyorum, hatta Noel ağacı süslemek. Acınası bir durum."

Natalie ona, "Bütün bunlar yine de olacak," diye güvence verdi. "Şu anda önceliğin dinlenmek ve kendine iyi bakmak olmalı. Geri kalanımız

diğer her şeyi hallederim. Noel'i bile."

"Tatilleri sevmiyorsun bile."

Dürüstçe itiraz edemese de Natalie yine de alaycı bir öfkeyle ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Tatillere bayılırım! O kadar neşeliyim ki, kulaklarımdan süsler çıkmalı."

McKenna yüzünü buruşturdu. "Doğru. İşte bu yüzden tatillerde eve hiç uçmuyorsun. Bu yüzden bu yıl geri dönüp bana yardım etmen için sana neredeyse yalvarmak zorunda kaldım."

Komik ama Nat'in hatırladığı kadarıyla McKenna ona sadece tek kelimelik bir mesaj göndermişti -Yardım et! durumu anlar anlamaz geri dönmek için ayarlamalar yaptı.

Yine de hamile bir kadına seslenmeyecekti.

"Biliyorsun tatiller benim için her zaman biraz zor olmuştur. Bayramlar bana annemi, onun bayramları ne kadar çok sevdiğini ve öleceğini bildiği halde bayram yapmak için çok çabaladığı o son Noel'i hatırlatıyor."

McKenna küçük bir ses çıkardı ve Natalie kız kardeşinin elini kendi eliyle kapatarak keşke annelerinden bahsetmeseydi dedi. "Bu onlardan nefret ettiğim anlamına gelmiyor. Küçük Travis'i getirene kadar sen ve ailen için tüm Noellerin en Noel'ini kutlamaya hazırım. Burada sağ salım."

Kız kardeşi güldü ve tekrar burnunu karıştırdı. "Travis Junior değil. Bebeğe kendi adının verilmesini istemiyor. Bu yüzden Austin Travis Dodd'u seçiyoruz."

"Sevimli. Bunu ben de sevdim. Travis bir bebeği daha olacağı için çok mutlu olmalı. Bu sefer bir oğlu olacak."

"Elbette. Çok heyecanlandı." Kadın yine gülümsedi ama bu kez Natalie onun ciddi olmadığını anlayabiliyordu. İçini bir endişe kapladı. Kayınbiraderi neredeydi? Onun burada olacağını, gergin karısına ve enerjik çocuklarına güvence ve teselli vereceğini düşünmüştü.

"Eve dönmene çok sevindim Nat. Çok şey istediğimi biliyorum."

McKenna tekrar ağlayacakmış gibi görüldüğünde Natalie onun elini sıktı. "Bunu başaracaksın. Bunu başaracağız."

"Shepherd kızları dünyaya karşı." "Çok doğru."

"Özür dilerim. Bugünlerde çok duygusalım. Bu bebeği çok istiyorduk, özellikle de iki düşükten sonra. O kabul etmiyor ama ben biliyorum ki

Travis'e çok sert davrandılar. Küçük Austin'e bir şey olursa ne yapacağından emin değilim."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok." Natalie'nin sesi kararlıydı. "Her şey yoluna girecek. Doktorun sana söylediklerini aynen yapacaksın ve ben de bundan emin olmak için buradayım."

İki hareketli kızla nasıl başa çıkacağını anladıktan sonra hiç sorun değildi.

"Travis ne zaman evde olur?" diye sormak zorunda hissetti kendini.

McKenna başını çevirdi ama Natalie onun gözlerindeki endişeyi tekrar görmeden önce değil. "Bunu söylemek zor. Artık teslimat şirketinde müdür olduğu için zorunlu fazla mesaisi var ve tabii ki bu en yoğun zamanları. Şu andan itibaren Noel'e kadar onu pek göremeyeceğim."

Natalie, kayınbiraderinin aile izni alarak eşinin yanında olabileceğini ve bunun işteki yoğun bir sezondan daha önemli olduğunu belirtmekten kaçındı.

Travis'e düşküncü ama karısının şu anda korktuğunu ve ona fazla mesaiden kazanacağı birkaç dolardan daha fazla ihtiyacı olduğunu neden söyleyemediğini merak ediyordu.

"Sabah yedide evden çıkıyor," dedi McKenna, "ve genellikle sekiz ya da dokuz gibi eve varıyor, kızlara bir hikaye okuyup onları yatırmak için tam zamanında. Kasım ayının ilk gününden beri bu böyle."

"Bu uzun bir gün."

"Yeni yılda her şey daha iyi olacak. Tatilden sonra bizimle evde olmak için izin alabilir."

McKenna aniden esnedi, elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine koydu.

Natalie kendi yorgunluğunu bir kenara itti. "Neden sen biraz dinlenmiyorsun, ben de Liz'i kızlardan kurtarmaya gideyim. Sonra ben onları yatağa yatırırken sen de buradan onlara göz kulak olabilirsin."

McKenna tekrar esnedi. "Sağ ol Nat. Bir haftadır hızla büyüyen popomun üzerinde oturmaktan başka bir şey yapmadığım halde neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum."

"Yaptığın şey çok zor bir iş," dedi. Herhangi bir kadının hamilelik ve doğum mucizesinin üstesinden gelebilmesi onu açıkçası şaşırtmıştı.

"Sanırım," dedi McKenna şüpheli bir ifadeyle.

Yine de yastığa yaslanıp gözlerini kapattı ve Natalie sessizce odadan çıkıp koridora döndü.

McKenna daireyi gerçekten kendilerine ait hale getirmişti. Tüm duvarları sıcak bir beyaza boyanmış ve koridor boyunca siyah çerçeveler içinde kızların hayatlarının çeşitli evrelerinde çekilmiş resimlerini asmıştı.

Oyuncaklar ve kişisel hatıralarla dolu, huzurlu bir yerdi. Nat'in spor çantası hâlâ koridorda, Griffin'in koyduğu yerde duruyordu. Natalie onu hızla aldı ve bir zamanlar kardeşinin olan odaya taşıdı; odaların en küçüğüydü, ana yatak odasının karşısındaki koridorda tek başınaydı ve Jake üniversiteye gidene kadar McKenna'yla paylaştığı odanın yanındaydı.

Kız kardeşi muhtemelen burayı bir noktada bebeğin çocuk odası yapmayı planlıyordu. Duvarlar çoktan soluk bir yeşile boyanmıştı ve duvarda sakinleştirici bir pastoral manzaranın resmi asılıydı.

Natalie o tombul görünümlü boz kahverengi divana uzanıp yatmayı çok istiyordu ama gözlerini açık kalmaya zorladı. Çantasını içeri götürdü ve dolaba yerleştirdi. Oda rahat ve sıcaktı ama tam olarak Lanzarote'de kaldığı deniz kenarındaki villayla, iki yaşlı kedi ve mavi bir çizgiye yemin eden bir papağanla karşılaştırdı.

Orada bir ay geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Ama hayatın öncelikleri değiştirmek gibi bir huyu vardı. Şu anda kız kardeşi ve yeğenlerinin ona ihtiyacı vardı ve tam da olması gereken yerde olduğunu biliyordu.

OceanofPDF.com

dört

Her ne kadar istese de, jet lag için yapabileceği en kötü şeyin kestirmek olduğunu bilecek kadar uzun süredir seyahat ediyordu. Aktif kalmak ve belki de iç saatini sıfırlamak için biraz erken yatmak çok daha iyiydi. Yorgunluğunu bastırdı ve Liz ile kızları aramak için kız kardeşini uyurken bıraktı.

Kulağa olduğundan daha görkemli gelen orta atriymdaki alanın çoğunu kaplayan yüzme havuzuna doğru giderken köşeyi döndü ve neredeyse beyaz saçları ve kibar görünümlü bıyığıyla yaşlı bir beyefendiyle çarpışıyordu.

"Dikkatli ol," dedi dirseklerinden tutarak onu dengelerken. "Hâlâ bir kadının ayaklarını yerden kesebildiğimi bilmek güzel."

Adam ona gülümsedi ve Natalie isteksiz bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Tanışıyor muyuz?" diye sordu, onu serbest bırakırken alnı çatıktı. "Sen

Tanıdık geliyorsunuz ama sizi tam olarak çıkaramıyorum. Çok özür dilerim. Eskiden bir kadının adını asla unutmazdım. Yaşlanmanın kötü yanlarından biri daha."

Sesi o kadar umutsuz geliyordu ki, kız hemen onu rahatlattı. "Ben tanıştığımıza inanıyorum. Buraya ailemi ziyarete geldim. McKenna Dodd benim kız kardeşim."

Anladığını başıyla onayladı. "O zaman bu her şeyi açıklıyor. Liz teyzene biraz benziyorsun, özellikle de gözlerinin çevresi."

Onun sözleri karşısında göğsünde bir sızı hissetti. Güzel ve zarif Liz Teyze ile karşılaştırılmaktan rahatsız olduğundan değil, ama bu ona şunu hatırlattı

İnsanlar sık sık onun annesine, Liz'in ablasına benzediğini söylerlerdi.

Adam boğumlu bir elini uzattı. "Calvin Wiggins. Cal. Eşim Barbara ile 224'te yaşıyorum."

"Merhaba Cal. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Natalie Shepherd."

"Tatil için McKenna ve ailesini ziyarete mi geldiniz?"

Bu onun moralini düzeltir. Hepimiz onun ve bebek için çok endişeleniyoruz. Anladığım kadarıyla yataktan çıkmaması konusunda kesin emir almış."

Adamın McKenna için kullandığı iyelik zamiri onu çok etkilemişti.

"Doktoru ekstra tedbirli davranıyor."

"Ve bu iyi bir şey. Küçük adama ya da annesine bir şey olmasına izin veremeyiz. Hepimiz onu seviyoruz. O buranın kalbi."

"Ben de onu seviyorum," dedi cevap olarak gülümseyerek.

"Eğer kızları arıyorsanız, onları havuzda gördüm. Sevgilim Barbara yüzme adımlarını atmak için akşamları gitmeyi seviyor. Bizim yaşımıza gelince dizler için daha iyi oluyor."

"Bildğim iyi oldu. Bilgi için teşekkürler."

"Ben senin yaşındayken bu tür tavsiyeleri duyardım ve asla benim için geçerli olmayacağını düşünürdüm," dedi Calvin hüzünlü bir ifadeyle. "Ne yazık ki, yıllar boyunca insanların size verdiği çeşitli sağlık tavsiyelerini hatırlayabilmeyi dilediğiniz gün çok yakında geliyor."

"Belki de unutmamak için her şeyi yazmaya başlamalıyım."

Gülümsedi. "Fena fikir değil. Hiç de fena değil."

"Barbara yüzücü gözlüklerini unutmuş, benden onları almamı istedi. Şimdi oraya gidiyorum." Başıyla havuza doğru işaret etti. "Sakıncası yoksa ben de seninle yürüyeceğim."

"Elbette."

"Yol tarifime ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Eğer McKenna'nın kız kardeşiysen, sen de burada, Shelter Inn'de büyümüş olmalısın."

Bazı açılardan çocukluğu cennet gibi geçmişti. O ve McKenna Her zaman yakındılar ve ikisi ve Jake burayı yönetirlerdi.

Havuzda yüzmeyi, merdiven boşluklarında saklambaç oynamayı ve tüm personelle arkadaş olmayı çok seviyorlardı.

Yine de hepsini sevmemişti.

Mahremiyetin olmamasından nefret etmiş, sanki hiçbir zaman kendilerine ait bir alanları olmamış gibi hissetmişti.

Yılın en yoğun zamanlarında ailesiyle birlikte tatile çıkma ve dünyayı biraz olsun görme şansına sahip olamadıkları için çok içerlerdi. her zaman okul tatillerinde olurdu. Kendi ailesi tam burada, Shelter Inn'de kalırken diğer ailelerin birlikte eğlenmesini ve bölgeyi keşfetmesini izlemek çok zordu.

Ve asla bir evcil hayvanları olamazdı. Her zaman bir kedi ya da köpek istemişti ama ailesi, misafirlerinden bazılarının alerjisi olabileceği için bunun mantıklı olmadığını söylerdi.

Natalie bazen arkadaşları gibi normal bir evde yaşamayı dilerdi; arka bahçede salıncakları, ağaç evleri ve zengin bir bahçesi vardı.

sebzeli.

Hâlâ düzenli bir evde yaşamıyordu ama dünyayı keşfettiği kesindi. Ve kendi evcil hayvanı olmasa da, evcil hayvanlara bakmayı seviyordu. başkalarının hayvanları.

"Yolu biliyorum," dedi şimdi Calvin'e. "Ama bana eşlik etmende bir sakınca yok."

Bu, adamı kelimelerin ötesinde heyecanlandırmış görünüyordu. Ona gülümsedi ve onu egzotik bir keşif gezisine götüren birinin ciddiyetiyle koridorda yürüdü.

Bir önceki baharda buraya son gelişinden bu yana birkaç şey değişmişti. Yorgun ve eski koyu renkli halı ve eskimiş duvar kâğıdı, ahşap döşeme gibi görünen bir şeyle ve mekânı son derece aydınlatan yeni bir açık renk boyayla değiştirilmişti.

Yüzme havuzu alanına girdiklerinde Charlie ona veda etti ve derin uçtaki bir grup yüzücüye doğru yöneldi. Konuşmaların yankısı ve çocuk seslerinin ciyaklaması duvarlardan ve tavandan yansıyor gibiydi.

Kızların ikisi de küçük çocuk havuzunda oynuyor, Natalie'nin tanımadığı puantiyeli mayo ve çiçekli bone giymiş yaşlı bir kadın tarafından izleniyordu. Liz'in normal havuzda olduğunu görebiliyordu, ellerini havuzun kenarına dayamıştı ve yüzü rehabilitasyon egzersizlerine odaklanmıştı.

Kızların ikisi de onu gördüklerinde daha da yüksek sesle çığlık attılar ve Nora koşup ıslak kollarını onun bacağına doladı.

"Nat Teyze! Beni izlemelisin. Yüzebiliyorum. Görmek ister misin?"

"Kesinlikle."

"Sen yüzemezsin. Daha çok küçüksün," dedi kendisinden iki yaş büyük olan Hazel, otoriter bir ses tonuyla.

"Ben de yapabilirim. Beni izle."

Nora çocuk havuzuna atladı, karnını sığ havuzun dibine dayayarak yere çöktü ve kollarını aşağı yukarı sallamaya başladı.

"Bu yüzmek değil," diye karşılık verdi Hazel. "Bu sadece ayaklarını tekmelemek ve kollarını sallamak. Yüzmek böyle bir şey."

Hazel havuzun biraz daha derin bir bölgesine geçti, havuzda yüzüstü yattı ve kollarını hareket ettirmeye başladı. Tek fark suyun biraz daha derin olmasıydı ve Hazel bacaklarını tekmeleyerek neredeyse kazara kendini ileri itti.

Havuzun tadını çıkarmak için epey zaman harcadıkları belliydi.

"İkiniz de çok iyisiniz."

"Kıyafetini giyip bizimle yüzmelisin." "Şimdilik izlemekle yetiniyorum."

Yanında bir takım elbise olsa bile, Natalie o ılık suya girerse derin bir uykuya dalacağından korkuyordu.

"Aslında birkaç dakika daha yüzebilirsin, sonra evde çantamı boşaltmak için yardımına ihtiyacım var."

"Tamam," dedi Nora mutlulukla.

Birbirlerine su sıçratmaya ve aptallaşmaya geri döndüler. Natalie onların oyununu dinlerken gülümsemek zorunda kaldı. Gerçekten de sevimli kızlardı. Bir süre sonra Liz dikkatle dışarı çıktı ve havuzun girişindeki rampadan yukarı doğru yürüdü, havlusu ortasındaydı.

"Üzerimi değiştirip evime dönsem olur mu?" diye sordu. "Gerçekten uzun bir gün oldu."

Hayır. Değildi. En iyi gününde bile kendisinden çok daha enerjik görünen bu iki küçük kıza nasıl bakacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Sorun değil," diye cevap verdi sonunda. Başka ne diyebilirdi ki?

Liz gülümsedi. "Teşekkürler tatlım. Yarın fizik tedavimden sonra görüşürüz."

Tabii geceyi sağ salim atlattıklarını varsayarsak. Natalie, teyzesinin koltuk değnekleriyle yan taraftaki soyunma odasına girmesini izlerken panikle savaştı

yüzme havuzu. Tam kızları dışarı çağırmak üzereydi ki gri bukleli, kalın gözlüklü ve yürüteçli bir kadın havuz alanına geldi, Nat'e şöyle bir baktı ve yavaş adımlarla yanına oturdu.

"Eve dönme vaktin gelmişti," dedi kadın, sesi sertti.

Natalie küstah yabancıya gözlerini kırıştırdı.

Kimin yabancı olmadığını hemen anladı.

"Bayan Mulcahy." Zorla gülümsedi. "Shelter Inn'de yaşadığınızı bilmiyordum."

Kadın başını buruk bir şekilde salladı. "Altı ay oldu. Kızım Sugar Maple Drive'daki evi satmamı istedi. O kadar merdiveni daha fazla çıkamayacağımı ve çıkmaya çalışırken kalçamı kırabileceğimi söyledi. Bu da onun ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor."

Kadının kızını tanıyordu, kendisi de süttten çıkmış ak kaşık değildi. Janice Mulcahy ona ikinci sınıfta öğretmenlik yapmıştı. Janice'in annesi Mabel, ilkokuldan çok da uzak olmayan bir dükkânın ve küçük bir bakkalın sahibiydi,

Tüm çocukların okula gidip gelirken gazoz ve şeker aldıkları yer.

Mabel onların şeker satıcısıydı, Natalie bunu son derece ironik buluyordu çünkü kadın hayal edebileceği kadar tatlı olmaktan uzaktı.

İçeri giren her çocuğa, sanki hepsinin ceplerini onun mallarıyla doldurmasını bekliyormuş gibi ters ters bakardı.

Mabel açıkça, "Kız kardeşinin sana ihtiyacı var," dedi.

Natalie bir nefes verdi, tüm dünyanın hayatlarını nasıl yönetmesi gerektiğini bildiklerini düşünen huysuz yaşlılarla uğraşamayacak kadar yorgundu.

"Evet. Biliyorum. Bu yüzden buradayım."

"Umarım bu Shelter Springs Holiday Giving Market'teki standımızın işletilmesine yardımcı olacağınız anlamına geliyor." "

"Şimdi ne olacak?"

Mabel nefes nefese kaldı. "Kız kardeşinin genellikle bizim için düzenlediği stant. Bilirsin işte."

McKenna ve Liz ona Shelter Inn sakinlerinin kasabanın tatil pazarında hayır için bir tezgâh düzenlediğinden bahsetmişlerdi. Ama on yıldır Noel için kasabaya gelmediğinden, bu konudaki her ayrıntıyı bilmesi beklenemezdi.

"Tezgah pazarda iyi iş yapıyor mu?"

"Evet. Hayır işleri için binlerce dolar topluyoruz. Bu yıl Make-A-Wish'e bağışta bulunuyoruz."

"Yıllardır pazara gitmemiştim," diye itiraf etti Natalie.

"Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsanız güzel bir yer."

Natalie, Mabel'in bu tür şeylerle ilgilenmediğinden şüpheleniyordu. Kadın ona pek şenlikli biri gibi gelmemişti. Nat doğru hatırlıyorsa, Mabel tatlı dükkânına kâğıttan bir kar tanesi bile asmamıştı.

"Standımız için ürünler yapmak üzere tüm yıl çalışıyoruz. Her bir standın satışının yüzde onu Shelter Springs Vakfı tarafından seçilen bir hayır kurumuna gidiyor ama biz kârımızın yüzde yüzünü veriyoruz."

Bu Liz ve McKenna'nın destekleyeceği bir şeye çok benziyordu.

"Bu çok hoş."

"Herkesin geri vermeye ihtiyacı var."

Bayan Mulcahy, Natalie'ye karşı çıkmaya cesaret ediyormuş gibi ters ters baktı. "Doğru," dedi. Buna nasıl itiraz edebilirdi ki?

"Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin? Tezgâhımızda çalışacak daha fazla insana ihtiyacımız var, özellikle de kız kardeşin çalışamaz durumdayken."

Mabel ona Natalie'nin kıvranmasına neden olan beklenti dolu bir bakış attı.

"Sanırım kızlarla çok meşgul olacağım," dedi sonunda. "Burada olmamın nedeni onlar, Noel pazarındaki bir stantta çalışmak için değil."

Mabel'in onaylamaması havuzdan gelen gürültü gibi üzerine sıçramış gibiydi. Burnunu çekti. "Bunu söyleyeceğini tahmin edebilirdim. Shelter Springs'i hiçbir zaman annen ya da kız kardeşin gibi sevmedin, değil mi? Bu yüzden ayrılmak için bu kadar acele ediyordun."

Bunda bir gerçeklik payı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Memleketini kayıp ve acıyla özdeşleştiriyordu, hatıralar hâlâ içini sızlatıyordu. Burada sevdiği neredeyse herkesi kaybetmişti. Liz ve McKenna hariç herkesi.

Mabel sanki söylemek istediğini söylemiş ve Natalie gibi bir ezikle kendi değerli zamanının bir anını daha harcamak istemiyormuş gibi ayağa kalktı. Bir kez daha kokladı ve yürüteç betona kuvvetle çarparak uzaklaştı.

Elbette Barınak Hanı tezgâhına biraz yardım edebilirdi. Belki kızlar yattıktan sonra birkaç saat boş vakti olurdu. Bu boş saatleri gürültülü bir tezgâhta oturarak geçirmek istemese de, iyi bir amaç içindi.

Sadece irade gücü ve kafeinle çalıştığı şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değildi. Dinlenip kendine bir düzen kurduktan sonra Önümüzdeki birkaç gün boyunca kızlarla rutin olarak çalıştığında, gönüllü bir işe girip giremeyeceği konusunda daha iyi bir fikir sahibi olacaktı.

Şu anda, kızları havuzdan nasıl çıkaracağını ve dairelerine nasıl döndüreceğini bulması gerekiyordu.

* * *

İki saat sonra kızları doyurmayı, yıkamayı ve yatağa yatırmayı başardığında Nat neredeyse düşmek üzereydi.

Odasına çekilmek ve önümüzdeki üç dört gün boyunca yatağa uzanmak istedi.

Hala yapacak işleri olması çok kötü.

Nat, kızların yumuşak leylak rengine boyanmış, iki ikiz yatağın el yapımı gibi görünen sevimli bir bebek eviyle ayrıldığı yatak odasının kapısını kapattıktan sonra, dairenin içinden geçerek ana yatak odasına doğru ilerledi.

Kapıyı usulca çaldı ve McKenna'nın onu içeri çağıran kısık sesli yanıtını duydu.

Kapıyı iterek açtı ve Kenna'nın gözlerinin ıslak, burnunun kırmızı olduğunu görünce kaşlarını çatı. Yanındaki yatakta buruşuk kâğıt mendiller vardı.

Tamam. Henüz uyuyamazdı.

Aceleyle yatağa doğru koştu. "Neler oluyor? Bebek yüzünden mi? Bir yerin mi ağrıyor?"

Kenna burnunu çekti. "Hayır. Hiçbir şey olmadı. Özür dilerim. Benim berbat biri olduğumu düşünüyor olmalısın. Bırakın üç çocuğu, iki çocuğa bile bakamıyorum."

"Travis hala evde değil mi?"

McKenna bir mendil daha aldı ve gürültüyle içine üfledi. "Hayır. Henüz değil."

"Saat sekizi geçti." Ve şimdi, uçaktaki kısa bir uyku dışında, tam otuz saattir ayaktaydı.

McKenna çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Yılın bu zamanında saat sekiz de olabilir, gece yarısı da. Asla bilemiyorum."

Kayınbiraderi onca zaman gerçekten çalışıyor muydu yoksa kızlarından ve hamile, stresli karısından uzak durmak için başka bir nedeni mi vardı?

Alternatifleri düşünmek istemedi. Sahip olduğu şeylere göre Travis Dodd, McKenna ve kızlara bayılıyor gibi görünüyordu. Onun başka biriyle görüşerek kız kardeşinin güvenine ihanet edeceğini düşünemiyordu.

Yine de merak etmekten kendini alamadı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Biraz daha su? Mutfaktan bir ikram?"

"Hayır. Ben iyiyim." Kız kardeşi zoraki gibi görünen bir gülümseme verdi. "Kendimi çok *ekstra*

Şu anda. Bebek sahibi olmaya yaklaştıkça daha da duygusallaşıyorum."

"Bu çok doğal, özellikle de şimdi yatakta olduğun için. Bana içini dökme konusunda hiç endişelenme. Ben senin kız kardeşimim. Bu benim işim."

"Öyle değil. Bunların hiçbirisi değil. Ama burada olduğun için çok minnettarım. Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Natalie yatağın kenarına oturdu. "İş demişken, bu gece Mabel Mulcahy'den Shelter Springs Tatil Bağış Pazarı'ndaki Shelter Inn standı hakkında bilgi aldım."

Kenna burnunu sildi, yüzünde dehşet ve isteksiz bir eğlence arasında bir ifade vardı.

"Yaptın mı?"

"Evet. Kısacası, hamileliğin süresince senin yerini doldurmakla yükümlü olduğumu söyledi."

"Ah, şu Mabel. Tam bir tabanca olabiliyor. Ne zaman bir şeye sinirlense, sadece gülümsemeyi ve başımı sallamayı öğrendim."

"Görünüşe göre Shelter Springs'i sen ve annem kadar önemsemiyorum, yoksa gönüllü olarak zamanımı ayırırdım."

"Bana bunu gerçekten söylemediğini söyle."

Natalie cevap veremeyince McKenna gözlerini devirdi. "Çok özür dilerim. Mabel'in kendi balmumuna dikkat etmeyi öğrenmesi gerekiyor. Gerçekten gönüllü olmana gerek yok. Eminim diğer asistanlar benim yerimi doldurabilir."

"Pazarın büyük bir olay olduğunu hatırlamıyorum. Ben çocukken de vardı ama neredeyse hiç kimse gitmezdi. Ne değişti?"

McKenna hafifçe gülümsedi. "Hazel'e hamile kaldığım sıralarda, ticaret odasının birkaç üyesi bir araya geldi ve güney komşumuzun cömertlik ve toplum ruhu konusunda bizi geride bıraktığına karar verdi. Haven Point'te büyük bir hediye fuarı olduğunu hatırlarsınız.

Gölde Işıklar Festivali ile aynı hafta sonuna denk geliyor ve kasaba elde ettiği geliri bir kuruluşa bağlıyor."

"Bu çok hoş."

"Doğru. Ama Haven Point ile aramızda ne kadar büyük bir rekabet olduğunu biliyorsunuz. Ticaret Odası daha iyisini yapabileceğimize karar verdi. Onlara göstereceğiz. Neredeyse iki hafta boyunca Avrupa tarzı bir Noel pazarımız olacak,

Gölde Işıklar Festivali öncesinde ve sonrasında kiosklar, konserler ve yiyeceklerle. Bu bir bütün haline geldi."

"Bu... güzel mi?" Aklına başka bir sıfat gelmedi.

"Birkaç yıldır eğlence komitesinde yer alıyorum, pazarda ve kiliseler ve kütüphane oditoryumu gibi şehirdeki diğer birkaç mekanda sahne alacak sanatçıların incelenmesine ve işe alınmasına yardımcı oluyorum. Amanda Taylor

her şey şimdi."

Natalie omuzlarının yeniden gerildiğini hissetti. Bu, bir akşam içinde Amanda'nın adının ikinci kez gündeme geliyordu.

Griffin Taylor'ın kız kardeşi.

Jake'in sevdiği kadın.

Amanda'nın kasabanın perde arkasında meşgul olduğunu duymak onu hiç şaşırtmamıştı. Her zaman büyükannesi Birdie'yi örnek almış, başkalarına yardım etmek için gönüllü olarak çalışmıştı.

Natalie lisedeyken Amanda'nın her zaman bir dans komitesine ya da okul bağış kampanyasına liderlik ettiğini hatırladı.

Eskiden arkadaşının bu yönüne hayranlık duyardı. Şimdi ise sadece kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu.

Amanda ona karşı her zaman nazik davranmıştı ama Natalie, Jake'in ölümünden sonra onu hayatından tamamen çıkarmıştı.

"Amanda bugünlerde ne yapıyor?"

"River Road'da bir dükkânı var. The Lucky Goat. En iyi losyonlar ve banyo bombaları onlarda. Sanırım geçen yıl doğum günün için sana biraz göndermiş olabilirim."

"Ah, doğru ya." O zamanlar Paris'te küçük bir apartman dairesinde kalıyordu, duşu ve küveti yoktu, bu yüzden banyo bombalarını gurbetçi bir arkadaşına vermişti.

"Losyonu hâlâ kullanıyorum. Nefis kokuyor. Vanilya ve yasemin gibi."

"Bazı ürünlerini kendi yapıyor ama aynı zamanda Şehirde ona yardım eden kadınlardan oluşan bir konsorsiyum. Genellikle evde yapabilecekleri bir işten başka bir gelir kaynağına ihtiyaç duyan genç anneler.

Bazı arkadaşlarım bunu yapıyor."

Daha fazla suçluluk duygusu onu sıkıştırdı. Jake'in ölümünden sonraki günlerde Amanda'ya iyi davranmamış, acılarını paylaşmak için birlikte eğilmek yerine onu dışlamayı seçmişti.

"Her neyse, Liz ve ben Shelter Inn'i yaşlılar için apartman dairesine dönüştürmeye karar verdiğimizde, ilk sakinlerimiz bizi pazarda bir el işi standı açmaya teşvik etti. Şimdi herkes çok heyecanlanıyor ve tüm yıl boyunca projeleri üzerinde çalışıyorlar. Genelde organizasyondan ve pazar boyunca personel bulundurmaktan ben sorumluyum ama itiraf etmeliyim ki bu hamilelikte o kadar zor zamanlar geçirdim ki bu yıl biraz boşladım. Bu yıl katılmayabileceğimizi ve stant alanımızı başkasının kullanmasına izin verebileceğimizi umuyordum. Görünüşe göre bölge sakinleri isyan etti ve kendilerini örgütlemeye karar verdi. Bence Birdie Lovell bir nevi yönetimi ele aldı."

"Mabel'in bu konuda güçlü hisleri olduğu anlaşılıyor."

"Onu dinleme. Eminim gönüllü olmanıza gerek yoktur."

Şu anda telaşlı, kalabalık bir pazarda "Jingle Bells "in mümkün olan her yorumunu dinleyerek çalışma fikri kulağa berbat geliyordu ama dinlenebildikten sonra farklı hissedebilirdi.

McKenna tekrar esnedi ve Natalie bunu tekrar ayağa kalkmak için bir işaret olarak aldı. "Yatağa gitmeden önce sana bir şey getirebilir miyim?"

Kız kardeşi başını salladı. "Ben iyiyim. Travis her an eve gelebilir, eminim. O dönene kadar bir süre kitap okuyacağım."

Tüm kuşkuları geri geldi. Neden hâlâ evde değildi? Adam ne kadar meşgul olsa da, tatillerde yoğun bir teslimat hizmeti deposunu yönetiyor olsa da, hamile ve korkmuş karısının ona ihtiyacı vardı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece kız kardeşine gülümsedi. "Biraz dinlen. Sabahleyin, ortalama bir gün boyunca kızlarla yapmam gereken her şeyi bana anlatabilirsin."

"Aman Tanrım. Bu biraz zamanımızı alacak." "Ben hazırım," diye yalan söyledi.

McKenna onun elini iki eliyle birden sıktı. "Her şeyi bırakıp eve geldiğin için tekrar teşekkür ederim. Sen dünyanın en iyi ablasısın Nat. Cidden."

Değildi, yoksa şimdiye kadar çoktan dönmüş olurdu. Natalie de McKenna için gelmemişken kayınbiraderine nasıl bu kadar kızabilirdi?

"Gece bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Evet. İyi geceler. Biraz dinlenmeye çalış. Korkarım buna ihtiyacın olacak."

Kızların bu akşam sadece birkaç saat içinde onu nasıl yıprattığını düşününce, bütün gün onlarla uğraşmanın yirmi saatlik yolculuktan çok daha yorucu olacağından hiç şüphesi yoktu.

OceanofPDF.com

beş

Anneler bunu her gün nasıl yapıyorlardı?

Ertesi gün öğlene kadar Natalie kızlar arasında oyuncaklar yüzünden çıkan beş kavgayı ayırmış, Nora'nın kıyafetlerini iki kez değiştirmiş -bir kez tuvalet kazası, bir kez de burnu kanadığı için- daha çok Mutant Fare'ye benzeyen orantısız Miki Fare kreplerini düzeltmiş, duvardaki şurubu temizlemiş, dört çamaşır yıkayıp kurutmuş ve bir gece önceki küçük macerasının gerektirdiği onarımlar hakkında garajla ve araba kiralama şirketiyle konuşmuştu.

Kestirmeye ihtiyacı vardı... ya da belki Tahiti'ye bir ay sürecek bir gemi seyahatine.

Sorumluluklarının üstesinden gelmeye başladığını düşünmek istiyordu ama görünüşe göre işler gerçekten de kötünden daha kötüye gidebilirdi.

"Özür dilerim. Tekrar edebilir misiniz?"

Belki de Hazel'ı yanlış duymuştu. *Lütfen, Tanrım, Hazel'ı yanlış duymuş olsun.*

"Dedim ya," diye yanıtladı büyük kız, kelimelerini yüksek sesle vurgulayarak, "Nora'nın burnu yine kanıyor. Sanırım dün burnuna soktuğu ve bir türlü çıkmayan zil yüzünden."

Kız kardeşi yanında durmuş, burnuna bir tomar benekli mendil tutuyor ve belli belirsiz paniklemiş görünüyordu.

"Acıyor," dedi, R'lerle olan sorunu sesinin "Hoowts" gibi çıkmasına neden oluyordu. Bir zil sesi. Burnunda. Harika.

"Zili nereden bulmuş?" Özellikle de üç yaşındaki bir çocuğun minik burun deliklerine sığacak kadar küçük olanını?

Hazel gözlerini kaçırdı, Natalie'nin bakışlarıyla karşılaşmadı. "Çalmadık, söz veriyorum. Onu biz bulduk."

"Nerede buldun?"

"Bayan Mulcahy'nin kapısının önünde. İstedğini sanmıyorum. Yerdeydi."

Bu kadın herkesin bulması için etrafta çingiraklı ziller bırakırken ne düşünüyordu acaba? Natalie birden bir önceki akşam havuza giderken yeni arkadaşı Cal ile birlikte yılbaşı süsleri olan birkaç apartman kapısının önünden geçtiklerini hatırladı. Bunlardan biri Mabel Mulcahy'ninki olmalıydı ve dekorda en az bir tane zil olmalıydı... ve bu zil yoldan çıkıp yeğeninin burnuna girmişti.

"Ne kadar büyük? Biliyor musunuz?"

Hazel parmaklarını yaklaşık bir santim aralıklı tuttu ve sonra kabaca bezelye büyüklüğünde bir boşluk oluşturmak için parmaklarını birleştirdi.

"Çok büyük değildi. Gümüş rengi, yuvarlak ve şirindi. Bebekler için küçük bir zil gibi."

Başka bir deyişle, okul öncesi bir çocuğun burnuna girmek için mükemmel boyut.

"Burnunu silmeyi denedin mi?" diye sordu genç kıza umutsuzca. Nora başını salladı.

Nat, mutfaktaki rafta daha önce fark ettiği kutudan temiz bir mendil çıkararak, "Hadi yapalım," diye önerdi. Mendili ona uzattı

Nora onu yüzüne doğru tuttu ve büyük bir gürültüyle burnunu sümkürdü. Ne yazık ki Natalie'nin anlayabildiği kadarıyla sadece ağzından hava çıkarıyordu.

Oldukça sevimliydi ama içinde bulundukları durumda pek de yardımcı olmuyordu. "Gidip anneni görelim. Muhtemelen ne yapmamız gerektiği konusunda bize yol gösterebilir."

Kızlar o sabah annelerinin yatağında çıkartma kitapları yaparak ve onunla birlikte bir tatil filmi izleyerek vakit geçirmişlerdi ama McKenna yorgun olduğu ve kendini iyi hissetmediği için Natalie onu yaklaşık bir saat önce kurtarmış, kızları dışarı çıkararak uyuyabilmelerini sağlamıştı.

Şimdi kapıyı usulca tıklattı ve iterek açtığında McKenna'nın hâlâ yan yatmış uyuduğunu, eliyle şişmiş karnını kucakladığını gördü. Natalie'ye keskin bir acı veren koruyuculuk.

Natalie yetişkinlik hayatının büyük bir bölümünde kendine çocuk, aile, McKenna'nın çok güzel bir şekilde benimsediği tüm o geleneksel tabloyu istemediğini söylemişti.

Kalbini bir başkasına emanet etme fikri tamamen imkânsız görünüyordu.

Yine de arada bir bir şeylerin özlemini çekiyordu... daha fazlasının. Maceralarını paylaşabileceği, dünya ona bunaltıcı geldiğinde sırtını yaslayabileceği birini.

Belki onu terk edemeyecek, sevecek bir çocuk.

McKenna hâlâ uykudan bulanık olan gözlerini açıp doğrulmaya çalışırken, o tamamen gerçek dışı ağrıyı bir kenara itti.

"Uyandırdığım için özür dilerim." Natalie odanın içinde biraz daha ilerledi. "Sorun değil. Uyandım. Ne oldu?"

"Beni çok aşan küçük bir krizimiz var. Görünüşe göre Nora'nın burnuna çingiraklı bir zil takılmış."

McKenna bakakaldı ve ellerinin topuklarıyla gözlerini ovuşturdu. "O ne?"

"Biliyorum. Ben de inanmadım. Bir jingle bell. Küçük şirin bir tane, tam da oyuncak bebeğe göre. Üfleyerek çıkarmasını sağlamaya çalıştım ama hiç şansımız yok. Daha yukarı itebileceğimden korktuğum için cımbız ya da başka bir şeyle peşinden gitmeye korkuyorum."

"Olabilir," dedi McKenna. "Burnuma patlamış mısır soktuğum ve babamın beni çocuk doktoruna götürmek zorunda kaldığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Doğru. Bu travmatikti." İkisi için de travmatikti çünkü anneleri yaklaşık bir ay boyunca patlamış mısır yapmayı reddetmişti. Natalie'ye göre bu gerçek bir trajediydi.

"Bugün Cumartesi ama," dedi McKenna. "Korkarım çocuk doktorumuzun ofisi kapalı olacak."

"Onu acil servise götüreyim mi?"

"Bunun pek gerekli olduğundan emin değilim. Peki ya acil bakım?" "Shelter Springs'te acil bakım kliniği var mı?"

"Evet. Haven Point ile paylaştığımız harika bir yer. Yeni hastanenin yanında, iki kasabamızın arasında."

O çocukken, en yakın hastaneye gitmek için bir saat yol gitmeleri gerekiyormuş. Lake Haven çevresindeki topluluk büyümeye başladıkça, artan nüfusa hizmet vermek için daha fazla sağlık tesisi açıldı.

"Acil servisten başlamanızı öneririm. Eminim orada ilgilenebilirler."

"İyi plan."

"Sigorta bilgilerimize ihtiyacınız olacak. Çantamda olmalı. Onun için tıbbi bakım aramanıza izin verdiğimi belirten kısa bir not yazacağım, ancak herhangi bir sorun olursa beni her zaman arayabilirler."

Peki ya Natalie'nin burun deliğini açtırmakla uğraşmak istememesi meselesine ne demeli?

Kendine sineye çekmesini söyledi ve McKenna'nın çantasını aramaya koyuldu.

Ana dolapta bir kapı koluna asılı halde bulduktan sonra kız kardeşine verdi ve o da cüzdanında bir sigorta kartı ve bir dizi anahtar bulana kadar karıştırdı.

"Kiraladığınız araç hâlâ tamirde, bu yüzden benim SUV'umu almanız gerekecek. Böylesi daha iyi, böylece araba koltuklarını taşımak zorunda kalmazsınız."

"Kulağa hoş geliyor."

"Hazel'ı burada benimle bırakabilirsin."

"Bunu yapabileceğine emin misin? Son bir saattir biraz huzursuzdu," dedi ama içten içe bunun, yanlışlıkla bir kutu Red Bull'un tamamını içen bir sincaba huzursuz demek gibi hafif bir ifade olduğunu düşünüyordu.

McKenna başını salladı. "İyi olacağız. Hazel her zaman bire birde çok daha sakin olur. Her iki kız da öyle. Sanırım birbirlerinden besleniyorlar."

O günkü deneyimi göz önüne alındığında buna katılması gerekiyordu.

Büyük yeğenini annesinin yanına yerleştirdikten sonra, birkaç Noel hikâye kitapları, bir tablet ve televizyonun kumandasını alarak Nora'nın montunu giymesine yardım etti. Kızın burnu kanamaya devam ediyordu, bu yüzden evdeki tüm mendil kutusunu yanlarına aldılar.

Araba koltuğunun durumunu ve hangi kayışın nereye takıldığını anlaması bir dakika sürdü, sanki kendisini yetersiz hissettirecek başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

Sonunda Nora yüklendi, hala damlıyordu ve Natalie telefonunun navigasyonunu acil bakım kliniğini bulması için programladı.

Gideceği yere vardığında ön tarafa park etti ve Nora'nın inmesine yardım etti. Kız ona kan lekeli mendili uzattı.

"Teşekkürler," dedi ve kutudan temiz bir tane çıkarıp değiştirdi.

Bekleme odasına girdiklerinde, Natalie burayı seyrek nüfuslu, bere ve parka giymiş, tekerlekli sandalyede bacağını uzatmış oturan bir genç kız - kayak yaralanması olduğunu tahmin ediyordu- ve yanında yeşil ve kırmızı renklerde bir şeyler ören yaşlı bir kadın dışında boş bulunca rahatladı.

Duvardaki televizyonda animasyonlu bir tatil filmi oynatılıyordu ve bekleme odasının bir köşesinde mavi ve gümüş süslerle süslenmiş bir Noel ağacı yer alıyordu.

Aralık ayının ilk Cumartesi günüydü ve McKenna'nın dairesinde hiç Noel süslemesi yoktu. şok derecesi.

Bu, annelerini neşelendirmek için kızlarla birlikte yapabilecekleri bir şeydi. Belki Travis ve McKenna'nın yatak odasına asmak için küçük bir ağaç bile bulabilirlerdi, böylece ona biraz tatil ruhu getirebilirlerdi.

Burun boşluklarına takılabilecek küçük parçaları olan süs eşyalarını kesinlikle asmazlar.

O ve Nora resepsiyona yaklaştılar, kız hâlâ mendiline burnunu çekiyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Resepsiyon görevlisi sallantılı küpeler ve mavi-beyaz bir kazak giymişti. Odadaki şenlikli süslemelerle m kemm l bir uyum içindeydi ama Natalie bunun kasıtlı olmadığından emindi.

"Evet. Teşekkür ederim. Korkarım biraz acil bir durumumuz var." "Zil acil durumu mu?" Kadın ona boş bir bakış attı.

Natalie başını yeğenine doğru eğdi. "Evet. Görünüşü göre burnuna bir tane sokmuş."

Kadının gözleri şaşkınlık ve eğlence karışımı bir ifadeyle açıldı ama tepkisini hemen gizledi. Natalie, Nora'nın bariz sıkıntısı olmasaydı ve bu durumda sorumlu yetişkin kendisi olmasaydı, kadının durumu biraz daha komik bulabileceğini düşündü.

"Aman Tanrım," dedi kadın. "Daha önce ağıımızdaki tesislerden birinde görülmüş m ?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben onun teyzesiyim. Elimde sigorta bilgileri ve annesi tarafından imzalanmış tedavi izin belgesi var. Kız kardeşim hamile ve yatak istirahatinde, bu yüzden ona ben bakıyorum."

Resepsiyon görevlisi kartı ondan aldı, hızlıca bir göz attı ve sonra gülümsemesi genişledi. "Oh. Kız kardeşin McKenna Dodd. Sen de Natalie olmalısın." "Ben... Evet."

Natalie'nin kadının kim olduğuna dair hiçbir fikri yokken onu nereden tanıyordu? "Ben Jane Logan. Geçen yıl McKenna ile birkaç projede çalışmıştım.

tatil pazarı için komiteler. Sizden epey bahsetti. Anladığım kadarıyla dünyanın her yerinde yaşıyorsunuz. Ne kadar heyecan verici!"

Natalie buna nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi.

"Tanıştığımızı memnun oldum," dedi sonunda.

"Bu Nora mı Hazel mı? Onları asla tam olarak ayırt edemiyorum. Özür dilerim." "Ben No-wah," dedi kız mendilinin arasından, sesi sanki burnunu parmaklarıyla sıkarak kapattı.

"Merhaba, Nora. Sizi hemen doktora götürebiliriz. Zamanlaman çok iyi ve geldiğın için şanslısın.  ılgınca bir sabah geçirdik ama işler oldukça sakinleşti."

Çoğunlukla boş olan bekleme alanına baktı. "Teşekkür ederim."

"Buyurun oturun, tıbbi asistan birazdan sizi arayacak."

Kapıdan çok uzakta olmayan bir yere oturdular. Birkaç dakika sonra, tekerlekli sandalyedeki kız geri çağrıldıktan sonra, üzerinde Keri yazan bir isim etiketi olan mercan rengi önlüklü bir kadın Nora'nın adını seslendi.

Onları bir tedavi odasına götürdükten sonra kadın Nora'nın ateşini ve tansiyonunu kontrol etti ve oradaki bir bilgisayar monitörüne bazı bilgiler girdi.

Güven verici bir gülümsemeyle, "Doktor birazdan gelir," dedi. "Hemen önünüzdeki hastanın yanında. Sıkı durun."

"Doktoru istemiyorum. Annemi istiyorum," dedi Nora burnunu çekerek, tıbbi asistan muayene odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra.

Zavallı küçük şey. Annesinin tehlikeli hamileliği yüzünden tüm rutini altüst olmuştu ve şimdi her şeyin üzerine bir de tıbbi bir travma eklenmişti. Natalie her şeyden bıktığı için onu suçlamıyordu.

Onu nasıl sakinleştireceğinden emin değildi. Tüm yetersizlik duyguları geri geldi. Bunun içgüdüsel olması gerekmez miydi? Belki de annelik genini tamamen kaybetmişti.

"Ağlama tatlım," dedi sonunda güçsüzce, kızı kucağına çekerek. "Neden bu hikâyelerden birini okumuyoruz? Dinozorla ilgili olanı mı yoksa gözlüklü fareyle ilgili olanı mı dinlemek istersin?"

"İkisi de değil," dedi Nora feryat ederek.

"Ama bak fare ne kadar sevimli. O da senin gibi bir tütü giyiyor."

"Benim tütüm mor. Bu yeşil."

"Öyle mi?"

Nora başını kuvvetle salladı. "Hazel'in pembe bir tane var. Hazel'i istiyorum.

Ve annem," dedi, şimdi hıçkırarak ağlıyordu.

Kendini tamamen etkisiz hisseden Natalie teselli etmek için elinden geleni yaptı ama kapı açıldığında kız hâlâ sessizce ağlıyordu.

Natalie başını kaldırdı ve hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi. Hayatında hiç kimseyi gördüğüne Griffin Taylor'ı kapıda bulduğu kadar sevinmemişti.

Soluk mavi çizgili elbise gömleği ve özel dikim taba rengi pantolonuyla uzun boylu ve muhteşem görünüyordu; cebinde bir kimlik kartı ve boynunda bir stetoskop vardı.

Onun kollarına gömülmek ve Nora gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi.

Duruma şöyle bir baktı, kapıyı arkasından kapattı ve küçük kıza yaklaştı.

"Merhaba, Nora. Ben Dr. Taylor. Griffin. Beni hatırladınız mı?"

Nora burnunu çekmeyi bıraktı ve yüzünü Natalie'nin artık ıslak olan gömleğinden kaldırdı. "Büyükanne Birdie senin komşun," dedi sakin bir sesle. "O

Shelter Inn'de seninle birlikte yaşıyor."

Nora damlayan gözlerini sildi. "Birdie *benim* arkadaşım," dedi ama kulağa *Boodie benim arkadaşım* gibi geliyordu.

"Buna ne dersin? O benim de arkadaşım. O dünyadaki en iyi büyükanne."

"Birdie iyi kurabiye yapar."

"Öyle, değil mi? En sevdiğin tür hangisi?" "Yıldızları severim."

"Şu yaptığı şekerli kurabiye yıldızları. Nefis. Ben de çok severim. Çikolatalı öpücüklü fıstık ezmeli kurabiyeleri de seviyorum. Ve çikolata parçacıklı. Ve limonlu kurabiyeleri. Biliyor musun, ben doktor olmak için okula gittiğimde Birdie Nine bana her ay yeni bir kutu kurabiye gönderirdi, çünkü onları ne kadar çok sevdiğimi bilirdi."

"Hazel ve ben Birdie'yi ziyaret etmeyi seviyoruz çünkü o bize her zaman kurabiye veriyor." "Sana bir sır verebilir miyim? Bazen ben de bu yüzden onu ziyarete gidiyorum."

Natalie o anda ona biraz aşık oldu, sadece hikayesinden dolayı değil, Nora'ya verdiği güven verici gülümseme ve sesinin yavaş, eşit tonu, korkmuş küçük kızları ve onların eşit ölçülerde gergin teyzeler.

Natalie bir süre sonra, "Acil serviste çalıştığını bilmiyordum," dedi.

"Bölgedeki tüm doktorlar sırayla geliyor, böylece personel bulundurabiliyoruz. Çalışıyor ayda bir ya da iki kez."

Nora'ya döndü. "Anladığım kadarıyla sorun çıkaran bir zilimiz var."

"Burnumda çan var. Acıyor." Genel bölgeyi işaret ederken o iri mavi gözlerinden yine yaşlar süzüldü.

"Bu olmaz. Burunlara çan takmak yasak. Bir bakmama izin verir misin?"

Nora onun dikkatinden kaçmak istercesine yüzünü tekrar Natalie'nin gömleğine çevirdi ama bir an sonra geri dönüp yavaşça başını salladı.

"Onu muayene masasına yatırmamı ister misin?" Natalie sesini Griffin'inkine uydurmak için alçaltarak sordu.

"En azından şimdilik kucağınızda iyi olacaktır."

Muayene odasındaki tekerlekli sandalyeye oturdu ve onlara yaklaştı. Bunu yaptığında Natalie onun kokusunu alabildi, bir gece önce kamyonetinde fark ettiği o deri, çam ve sedir kokusunu. Gömleğinin kollarını biraz sıvamıştı ve kollarının ön kısmında garip bir karıncalanma hissi veren koyu renk tüyler görebiliyordu.

Natalie gözlerini devirmek istedi. Yeğenine yardım eden bir tıp uzmanına yemek yedirmek son derece uygunsuz görünüyordu.

"Tavana bakabilir misin?" Griffin sordu. "İçeriye bakmama yardımcı olacak komik bir el fenerim var."

Aleti duvardan çekti ve Nora'ya gösterdi. Nora başını yukarı kaldırıp saçlarını Natalie'nin çenesine değdirdikten sonra, adam burun deliğine bakmak için ona doğru eğildi.

"Bu kesinlikle bir jingle bell. Oldukça yükseğe sıkışmış."

"Onu çıkarabilecek misin?" Nat, Jaws of Life'ı ya da büyük bir cerrahi prosedürü hayal ederek sordu.

"Parmaklar çapraz."

Güven verici bir gülümseme daha sundu, bu seferki ona o kadar yakındı ki gülünç bir şekilde nefessiz kaldığını hissetti.

Adam kendi iyiliği için fazlasıyla muhteşemdi. O gülümseme muhtemelen Shelter Springs'teki tüm kadınların kalbini yerinden oynatıyordu. Tedavi ettiği her kadın durumsal olarak yüksek tansiyona yakalanırsa hiç şaşırmazdı. Nabzını kesinlikle kulaklarında hissedebiliyordu.

Sonunda taburede tekrar onlardan uzaklaşıp yeğenine ciddi bir bakış atana kadar tam bir nefes almadı. "Çok fazla sorun olmadan çıkarabileceğimize eminim. Nora, süper cesur olup benim özel jingle bell çıkarma masama uzanabilir misin?"

Yeğeninin omuzlarındaki gerginliği hissedebiliyordu ve kız Natalie'nin kollarında biraz titredi.

"Sorun yok. Ben burada olacağım," dedi Natalie. "İstersen elini tutabilirim."

Nora'yı masanın üzerine kaldırdı ve yatmasına yardım etti. Yeğeni Natalie'nin elini sıkıca kavarken Griffin bir çekmeceye uzandı ve steril cımbızları, gazlı bezleri ve makasları ortaya çıkarmak için geri çektiği şeffaf bir kapağı olan küçük bir tek kullanımlık kutu çıkardı.

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi Nora'ya, başının üzerine esnek bir ışık yerleştirerek.

Eldivenli eline cımbızı aldı. "Acıtmayacak ama kıpırdamadan durmanı istiyorum. Heykel gibi davranabilir misin?"

Nora başını salladı ve neredeyse komik bir yüz ifadesiyle donakaldı. "Mükemmel. Tamam. Biraz baskı hissedeceksin."

Bir an sonra cımbızı burun deliğine soktu, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı, sonra hızla geri çekti, cımbız mukus ve kanla kaplı küçük bir metal çemberin etrafına sarılmıştı.

"Başarı!" dedi. Natalie'ye yan yan gülümseyerek, "Bunu saklamak istemediğini varsayıyorum," dedi.

"Bir daha hiç zil görmesem mutlu olurdum," diye dürüstçe cevap verdi.

Onu yakındaki bir çöp tenekesine fırlattı ve teneke çınlayarak içine düştü.

"Burnunuz birkaç gün boyunca biraz ağrıyabilir. Oraya başka bir şey sokma, tamam mı? Hiçbir şey burnuna ait değildir. Parmakların bile."

Nora tiksintiyle yüzünü buruşturdu, bu da Natalie'nin gülmesine ve kıza sarılmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim," dedi Griffin'e.

"Sorun değil. Halledilmesi nispeten kolay bir şey olmasına sevindim. İtiraf etmeliyim ki, insanların çeşitli deliklerine sıkışmış daha garip şeyler gördüm."

"Bilmek istediğimden emin değilim." "Kesinlikle istemiyorsun."

Nora'nın masadan inmesine yardım etti. "Çok cesur olduğun için ödül sepetimizden bir şey seçme hakkın var. Çıkarken Hemşire Keri'nin sana göstermesini sağlayabilirim."

Onları muayene odasından hemşire istasyonuna götürdü ve burada daha önce onlara yardım eden kadın, küçük oyuncaklar ve sağlıklı ikramlarla dolu bir sepetle yanlarına geldi.

Nora'nın hangisini istediğine karar vermesi beş dakika kadar sürdü, tüm tekliflere tek tek baktı ve sonunda Natalie'nin Hazel'in imrenerek bakacağından emin olduğu küçük bir pelüş köpek yavrusu seçti.

Griffin'e, "Tekrar teşekkürler," dedi ve ona minnettarlığını ifade etmek için sarılma isteğiyle savaştı, ki bunun pek çok açıdan uygunsuz olacağını biliyordu.

"Hepsi bir günlük iş. Yine, daha kötüsü de olabilirdi. Yerinden çıkarmanın nispeten kolay olmasına sevindim. McKenna bugün nasıl?"

"Keşke harika diyebilseydim. Onun için endişeleniyorum. Her zaman çok yorgun görünüyor."

"Eminim kadın doğum uzmanı her şeyi yakından takip ediyordur. Yardım etmek için orada olmanız iyi bir şey."

Bir gün önce geldiğinden beri hâlâ görmediği Travis'i tekrar düşündü. Eve geldiğinde Travis yataktaydı ve kızların uyandığını duymadan önce Travis yine evden çıkmıştı.

Endişelerini Griffin'e anlatmak istiyordu ama burada, yoğun bir acil bakım ofisinde bu da uygun görünmüyordu.

"Peki ya sen? Shelter Springs'e geri döndüğüne göre nasıl yerleşiyorsun?"

"Harika. Döneli yirmi dört saatten az oldu ve acil servise sadece bir kez gittik. Bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum."

Kahkahası olması gerekenden çok daha fazla ısıttı. Saçma bir nedenden ötürü, uzun ve soğuk bir kıştan sonra güneşi yüzünde hissetmek gibi, gözlerini kapatıp onun tadını çıkarmak istedi.

Tepkisini bastırmak için elinden geleni yaptı. Ne anlamı vardı ki? Bundan hiçbir şey çıkmayacaktı ve muhtemelen onun yüzünden kendini aptal durumuna düşürecekti.

McKenna doğum yapar yapmaz ve artık onun yardımına ihtiyaç duymaz duymaz, Natalie göçebe hayatına geri dönüyordu.

"Burnu birkaç gün hassas olabilir," dedi. "Bir burun kanaması daha olursa panik yapmayın. Ya da iki veya üç."

"Anladım. Umarım seni bir daha görmek zorunda kalmayız." "Ouch."

Yanaklarının renklendiğini hissetti. "Profesyonel olarak demek istedim."

"Bunu açıklığa kavuşturduğuna sevindim, çünkü seni buralarda göreceğimden eminim."

Tekrar Nora'ya döndü. "Hoşça kal, Nora. Büyükanneimin kurabiyelerinden birkaçını benim için sakla, tamam mı?"

Ona utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hoşça kalın, Dr. Jingle."

İsmi duyunca kaşları kalktı ama hiçbir şey söylemedi, sadece ikisine de el salladı ve Natalie'yi güneş bulutların arkasına geçmiş gibi hissettirerek bir sonraki hastasına doğru yola koyuldu.

altı

Acil bakım kliniğinden ayrıldıktan sonra McKenna'ya neler olduğunu anlatmak için onu kontrol etti ve ardından markete uğramaya karar verdi.

Kız kardeşinin mutfağı ve kileri iyi stoklanmış olsa da, McKenna'nın eskiden en sevdiği yemeklerden biri olan minestrone çorbasını hazırlayabilmek için birkaç şey almak istedi.

Nora arabadayken, listesindeki ürünleri bulmaya çalışarak koridorlarda ilerledi. Market birkaç yıl önce inşa edilmişti ve beklediğinden daha büyüktü, gurme yiyeceklerden oluşan geniş bir ürün yelpazesi ve iyi stoklanmış bir şarküteri vardı.

Hazır eşyaların bulunduğu bir bölüme bakıyor ve ne yapabileceğini düşünüyordu.

Kız kardeşinin yemekten hoşlanabileceği şeyler, birinin ona seslendiğini duyduğunda.

Kafasını kaldırdığında, çok sevdiği bir arkadaşı olan Holly Goodwin'in bir el arabasını karşı yönden kendisine doğru ittiğini gördü.

"Natalie Shepherd! Bu sensin! Mısır gevreği reyonunun önünden geçerken seni gördüm ve hayal görmüş olabileceğimi düşündüm. Kasabada ne işin var? Ve neden beni ya da Hannah'yı arayıp haber vermedin?"

Kısa dalgalı saçları ve özel takılarıyla kendisine her zaman sarışın bir periyi hatırlatan diğer kadına sarıldı.

Bir zamanlar müthiş bir dörtlü olmuşlardı. Holly, ikiz kardeşi Hannah, Natalie ve Amanda Taylor. Griffin'in kız kardeşi. Amanda bir yaş büyüktü ama Goodwin kardeşlerle aynı sokakta oturduğu için hepsi yakın arkadaştı.

Lisedeyken birlikte voleybol takımında oynamışlar, yıllık ekibinde çalışmışlar, okul danslarına grup halinde gitmişler, okuldan sonra takılmışlardı.

Önce annesine kanser teşhisi konulduğunda, sonra da Jeanette nihayetinde savaşı kaybettiğinde ona destek olmuşlardı. Babası sorumluluklarını bırakıp gittikten sonra da yine onun ve McKenna'nın etrafında toplanmışlardı.

Amanda ile olmasa da Holly ve Hannah ile hâlâ iletişim halindeydi.

"Özür dilerim. Şehre geleli sadece bir gün oldu ve bu bir son dakika seyahatıydı. Henüz ulaşacak vaktim olmadı ama ulaşmayı planlıyordum, söz veriyorum."

"Endişelenme," dedi Holly. "Şehirde ne kadar kalacaksın? Bir araya gelmeliyiz!"

"Bir süre. En azından Noel'e kadar. Belki yeni yıla kadar. Geçen hafta sıkı yatak istirahatine alınan McKenna'ya yardım etmek için buradayım."

Holly'nin kadınsı yüz hatları endişeli bir ifadeye büründü. "Bunu duymamıştım. Ah be. O nasıl? O meşgul kızlarıyla birlikte olmak kolay olmasa gerek. Ziyaretçi kabul ediyor mu?"

Doktorun bu konuda herhangi bir kural koyup koymadığından emin değildi ama kız kardeşi için en iyisi olacağını düşündüğü şeyi yapmaya karar verdi.

"Eminim buna bayılacaktır. Kendini oldukça kötü hissediyor. Bir ziyaret onu neşelendirebilir."

"Onu birkaç hafta önce kitapçada gördüm ve hamilelikle ilgili herhangi bir sorun hakkında tek kelime etmedi."

"Görünüşe göre bu oldukça yeni bir gelişme. Yaklaşık bir hafta önce tansiyonuyla ilgili bazı sorunlar yaşamaya başlamış. Doktor preeklampsiden endişe ediyor."

"Bunun ne olduğunu biliyormuş gibi yapacağım," dedi Holly.

"Hamileliğe bağlı yüksek tansiyon, ne kendisi ne de bebek için iyi değil."

"Ne zaman doğacak?"

"Altı hafta daha değil. Doktor bebeği mümkün olduğunca uzun süre içeride tutmak istiyor. Görünüşe göre bir ya da iki gün bile büyük fark yaratıyor."

"Şu haline bak, bir gecede sertifikalı ebe hemşire oldun."

"Keşke. Hamile bir kadının muhtemelen ekibinde olmasını isteyeceği son kişi benim. Daha bir gündür buradayım ve talihsiz bir zil olayından sonra acil servise gitmek zorunda kaldık bile."

Holly güldü ve ona tekrar sarılmak için

uzandı. "Oh, seni özledim!" diye haykırdı.

Fiziksel temas beklenmedik bir şekilde Natalie'nin boğazının düğümlenmesine neden oldu.

Kendi başına olmayı, en iyi gezgin hayatını yaşamayı ve ülkeden ülkeye seyahat etmeyi sevdiğini söyleyebilirdi. *Gerçekten de* seviyordu, yeni kültürler öğrenmeyi ve Shelter Springs, Idaho'da yaşarken muhtemelen hiç duymayacağı yemeklerin tadını çıkarmayı.

Ama eski ve sevdiği bir arkadaşının sarılmasında inkar edilemeyecek kadar rahatlatıcı bir şey vardı. Bu onu eskiden olduğu kişiye bağlıyordu,

genç ve eğlenceli

ve olasılıklarla doluydu. Keder ve kalp acısı ruhunda silinmez izler bırakmadan önce.

"Ben de seni özledim," dedi.

"Sen şehirdeyken bir araya gelmeliyiz! Ciddiyim. Ne zaman takılabiliriz? Hannah'nın birkaç haftalığına dönmene çok sevineceğini biliyorum."

"Şu anda programım pek bana ait değil. McKenna'ya yardım etmek için buradayım ve onun bana ihtiyacı varken partilere gitmeyi doğru bulacağımı sanmıyorum."

"O zaman partiyi Kenna'ya götürmeliyiz! Hannah ve Amanda'yla konuşayım. Hepimiz gelip onunla da takılabiliriz. Yorucu bir şey olmaz, sadece arkadaşlar tatilin tadını çıkarır."

Yine Amanda.

Annelerinin ölümü ve babalarının kendilerini terk etmesinden sonra Jake zaten kayıp ve zor durumdayken, kardeşinin kalbini kıran kadını görmek istediğinden emin değildi.

Yine de Amanda ve Goodwin kardeşlerin bir paket anlaşma olduğunu hissediyordu. Belli ki hâlâ yakındılar.

"Biraz daha yerleşme fırsatı bulduğumda size haber vermem gerekecek."

"Seni bu konuda tutacağım. Amanda tatil pazarıyla meşgul olacak ama eminim seninle ve McKenna'yla geçirebileceği bir akşam ayarlayabilir."

"Nat Teyze," diye araya girdi Nora birden. "İşemem lazım. Hem de çok."

"Aman Tanrım." Holly sıırttı. "Kulağa acil bir durum gibi geliyor." "Evet.

Ben en iyisi..." Kıza ve dükkâna doğru eliyle işaret etti.

Tuvaletler, konserve malların yanında fark etmişti.

Holly onun yanağına bir öpücük kondurdu. "İrtibatta olacağım. Evde olmana gerçekten çok sevindim,

Nat. Maceralarında tanıştığın tüm seksi erkekleri dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Bu çok kısa bir konuşma olurdu. Natalie, uzun zamandır etkileşimde bulunduğu en seksi erkeğin bu adam olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu.

Shelter Springs'in en yeni doktoru.

yedi

Griffin'in klinikte geçirdiği uzun bir günün ardından yapmak isteyeceği en son şey, büyükannesinin kitap kulübü tarafından tüm hastalıkları hakkında iki saat boyunca sorguya çekilmektir.

Griffin, bir çocuk doktoru ve başka bir aile hekimiyle paylaştığı küçük binadan uzaklaşırken, tüm bunların küçük bir kasabada yaşamının bir parçası olduğunu kendine hatırlattı.

Çalıştığı insanların çoğunun fiili tıbbi danışmanı haline gelmişti. Spor salonundan markete ve en sevdiği meyhaneye yaptığı nadir gezilere kadar gittiği her yerde ondan ücretsiz tavsiye isteme eğiliminde olduğunu biliyordu.

Genelde aldırılmazdı ama Cumartesi günü acil bakım kliniğinde ve Pazar günü de hastanenin acil servisindeki bir arkadaşının yerine başka bir uzun vardiyada çalıştıktan sonra o gün kendi kliniğinde uzun bir vardiyada çalışmıştı.

Shelter Inn'de bir grup yaşlı sakınle takılırken, en iyi hayatınızı nasıl yaşayacağınıza dair en son kişisel gelişim kitabı hakkında konuşurken yetmişli yıllar ve sonrası, onun iyi zaman geçirme fikri değildi.

Belki Natalie de oradadır.

Ana Cadde'ye döndüğünde, büyük bir tabelanın insanları ertesi hafta açılacak tatil bağış pazarına katılmaya teşvik ettiği düşüncesi onu zorladı.

Onu Shelter Inn'de görecekti miydi?

Griffin küçük bir beklenti karıncalanmasının rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Birkaç gün önce yeğeniyle birlikte acil bakım kliniğinde gördüğünden beri onu düşünmeden edemiyordu.

Yeğenine gösterdiği nazık ve güven verici ilgiyi hatırlayarak gülümsedi, tam da korkmuş kızın ihtiyacı olan şeydi bu.

Natalie, yeşil gözleri ve yumuşak, sevimli yüz hatlarıyla şehrin dışındaki karlı bir yolda karşılaştığından beri rüyalarına girmişti.

Yine o küçük beklenti telaşını hissetti ve bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Muhtemelen onu görmeyecekti. Neden görsün ki? Shelter Inn sakinleriyle birlikte nasıl daha sağlıklı alışkanlıklar edinilebileceğini tartışan bir kitap kulübüne katılmasına gerek yoktu.

Gecenin büyük bir kısmını bunyonlar, yüksek kolesterol ve osteoartrit hakkındaki soruları yanıtlayarak geçireceğini tahmin ediyordu. Bunlar kesinlikle Natalie'nin ilgisini çekecek konular değildi.

Yaşadığı hayal kırıklığının derinliğini endişe verici buldu. Onu görmeyi bu kadar çok istiyorsa, hastasını kontrol etme bahanesiyle kız kardeşinin dairesine her zaman uğrayabileceğini düşündü.

Bu anı onu gülümsetti. Yeğeni çok sevimliydi. Zili çıkarıp fırlattığında duyduğu rahatlamış sevinci kısa sürede unutacağını sanmıyordu.

Belki kitap kulübü makul bir saatte biterse, Nora'nın başka bir komplikasyon yaşamadığına dair içini rahatlatmak için çabucak uğrayabilirdi.

Shelter Inn'in otoparkına girdi ve büyükannesinin yerine park etti.

Lobiye açılan kapılara doğru yürüdüğünde Birisi küçük, şişme bir Noel Baba'ya kazık çakmaya çalışıyordu, yanında da gevezelik eden iki küçük kız vardı.

Kaldırımında sıralanmış birkaç büyük plastik kutunun etrafından dolanarak ilerledi.

Ona doğru yaklaştı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yerden başını kaldırdı, parmaklarının arasından lastik bir tokmak sallanıyordu.

"Oh. Griffin. Um. Selam. Burada ne yapıyorsun?"

Natalie'ye alaycı bir gülümseme verdi. "Birdie ortak salonda kitap grubuna ev sahipliği yapıyor. Hayatınızı en iyi şekilde yaşamakla ilgili bir kitap okuyorlar ve benden gelip onlarla yeni yılda yapabilecekleri birkaç küçük değişiklik hakkında konuşmamı istedi, özellikle de akıl sağlığı ve günlük yaşam söz konusu olduğunda stresler."

"Örneğin aptal bir şişme Noel Baba'yı tamir etmeye çalışmanın gündelik stresi gibi mi?"

Yeğenlerinden büyüğü telaşlı bir bakışla, "Noel Baba aptal değil," dedi. "Bunu söylemesen iyi olur yoksa seni yaramazlar listesine koyabilir."

"O değil. Ama bu süslemeler kesinlikle öyle."

"Biliyor musunuz, hayatınızı en iyi şekilde yaşamak için en iyi tavsiyelerimden biri, insanlar yardım teklif ettiğinde bunu kabul etmektir."

Nefes nefese kaldı ve ayağa kalktı, tokmağı uzattı. "Buyurun, Dr. Taylor."

Önce ona, sonra da sönmüş Noel Baba'ya ve donmuş toprağa çakmaya çalıştığı kazıklara baktı. Belki de ona, az da olsa uzman olduğunu iddia edebileceği bir konuda yardım etmeyi teklif etmeliydi. Şişme Noel Babalar kesinlikle bu listede değildi.

Ama zamanında pek çok çadır kurmuştu. Bu ne kadar farklı olabilirdi ki?

Tokmağı kaptı ve şişme botu sabitleyen dört kazığı birkaç keskin darbeyle çakmak için eğildi.

Rüzgâr ne kadar sert olursa olsun hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olunca Natalie ve yeğenlerine döndü.

"Tamam. Fişe takmak ister misin?"

"Umutsuzca," dedi kuru bir sesle.

"Yapabilirim," dedi büyük yeğeni.

"Yapacağım," diye kesin bir dille cevap verdi. "Siz ikiniz geride durun ve Noel Baba'nın canlanmasını izleyin."

Kabloyu aldı ve fişi ön kapının yanındaki prize taktı. Bir an sonra Noel Baba sanki sihirli bir değnek değmiş gibi yerden yükseldi.

"Bu Noel Baba! Başardın!" Büyük kız ellerini birbirine çırpı. Kız kardeşi de ona katıldı, ikisi de gülümsüyordu ve Griffin kendini oldukça başarılı hissetti.

"Bayıldım!" Nora haykırdı.

"Karnı anneminkine benziyor." Diğer kız-Hazel'i hatırladı -Kıkırdadı. "Onun da mı içinde bir bebek var?"

Natalie gülümsemesini gizledi. "Hayır. Belki de sadece Dr. Taylor'ın sağlıklı alışkanlıklar hakkındaki konuşmasını dinlemeye ihtiyacı vardır."

"Belki de Birdie'nin kurabiyelerinden çok fazla yemiştir," dedi Nora.

Griffin yüzünü buruşturmamaya çalıştı, çünkü kendisinin de bu alışkanlıktan suçlu olduğunu biliyordu. "Bu büyük bir olasılık," dedi.

"Birdie'nin kurabiyelerine bayılıyor. Değil mi?" Nora şaşkınlıkla ona doğru yaklaştı ve küçük eldivenli elini onunkinin içine soktu.

"Kesinlikle var."

Hazel teyzesine, "Bunları denemelisin," dedi. "Çok lezzetliler."

"Başka bir kötü alışkanlığa ihtiyacım yok. Ciddi bir çikolata bağımlılığım var. Geçen yıl birkaç ay orada yaşadığımda Belçika çikolatasına bağımlı oldum. Şimdi gittiğim her yerde onu aramak zorundayım."

Bir kaşını kaldırdı. "Görünüşe göre kitap grubuyla konuşmamı dinlemeye gelmeniz gerekiyor."

"Keşke yapabilseydim ama bu gece biraz işim var." Artık Noel süsleri içerdiğini görebildiği kutuları işaret etti. Bir sürü ve Bir sürü Noel dekorasyonu, çoğu da şişme. "Ciddi misin? Bunların hepsini sen mi asıyorsun?"

İç çekti. "Korkarım öyle. Bu öğleden sonra bazı apartman sakinleri bu yıl süslemelerin olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğradıklarını söylediler. Görünüşe göre geçmiş yıllarda binada oldukça güzel bir sergi varmış, çoğunlukla kız kardeşim ve teyzem tarafından, McKenna'nın oğlu Travis'in de biraz yardımıyla koca."

"Bina pek şenlikli görünmüyor."

"Doğru. Liz koltuk değnekleriyle, McKenna da yatakta yatarken -ve Travis gece gündüz demeden çalışırken- birilerinin devreye girmesi gerekiyordu. Kızlarla ben denemeye karar verdik. Gerçi bu benim şişme oyuncaklarla ilk deneyimim. Yaptıkça anlamaya çalışıyorum."

Önce kutulara, sonra Natalie'ye baktı, kitap grubundan sonra eve gidip yatma düşünceleri Temmuz'daki bir kardan adam gibi eriyip gitti.

"İstersen yardım edebilirim."

Dudaklarını büzdü. "Çok nazıksınız ama başka bir yükümlülüğünüz daha var. Birdie'nin kitap grubuna gidiyorsun."

"Bu sadece bir saat kadar sürer. Belki doksan dakika. Onlar içeceklerini yudumlarırken gizlice çıkıp seninle burada buluşabilirim. Birlikte çalışırsak uzun sürmez."

Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı, yüz ifadesi uzun bir süre kararsız kaldıktan sonra minnettarlıkla yumuşadı.

"Reddetmeli ve güçlü, kendine güvenen bir kadın olduğumu ve işleri kendi başıma halledebileceğimi temin etmeliyim."

"Bundan hiç şüphem yok. Ama teklif edildiğinde neden biraz yardım almayasınız?"

"Saydığımı göre, bu beni üçüncü kez kurtarıyorsunuz olacak. Önce arabamla kaza yaptığım gece, sonra geçen gün Nora'nın acil durum zilinde, sonra da bu gece."

"Kim sayıyor?" diye alay etti.

"Ben. Sayıyorum. Sana geri ödemenin bir yolunu bulacağım."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin Natalie. Yardım etmekten mutluluk duyarım. Bana bir saat kadar zaman ver, sonra emrinde olacağım."

Bakışlarında bir şey parladı, sıcak ve ışıltılı bir şey, ama gözlerini indirdi ve adam yanılmış olması gerektiğinden emin oldu.

"Teşekkür ederim. Aslında kızların yatma vakti neredeyse geldi. İçeri girip sıcak bir banyo ile ısınacak ve sonra gece için yerleşecektik. Eğer bu konuda eminseniz, onlar uyuduktan sonra sizinle kitap kulübünde buluşabilirim."

"Mükemmel."

Sırıtmamak için elinden geleni yaparak binaya doğru ilerledi. Emin değildi Ruh halinin nasıl bu kadar çabuk istifa etmekten heyecana dönüştüğünü anlayamıyordu ama Natalie Shepherd'ın sorumlu olduğuna dair güçlü bir his vardı içinde.

Kitap kulübü için hâlâ biraz erkendi. Önce Birdie'nin dairesine gideceğini düşündü ve tam büyükannesi kolları kutularla dolu ve köpeği Dash yanında koridordan aşağı inerken o yöne döndü.

Telaşa kapılarak aceleyle ilerledi ve onun görme bozukluğu nedeniyle tökezlediğini hayal etti.

"Büyükanne!" diye bağırdı, kutuları ondan alırken. "Dikkatli ol. Sana yardım etmek için ben gelene kadar bekleyebilirdin."

"Bunu neden yapayım ki? Özellikle Dash'in yardımıyla şimdilik idare edebilirim."

Bir gün köpeğin gerçekten de ona çelme takan şey olmasından endişeleniyordu ama bu gece onunla tartışmayacaktı.

"Sanırım bunu dinlenme odasına götüreceğim."

"Bu doğru. Haftalar önce bütün gece için rezervasyon yaptırmıştım. Evimin yeterince büyük olmayacağını biliyordum. İyi bir kalabalık bekliyorum. Buradaki tüm hanımların seni ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Griffin'in gururu okşanabilirdi, ancak söz konusu hanımların hepsi yetmiş yaşın üzerindeydi ve Griffin onların kendisinden daha çok tıbbi bilgiler verdiği için hoşlandıklarından şüpheleniyordu.

"Kitap kulübünüze ne kadar katkıda bulunabileceğimden emin değilim. Doğrusunu söylemek gerekirse kitabı bitirecek vaktim olmadı."

"Bunun için endişelenme," dedi gözleri parlayarak. "Grubun çoğu da öyle. Hepsi bir avuç tembel. İyi olacaksın, eminim. Tek yapman gereken o büyüleyici gülümsemeni takınmak ve hepimizin hayatımızı en iyi şekilde yaşamamızın yollarından bahsetmek."

Bunun cevabını gerçekten bilmek isterdi. Son zamanlarda, ne anlama gelirse gelsin, kesinlikle kendi en iyi hayatını yaşadığını hissetmiyordu.

Uzun zamandır bir sonraki şeye odaklanmıştı. Tıp fakültesini bitirmeye. İhtisasını ve stajını tamamlamak. Muayenehanesini açmak.

Artık listesindeki tüm bu şeyleri işaretlediğine ve her zaman çalışmayı planladığı Shelter Springs'e geri döndüğüne göre, yine de bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu.

Hastalarına yardım etmek, hastalıkları iyileştiren ve yaşamları iyileştiren tedaviler ve tavsiyeler sunmak için çok çalıştı. Bir fark yarattığını düşünmek istiyordu. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bazen Dennis Taylor'ın oğlu olmanın lekesinden asla kurtulamayacağını hissediyordu.

Griffin, babasının Shelter Springs halkına verdiği zararı telafi edebileceğinden emin değildi. Dört hayat, dört gelecek, anlatılmamış umutlar bir anda yok olmuştu.

Shelter Springs'te gittiği her yerde babasının yaptıklarının ağırlığını da yanında taşıyordu.

Oda apartman sakinleriyle dolmaya başladı ve Griffin huzursuzluğunu bir kenara bırakıp kibar ve arkadaş canlısı olmak için elinden geleni yaptı.

Sonunda Birdie, şimdi bir düzine kadın ve üç erkek olan grubu selamlamak için ayağa kalktı. Geçmiş yıllarda, Griffin sadece gri ve beyazlardan oluşan bir deniz görmüş olabilirdi. beyaz saçlıydı, ancak kadınlardan en az üçü canlı renklere sahipti; biri lavanta, biri pembe ve parlak turkuaz saçlarıyla Birdie.

Gecenin ilk bölümünde, büyükannesi gruba okudukları kitap hakkında genel bir tartışma yürüttü.

Sonunda onu tanıştırdı.

"Sanırım hepiniz benim harika torunum Griffin'i tanıyorsunuz. Aslında Dr. Griffin Taylor. Hepimizin daha sağlıklı bir yeni yıl geçirmesinin bazı yolları hakkında konuşmak üzere bu akşam bize katılmayı kabul etti."

Griffin coşkulu alkışlar arasında ayağa kalktı. Hakkında konuştuktan sonra Yaşlı hastalarında en sık gördüğü önlenebilir sağlık sorunlarından bazılarını sıraladıktan sonra, rutinlerine birkaç dakikalık günlük egzersizleri dahil etmek, şeker ve tuz alımını azaltmak ve diyetlerini çoğunlukla sebze, meyve ve yağsız etle doldurmayı tercih etmek gibi büyük sonuçlara yol açabilecek bazı küçük davranış değişikliklerini detaylandırmaya devam etti.

Söylediklerinin hiçbirinin yeni bilgi olması gerekmiyordu ama Griffin bir tazelemenin bazen yararlı olabileceğini biliyordu. Yine de kimse uykuya dalmadı, gerçi adamlardan birkaçının buna yaklaşmış olabileceğini düşündü.

Bir başka alkışla konuşmasını bitirdiğinde, Birdie tekrar ayağa kalktı.

"Şimdi, ikramlara geçmeden önce -ki browni de var, itiraf etmeliyim, birkaç meyve ve çesni tepsisiyle birlikte- Griffin bazı sorularımızı yanıtlamayı kabul etti."

"Kişisel doktorunuz olmadığım ve tüm tıbbi geçmişinizi ve size reçete edilmiş olabilecek ilaçları bilmediğim sürece, söylediğim her şeyi kesinlikle tıbbi tavsiye olarak değil, yalnızca öneri olarak almanız gerektiğini de eklemeliyim. Aldığınız mesafe değişebilir. Lütfen her türlü endişenizi kendi kişisel doktorunuzla derinlemesine görüşün."

Sonraki yarım saat boyunca, dizleri kötü olan insanlar için egzersiz önerilerinden, tatsız yemeklerden nefret eden biri için ne tür bir tuz ikamesi önereceğine ve ne kadar pickleball'un çok fazla pickleball olduğuna kadar çok çeşitli soruları yanıtladı.

Arka tarafta tanımadığı bir kadın elini kaldırıana kadar her şeye uzmanlık derecesinde cevap vermeyi başardı.

"Hormon replasman ilacı kullanan belli bir yaştaki bir kadının on yıl öncesine kıyasla orgazm olmakta nasıl bu kadar zorlandığını bilmek istiyorum."

Kalabalık kıs kıs güldü ve Mabel Mulcahy'nin dudaklarını sıkıca birbirine bastırdığını gördü. Griffin kendi kendine onun bir doktor olduğunu hatırlattı. Hayatın tamamen doğal ve harika bir parçası hakkında konuşmaktan utanması için hiçbir neden yoktu, büyükannesi ve onun en yakın bir düzine arkadaşıyla bile.

Yine de, yeni gelen birinin odaya girip arka taraftaki bir sandalyeye oturduğunu görmek rahatsızlığına yardımcı olmadı.

Natalie.

Kızlar uyumuş olmalıydı ve şimdi süslemeler üzerinde çalışmaya hazırды. Bahanelerini sıralayıp konuşmayı burada kesmek için karşı konulmaz bir istek duydu.

Yine de bu, ciddi bir soruya yanıt olarak verilen bir kaçamaktı.

Boğazını temizledi. "İnsanlar yaşlandıkça ve vücutları değiştikçe ihtiyaçları da değişebilir. Bu tamamen normaldir. Bazen olağan uyarımlar eskisi gibi işe yaramayabilir. Bazen bir kişinin aşk hayatını etkileyebilecek sağlık sorunları olabilir. Bunların hiçbirinde yanlış bir şey yok. Sadece biraz daha yaratıcılık ve adaptasyon gerektirir. Yapmanız gereken ilk şey, ihtiyaçlarınızın nasıl değiştiği hakkında partnerinizle konuşmaktır. Yatak odasında daha fazla ön sevişmeye veya farklı bir yaklaşıma ihtiyacınız olup olmadığını ona bildirin. İkinci olarak, değişen ihtiyaçlarınızın tıbbi bir nedeni olup olmadığını görmek için kesinlikle birinci basamak doktorunuzla konuşmalısınız. Belki de hormon replasman rejiminizin bir ayarlamaya ihtiyacı vardır veya

muhtemelen yardımcı olabilecek reçeteli bir oral ilaca veya merheme ihtiyacınız olabilir."

Barbara Wiggins, "Kadınlar da aynı değişikliklerden geçerken neden en çok gürültü ve ilginin ereksiyon bozukluğu olan erkeklere yardım etmekle ilgili olduğunu bilmek istiyorum," diye mırıldandı. "Küvetimiz nerede? reklamlar?"

Kadınların hepsi güldü. Erkeklerin ise biraz rahatsız göründüklerini fark etti.

"Bu güzel bir soru. Tıp alanının yaşlanan nüfusun değişen cinsel ihtiyaçlarını giderek daha fazla fark etmesiyle birlikte son on yılda bu alanda pek çok ilerleme kaydedildi. Hepinize bu konuda birinci basamak hekiminizle veya jinekoloğunuzla konuşmanızı tavsiye ederim. O ya da Size özel endişeleriniz için bu tür bir ortamda benim verebileceğimden çok daha fazla tavsiye verebilir. Ve kesinlikle eşinizle konuşun. Bu harika bir başlamak için bir yer."

"Bu arada," dedi Birdie, "konuğumuzu alkışlayalım ve tatlı yiyelim. Bu tartışmanın aldığı yön, keşke annemin eski Benekli Dick tarifini tamir etseydim dedirtiyor ama onun yerine sadece eski nane kekleri ve zencefilli kurabiyeler var."

Griffin büyükannesinin bazen kurnazca olan espri anlayışına sinirli bir kahkaha attı.

"İki çeşit brownie'm var, biri geleneksel yöntemle yapılmış, diğeri de şeker ve yağ, diğeri ise karbonhidratı azaltmaya çalışanlar için siyah fasulye ve şekersiz elma püresi."

Programın resmi kısmı biter bitmez, Griffin tam da beklediği gibi daha fazla soru yağmuruna tutuldu.

Natalie'nin diğer sakinlerden bazılarıyla rahatça sohbet ettiğinin farkındaydı, elinde bir tabakta kek ve çilek vardı.

Sonunda, kırmızı şarabın mı yoksa beyaz şarabın mı daha sağlıklı olduğuna dair bir sohbetten kendini kurtarmayı başardı ve Natalie'nin yanına gitti, şimdi Barbara Wiggins ve kocası Calvin ile konuşuyordu.

Adam yaklaştığında başını kaldırdı ve bir an için bakışları ısındı, adamın göğsünde tuhaf bir sızı hissetmesine neden oldu.

"Özür dilerim. Tartışma planladığımdan biraz daha uzun sürdü."

"Lütfen endişelenmeyin. Ellerin burada dolu gibi görünüyor. Süslemeleri tek başıma halledebilirim. Belki yarın bana yardım etmesi için birkaç sakinle anlaşabilirim."

"Hayır, yardım etmek istiyorum," diye güvence verdi. "Bu senin için çok geç olmadığı sürece."

"Hiç de değil. Doğrusunu isterseniz, birkaç gündür burada olmama rağmen hâlâ zaman değişimiyle mücadele ediyorum."

Tabağını işaret etti. "Önce Birdie'nin harika brownie'lerinden birini yemelisin. Bunu hak ettin, özellikle de sonlara doğru yakaladığım sorularla."

Griffin öğle yemeğini ofisinde geç saatlere kadar yemiş olmasına rağmen akşam yemeği için henüz vakit bulamamıştı ve lezzetli görünen brownie'yi görünce ağzı biraz sulandı.

"Sadece bir tane," dedi.

Büyükannesinin daha önce kurmasına yardım ettiği ikram masasından bir tabak aldı ve normal bir brownie ile ikiye bölünmüş siyah fasulyeli brownie'lerden birini aşırđı. Natalie'yle aralarındaki göreceli farklar hakkında sohbet ederken, gözüne büyükannesi. Onlara doğru dönmüş, sanki konuşmalarını dinliyormuş gibi başını eğmişti.

AMD'si uzaktan görüşünü kısıtladığı için onları bu mesafeden göremediğini biliyordu ama yüz ifadesinde spekülâtif bir ifade gördüğünden neredeyse emindi.

Birdie'nin kendisi hakkında garip fikirlere kapılmasına gerçekten ihtiyacı yoktu.

Natalie Shepherd. Kız kardeşi bebeği doğurur doğurmaz, Nat tekrar yola çıkacaktı. Etrafta dolaşan biri değildi.

Özellikle Birdie arkadaşı Florence Johnson'ı dürttüğünde, turkuaz tepeli başını önce ona sonra da Natalie'ye doğru eğip bir şeyler fısıldadığında artık çok geç olduğunu hissetmişti. Florence hemen sırtıttı, ikisine de yakından baktı ve Birdie'nin kıkırdamasına neden olan bir şey fısıldadı.

Griffin bir iniltiyi yuttu. Onu yola getirmeli, Birdie'ye Natalie'yle kendisi hakkında sahip olabileceği çöpçatanlık fikirlerinin hayal kırıklığına mahkûm olduğunu söylemeliydi.

Onlar sadece arkadaşı. Aralarındaki geçmiş düşünöldüğünde, onunla bu kadar yakın olduğü için kendini şanslı hissediyordu.

Kardeşinin son anlarını hatırladığında her zaman hissettiğı o tanıdık acı, Griffin'in derisinin altında keskin ve acı verici bir şekilde yanıyordu.

Birdie'nin keklerinin tadı aniden buruklaştı ama bunun farklı malzemelerden mi yoksa kendi suçluluğundan mı kaynaklandığını bilmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" dedi büyükannesi onlara yaklaşırken, yüz ifadesi parlaktı.

"Lezzetli," dedi, çiğnemek ve yutmak için harcadığı çabayı gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

"Onları seviyorum," dedi Natalie. "İkisini de denedim ve hangisinin nispeten sağlıklı olduğunu söyleyemezsiniz bile."

"Oh güzel. Ben de bunu umuyordum. Siyah fasulyeli brownie'yi daha çok sevdim. Daha kremalılar."

"Öyleler," diye onayladı Natalie.

"Tekrar gitmeden önce senin için bir parti pişireceğimden emin olabilirsin. O iki kıza göz kulak olarak bunu hak etmiş olacaksın. Nasıl gidiyor?

Her neyse?"

"Fena değil, gerçi Nora ile acil servise gitmek zorunda kaldım. Griffin sana söyledi mi?"

Birdie ilgiyle baktı. "Ne yazık ki hastaları hakkında konuşmuyor. Arada bir çayı dökmesini isterdim."

"Hasta mahremiyeti diye bir şey duydun mu hiç Gram?"

Sesiyle reddetti. "Duymuştum. Bu duyduğum anlamına gelmez. sevmek zorundayım. Tüm kanlı detayları istiyorum. Nora'ya ne oldu? Sen doktor değilsin. Bana anlatabilirsin," dedi Natalie'ye.

Onlara hikayeyi, etrafındakilerin kıkırdamasına neden olan komik, kendini küçümseyen bir şekilde anlattı.

"Şimdi komik gelebilir ama sizi temin ederim ki o sırada ne Nora ne de ben gülüyorduk. Onu çıkarmak için beyin ameliyatına ihtiyacı olacağından emindim."

"Zavallı küçük kuzu," dedi Florence. "Ablasının bu işle bir ilgisi olduğuna bahse girerim. Eğer bir yaramazlık yapılacaksa, Hazel her zaman bunun tam ortasında görünüyor."

"Nora ile birlikte baloncuk yapmak istedikleri için sıcak küvete bir şişe bulaşık deterjanı koydukları zamanı hatırlıyor musun?" Arlene Gallegos kıkırdadı. "Ya da Cadılar Bayramı'nda dairelerinden gizlice çıkıp iki hafta boyunca binada şeker mi şaka mı yapmaya çalıştıkları zamanı gerçek tatilden önce?"

Natalie yeğenlerinin maskaralıklarına gülümsedi. "McKenna'ya yardım etmeyi kabul ettiğimde birilerinin beni neyle karşı karşıya olduğum konusunda uyarması gerekirdi."

"Onları dinleme," dedi Birdie başını sallayarak. "Onlar çok sevimli kızlar. Sadece biraz... yüksek ruhlular. Bu eski yere hayat ve kıvılcım getiriyorlar."

ve burada yaşıyan biz huysuz ihtiyarlara göre, ben böyle düşünüyorum."

Natalie gülümsedi, yüz hatları yumuşacıktı ve Birdie'nin elini sıktı.

"Onlara bayılıyorum, şamatalarına ve her şeylerine."

O kadar güzel görünüyordu ki, Griffin ona bakarken yakalanmamak için bakışlarını başka yöne çevirmek zorunda kaldı.

"Bu gece benden istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu büyükannesine.

"Oh hayır. Florence ve James eşyaları daireme taşımama yardım edebilirler. Bu gece yaptığın onca şeyden sonra eve gidip doğruca yatmalısın."

"Yapmalısın," dedi Natalie.

Başını iki yana salladı. "Sana yardım edeceğimi söylemiştim." "Ne yapmasına yardım edeceksin?"

Birdie meraklanmış görünerek sordu.

Natalie, "Dışarıdaki süslemelerin geri kalanını yerleştirmeme yardım etmeyi teklif etti," diye cevap verdi.

"Çok tatlısın." Büyükannesi ona gülümsedi.

Bud Roundy, "Burada tatil havasına girmemizin zamanı gelmişti," dedi.

"Süsleri asabilirdin," dedi karısı Linda sert bir sesle. "Liz ve McKenna'nın şu anda ne kadar zor zamanlar geçirdiğini hepimiz biliyoruz. Bu konuda endişelenmelerine gerek kalmaması için tüm salonları süslemeyi düşünmediğimiz için üzgünüm."

"Yardımaımıza ihtiyacınız var mı?" Bud sordu.

Natalie, sanki sessizce fikrini soruyormuş gibi Griffin'e yan gözle baktı. Griffin çelişkili içgüdülerin karmaşası içindeydi. Daha şimdiden onun hakkında uygunsuz düşüncelere kapılmaya başlamışken, onunla daha fazla yalnız zaman geçirmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

Öte yandan, akşamı onunla geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Sanki kararın kendisine ait olduğunu söylemek istercesine omuz silkti.

Natalie bir süre sonra, "Dışarıda yapacak pek bir şey yok," diye teminat verdi. "Hazel'in bana burada, dinlenme odasında olması gerektiğini söylediği ağacı süslemek için biraz yardıma ihtiyacım *var*. Gerçi bu yarına kadar bekleyebilir. Önce ağacı ve süsleri depodan çıkarmam gerekiyor."

Florence'ın kocası James Johnson, "Yarın bu konuda size kesinlikle yardımcı olabiliriz," diyerek ona güvence verdi.

"Kesinlikle," dedi Bud. "Sabah bir sa kesimi randevum var ama tüm öğleden sonra boşum."

Burası sıcak ve sevecen bir topluluktu. Birdie'nin evinden ayrılma kararı almasına yardımcı olduktan sonra, yaşlılar için bir apartman tesisinde yaşamaktan nefret edeceğinden endişelenmişti.

Endişelenmesine hiç gerek yoktu. Shelter Inn, ihtiyaç duyulduğunda birbirlerine yardım elini uzatan nazik insanlarla doluydu. Kendisi, Amanda ya da diğer akrabaları onunla her zaman vakit geçiremeseler bile, büyükannesinin yalnız olmadığını bilmek ona büyük bir rahatlık veriyordu.

"Başlayalım mı?" Natalie ona sordu. "Şişme oyuncakları getirin."

Gözlerini devirdi ve dışarıya, am ağaçları ve kar kokan Aralık gecesine doğru ilerledi.

Derin bir nefes aldı, yüz kadar şişme oyuncağı yerleştirme ihtimali karşısında bu kadar heyecanlanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Onu heyecanlandıran şeyin önlerindeki iş olmadığını biliyordu. Bu işi Natalie Shepherd'la birlikte yapacağını bilmektir.

OceanofPDF.com

sekiz

Soğuktan mı yoksa şirketten mi adrenalini yükselmişti?

Natalie Aralık akşamına doğru yürüdü, her adımında Griffin'in yanında hareket ettiğinin farkındaydı.

Kar hafifçe yağıyordu, havada asılı duran küçük kristaller yere düşmeden kayboluyordu.

Ay yarıya kadar doluydu ve geçip giden kara bulutların arasından bir görünüp bir kayboluyordu.

Akşam bir şekilde gerçeküstü görünüyordu, sadece güzel olduğu için değil, aynı zamanda burada Shelter Springs'te Griffin Taylor'la birlikte olduğu için.

Ondan etkilenmek istemiyordu, özellikle de bundan hiçbir sonuç çıkmayacağını bile bile. Yine de, bir şekilde, Dr. Taylor'ın onu aniden pahalı görünen ceketinin yakalarından tutup ay ışığında öperse ne yapacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

nazik kar taneleri etraflarında uçuşuyor... "Nereden başlamak istersiniz?"

Adamın sorusu karşısında gözlerini kırptırdı, düşüncelerini okumuş olabileceğinden dehşete düştü, sonra gerçeklik geri geldi. Adam lanet olası Noel süslerini asmaktan bahsediyordu, aşırı aktif hayal gücünün yarattığı fanteziyi yaşamaktan değil.

"Doğrusunu isterseniz, işe tüm şişme oyuncakları kaldırıp unutarak başlamak istiyorum."

Güldü. "Onları sevmiyor musun?"

"İyiler. Ben şişirici değilim. Liz Teyze'ye göre sakinler onları seviyor. Sadece onlardan çok fazla var. Bence bir Noel şişme koleksiyonu üçten fazla olmamalı. Dışarıda dört."

"Peki Shelter Inn'de...?"

"Toplamda on iki tane."

"Vay canına. Yani on bir tane daha yolumuz var. O kadar da kötü değil," dedi, ancak bu ihtimalden biraz daha fazla bunalmış görünüyordu.

"Oldukça gülünç, değil mi? Görünüşe göre, daha fazla bölge sakini kendi Noel hediyelerini bağışladıkça koleksiyon da yıllar içinde büyümüş. küçüldükten ve evlerinden birine taşındıktan sonra dekorasyonları

Daireler burada. McKenna, Liz ile birlikte koleksiyonu dönüşümlü olarak her yıl sadece iki ya da üç tane asmayı düşündüklerini ama kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemediklerini söyledi."

"Bu mantıklı. Birdie için her şeyden kurtulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.

buradaki dairesine taşındıktan sonra bir ömür boyu biriktirdiği tatil süslerini sattı. Kız kardeşim en değerli eşyalardan birkaçını aldı ve geri kalanı Goodwill'e gitti. Dışarıdaki ev koleksiyonunu saklıyordu.

Noel Baba'nın yanı sıra Noel Baba'nın yüzünün yer aldığı klozet kapağı." "Bu aileniz için büyük bir rahatlık olmalı."

Kadının kuru ses tonu adamda bir kahkaha uyandırdı ve onu ayak parmaklarına kadar ısıttı. "Evet," diye yanıtladı. "Artık hepimiz geceleri daha rahat uyuyoruz."

Çeşitli kutulara döndü. "Her şeyi nereye koyacağınıza dair bir fikriniz var mı? Büyük bir şişme koleksiyonu mu istiyorsunuz yoksa zenginliği yaymak mı?"

"Kız kardeşimi bu konuda sıkıştırmaya çalıştım. Liz'le birlikte her zaman şişme botları sadece elektrik sistemindeki yük nedeniyle değil, aynı zamanda bağışçının oturduğu apartmanın hangi tarafında olursa olsun yerleştirmeye çalıştıklarını söyledi. Bu şekilde dairelerinin penceresinden görebiliyor ve keyfini çıkarabiliyorlar. Bizim için hangisinin nereye konması gerektiğine dair hızlı bir şema çizdi. Aslında oldukça eşit bir dağılım var, binanın her iki tarafında üçer tane var."

"Bu işleri kolaylaştıracaktır."

"Umarım öyledir. Kızlarla birlikte onları daha önce dört yığın halinde ayırdık. Gelişigüzel görünebilir ama bir sistem oluşturduk."

"Sisteminizi bana açıklayabilerseniz, kutuları son varış yerlerine taşıyabilirim ve sonra büyük kutu açma işlemini yapabilirsiniz."

Hangi kutunun apartmanın hangi tarafına gideceğine dair onu yönlendirdi, sonra her seferinde üç kutu alıp Shelter Inn'in etrafında dolaştığında bakmamaya çalıştı.

Onlara en yakın taraftaki kutulardan birini aldı. Kadın ikincisini almak için geri döndüğünde, adam diğer yığını karşı tarafa götürmüştü.

Son kutuyu almak için tam zamanında döndü. "Ön taraftan başlamak ister misin?"

"Sanırım burası her yer kadar iyi bir yer."

Birlikte çalışırken iyi bir sistem geliştirdiler, her dekorasyonu belirlenen yere yaydılar ve gergi iplerini çözdüler. O

Bir sonraki şişme botu yerleştirmek için ilerlerken destekleri donmuş zemine çakmak için tokmak kullandı.

"İyi ki sıcak bir hafta sonu geçirdik, yoksa en az bir metre karda çalışıyor olacaktık" dedi.

Yerde hâlâ üç ya da dört santim kar olsa da, Shelter Springs'e ilk geldiğinde ona büyük sıkıntılar yaşatan fırtınadan kalan karın çoğu son birkaç gün içinde erimişti.

Binanın etrafında dolaşırlarken Natalie şişme botlar hakkındaki ilk fikrini biraz gözden geçirdi. Elbette büyük ve biraz şatafatlılardı ama her birini fişe taktığında kızların onları seveceğini biliyordu. Süslemeler Nora ve Hazel'in yanı sıra Barınak Hanı sakinlerine de biraz keyif verdiyse, o kim oluyordu da yargılayabiliyordu?

"Şu haline bak. Artık bu işte profesyonelsin," dedi adam son şişme için halatları bağlarken. "Bir bakmışsın, kendi evin için Noel Baba şapkalı şişme bir ejderha satın almışsın."

Adamın kahkahası alçak sesle, zengin bir tonda ve kadının huzurunu kaçırarak kadar seksiydi. "Apartman derneğimin bunu kabul edeceğinden emin değilim."

Shelter Springs'in en seçkin mahallesinden bahsederken, "Başarılı genç bir doktorun Lakefront Estates'te büyük ve gösterişli bir evi olacağını düşünürdüm," dedi.

"İlgilenmiyorum, teşekkürler."

Ona şaşkın bir bakış attı. "Sen değil misin?"

"Göl kenarı güzel, beni yanlış anlamayın ama ben nefes alabileceğim bir alanın olduğu dağları tercih ederim. Şehre ilk taşındığımda Heartbreak Dağı'nda bir mülk satın almıştım."

"Oh, ne güzel." Hüzünlü adına rağmen burası Natalie'nin en sevdiği yerlerden biriydi, kasabaya bakan ormanlık eteklerdeydi.

"Belki bir gün orada bir ev inşa ederim, ama şimdilik kasabadaki insanları babam olmadığımı ikna etmeye çalışmakla meşgulüm."

Onun sözleriyle irkilerek kaşlarını çattı. "Bu senin için bir sorun oldu mu?"

Griffin sanki sözlerinden pişman olmuş gibi durakladı. "Bir önceki Dr. Taylor'ın pek de olumlu bir izlenim bırakmadığını söyleyebiliriz."

"Kötü bir doktor değildi." Babasının kanserle mücadelesi sırasında annesine karşı inanılmaz derecede nazik olduğunu hatırlıyordu.

"Hayır. Sadece insani yönden pek iyi değilim."

Babasının aşırı alkollüken direksiyon başında olduğu ateşli bir kazadan sonra öldüğünü biliyordu. Daha da kötüsü, dört genç de onun kafa kafaya çarptığı arabadaki masum kurbanlar olarak ölmüştü. Dennis Taylor ardında korkunç bir acı ve kayıp mirası bırakmıştı.

"Eminim insanlar babanın yaptıkları için seni suçlamıyordur."

Tokmağı son kazığa daha önce kullandığından daha büyük bir güçle vurdu. "Çoğu insan yapmaz, ama her zaman birkaç istisna vardır. Dennis Taylor'ın oğlunun da aynı kumaştan olması gerektiğine inanan insanlar. İnsanlar hakkımda fısıldaşmadan Saddle and Spur'a tek bir içki için bile gidemiyorum. Ve Tanrı korusun, marketteki alışveriş sepetime bir kasa bira eklemeliyim."

Kaşlarını çattı. "Peki neden buraya geri döndün? Tıp fakültesini bitirdiğinde muayenahaneni açmak için herhangi bir yere gidebilirdin. Sahile yakın bir yerde çalışmayı tercih etmez miydin?"

"Bir plajımız var. Hem de birkaç tane." Belirsiz ay ışığında gümüş renginde parıltıya uğuşmuş uçsuz bucaksız gölü işaret etti.

Yüzünü buruşturdu. "Tabii. Hava sıcaklığının sabaha kadar onlu derecelere düşmesi beklenen bir yer. Tam olarak güneşlenme havası değil."

"Olmayabilir. Ama Lake Haven'da çok şey var."

"Fısıltılara ve bakışlara katlanacak kadar mı? Buradan başka bir yerde olmayı tercih edeceğinizi düşünmüştüm."

Göle bakmaya devam etti, o kadar derin ve geniş ki Çeşitli kaplıcalar hiçbir zaman tamamen donmazdı, sadece bazen kıyıya yakın yerlerde donardı. Dış peyzaj ışıklarının ya da binanın bu tarafına taktığı diğer iki şişme botun parıltısından adamın yüz ifadesini okuyamıyordu ama çenesinin gergin olduğunu görebiliyordu.

Sert, muhteşem ve uzak görünüyordu.

"Muhtemelen mantıksız görüldüğünü biliyorum ama başka bir yerde çalışmayı hiç düşünmedim. Bazı iyi teklifler aldım, özellikle de Los Angeles County'de ihtisas yaptığım hastaneden. Ancak tıp fakültesine başladığım günden beri bir gün geri döneceğimi biliyordum."

"Burayı bu kadar çok mu seviyorsun?"

Bu kavram ona çok yabancı geliyordu. Evet, Shelter Springs Sınırsız rekreasyon fırsatları, muhteşem manzaralar ve çoğunlukla iyi ve çalışkan insanlar.

Ama onun için burası çok fazla acı barındıran bir yerdi. Memleketini kayıptan başka bir şeyle ilişkilendirmekte zorlanıyordu.

"Bayıldım." Gölü ve buradan görebildikleri şehir merkezinin ışıklarını işaret etti. "Etrafınıza bakın. Kabul etmelisiniz ki, hiçbir yerde bundan daha güzel bir kasaba bulamazsınız."

Ona Como Gölü kıyısındaki bir köyde bir ay boyunca kaldığı küçük villadan bahsetmek istiyordu.

portikolar ve yüzlerce yıllık yaya trafiğinin pürüzsüzleştirdiği eski taş basamaklar. Ya da güzel mimarisi, tarih kokan binaları ve paha biçilmez sanat eserleri içeren kiliseleriyle İspanyol ortaçağ kenti Toledo'daki daire.

"Güzel bir kasaba," dedi sonunda. Buna itiraz edemezdi. "Shelter Springs küçük, tozlu bir kasaba olsa bile Çölün ortasında, etrafta kaktüsler ve çingiraklı yılanlardan başka bir şey olmasa yine de geri gelirdim."

Bakışlarını kısarak, onun neden her yerde olduğu gibi burada da doktorluk yapmaya bu kadar mecbur olduğunu anlamaya çalıştı.

"Kasabaya bir şey borçlu olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" dedi aniden. "Babanın yaptıklarını telafi etmeye çalışıyorsun."

Çenesinin çizgileri gerildi. "Bu imkânsız. Geçmiş düzeltmeyeceğimi biliyorum. Öldürdüğü dört genci geri getiremem. Geçmişe geri dönemem. arabanın anahtarlarını elinden alabilseydim ya da o hapları içmesini, bir şişe Johnnie Walker içmesini engelleyebilseydim. Keşke yapabilseydim."

Annesi kanserden öldükten kısa bir süre sonra, engelli babasının viraja çok hızlı girdiği ve gölde geçirdikleri eğlenceli bir günün ardından eve dönmekte olan bir grup Jeep'li gencin üzerine doğru sürdüğü o korkunç zamanı hatırladı.

Genç insanlar kendisinden birkaç yaş büyük olsalar da Natalie hepsini tanıyordu. Kasabanın tüm bu vaatlerin kaybına nasıl üzüldüğünü ve Dennis Taylor'la kaza sırasında boşanmış olmalarına rağmen annesinin bu sonuçla nasıl yüzleşemediğini ve nihayetinde Idaho'dan nasıl taşındığını hatırlıyordu.

Liz'den Lena Taylor'ın yeniden evlendiğini ve şimdi yeni kocasıyla Florida'da yaşadığını duymuştu.

Lena her zaman gergin ve telaşlı olmuştu. Nat'in hatırladığı kadarıyla, Lena'nın annesi Birdie, Lena için çok daha destekleyici bir anne figürü olmuştu.

Amanda ve Griffin.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Bakışları onunkilerle buluştu. "Neden? Bunların hiçbirisi senin suçun değildi." "Ya da senin," diye işaret etti.

"Babamın yaptıklarını asla telafi edemeyeceğimi biliyorum. Sebep olduğu acıyı, korkunç bir gecede yok ettiği dört parlak geleceği."

"Aynen öyle. Yapamazsın. Denemek zorundaymış gibi de hissetmemelisin." "Babam bir bağımlıydı. Alkol, opioidler, bulabildiği her şey

Sonlara doğru. Kazanın olduğu gün tıbbi lisansını kaybetmişti, bunu biliyor muydunuz?"

"Ben yapmadım."

"Sevdiği her şeyi kaybetti. Kariyerini kaybetti ve daha önce işlediği suçlar nedeniyle muhtemelen hapse girecekti. Hiçbir şeyi kalmamıştı. Öldürdüğü gençlerin ise *her şeyi* vardı. Ne büyük kayıp."

"Oh, Griffin. Çok özür dilerim."

Kendi babası da ailesini terk etmişti ama en azından bunu acımasızca ve trajik bir şekilde yapmamıştı.

"O kendi seçimini yaptı, tıpkı benim uzun zaman önce yaptığım gibi, o gece yaptıklarından etkilenmiş olsunlar ya da olmasınlar, bu bölgedeki insanlar için elimden geleni yapacağım."

Onun sözlerinden ve sözlerinin ardındaki tutkudan etkilenen kadın, kollarını ona dolama isteğiyle savaştı. "Sen iyi bir adamsın Griffin Taylor," dedi usulca. "Eğer Shelter Springs halkı bunu fark edemiyorsa burada olmayı hak ediyorsun."

Ona baktı, mavi gözleri aniden ısınmıştı. Işıltılı, nefes nefese bir an için onu öpmek ister gibi baktı. Hareketi kontrol edip geri adım atmadan önce hafifçe eğilmiş bile olabilirdi.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi bir süre sonra. "Şimdi şu son şişme botu da takıp her şeyin nasıl görüldüğüne bakalım mı?"

Başını salladı, hissetmeye hakkı olmadığını bildiği keskin hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışırken çıkışa doğru acele etti.

dokuz

Natalie Shepherd tehlikeli bir kadındı.

Griffin, bir zamanlar içinde Noel süsleri depodaydı, hakkı olmadığını bildiği derin bir özlemin farkındaydı.

Natalie tatlı ve masum görünebilir ama o yumuşak gülümsemesi ve O iri yeşil gözler bir adamı her türlü tehlikeli bölgeye sürükleyebilir, kendisi hakkında planladığından çok daha fazlasını ortaya çıkarabilirdi.

Eğer isteseydi, kendine iyi bir kariyer yapabilirdi. polis sorgucusu. Onunla beş dakika geçiren bir adam tüm sırlarını dökmeye hazırdı.

Shelter Springs'te muayenehane açma nedenleri hakkında ona niyet ettiğinden ya da başkalarıyla paylaştığından çok daha fazlasını anlatmakla kalmamış, nefes kesici bir an için onu neredeyse öpmüştü. Kasabada arabayla geçen herkesin ya da o anda pencerelerinden dışarı bakabilecek olan kendi büyükannesi de dahil olmak üzere Shelter Inn sakinlerinin gözü önünde.

Tamam, büyükannesi onları göremezdi ama başka biri görebilirdi ve Birdie'ye haber vereceklerinden emin olabilirlerdi.

Onu kendine doğru çekip vücudunu kendi vücuduyla ısıtmak, o gür ağzın tadına bakmak için bir kalp atışı kadar yaklaşmıştı.

Gerçekten ama gerçekten istememesine rağmen zamanda durmuştu. Ya durmasaydı?

Durması için gerçekten zorlayıcı bir nedeni yoktu. Güzel bir Aralık akşamında birlikte çalışan iki bekâr yetişkindiler. Aslında hava oldukça büyüleydi, kar taneleri hâlâ havada nazıkçe dönüyor ve ay bulutların arasına girip çıkıyordu.

Son adımı atıp ağzını onunkine doğru indirseydi bu büyük bir sorun olur muydu?

Evet. Kendi sorusuna cevap verdi. Kesinlikle evet.

Birbirleri için tamamen yanlış kişilerdi.

Az önce ona açıkladığı gibi, Griffin burada kalmak ve Shelter Springs'te onun yüzünden zarar gören insanlarla ilgilenmek için şiddetli bir yükümlülük hissediyordu. babasının eylemleri. Burada bir fark yaratmak için elinden geleni yapmak zorundaydı.

Öte yandan Natalie, her zaman yolun bir sonraki virajının ötesinde ne olduğuna bakan bir gezgindi.

Farklı türden bir kadın olsa bile, burada kalmaya ve bir zamanlar terk ettiği hayatı yeniden kurmaya istekli olabilecek türden bir kadın olsa bile, Griffin'in sırları vardı, ona asla söyleyemeyeceği şeyler.

Onu ve McKenna'yı mahvedecek şeyler. Nat bir şekilde onu babasından ve bu kasabaya karşı duyduğu sorumluluk duygusundan bahsetmeye ikna etmişti. Ondan başka ne koparabilirdi ki?

"Bu son birkaç kutuda ne var?" diye sordu boş kutuları ön girişe taşıırken.

"Girişin yanındaki saksı köknar ağaçlarının etrafına koymak için birkaç ışık. Onları yarın yapabilirim."

"Şimdi buradayım. Yardım etmekten çekinmem. Ve senin aksine, tepeye merdiven olmadan da ulaşabilirim."

"Eh, o da var," dedi hayıflanarak. "Şimdiye kadar çok şey yaptın. Sakıncası olmadığına emin misin?"

Eğer daha akıllı bir adam olsaydı, bir bahane uydurur ve eve giderdi. Kendi kendine sadece işi bitirmesine yardım edebilmek için biraz daha kaldığını söyledi, onun arkadaşlığını çok çekici bulduğu için değil.

"Uzun sürmez. Ben buradaki üst dalları yapacağım, sonra ben diğerinin üst dallarını yaparken sen de bitireceksin."

"İyi plan."

Kutudan bir dizi ışık çıkardı, onları saklayan her kimse ipleri çözülmek zorunda kalmayacak şekilde düzenlediği için minnettardı. Adam ışıkları binanın girişindeki yedi ayak uzunluğundaki iki ağaçtan birinin içinden geçirirken kadın bekledi.

"Kasabaya geldiğiniz gece Tenerife'den geldiğinizi söylemişsiniz," dedi çalışırken, çoğunlukla sohbet etmek için. Soru soran o olsaydı, ondan paylaşmaya niyetli olmadığı daha fazla bilgi alamazdı. "Afrika kıyılarında, değil mi? Sen de öyle demiştin. Orada ne kadar kaldınız?"

"Doğru. Tenerife, Kanarya Adaları'nda. Aslında orada bir haftadan az kaldım. Ev bakıcılığı ve köpek bakıcılığı yapmam gerekiyordu.

Ev sahipleri İsviçre'de altı hafta kayak yaptı. McKenna bana ulaştıktan sonra işi başkasına devretmek zorunda kaldım. Biraz son dakika mücadelesi oldu. Neyse ki, çalıştığım ajans kısa sürede gelmeye istekli bir kişi bulabildi."

Her şeyi bırakıp Shelter Springs'e dönerek McKenna yatak istirahatindeyken ona yardım edebilecek kadar iyi bir kız kardeş olduğunu düşündü. Her kadın aynı şeyi yapmaya istekli olmazdı.

"Evcil hayvan bakımı ve ev bakıcılığı dünyasında işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum.

Bu sizin için gelecekteki rezervasyonları etkileyecek mi?"

"Umarım öyle değildir. Ben öyle düşünmüyorum. Üniversiteden mezun olduğumdan beri aynı ajansla çalışıyorum. Beni tanıyorlar ve genelde güvenilir olduğumu biliyorlar. Herkesin acil durumları olur, değil mi?"

Ağacın üst üçte birlik kısmı tamamlandıktan sonra ipi ona uzattı ve diğer köknara yöneldi.

"Hayatta kalmak için yeterince para veriyor mu? Onlar yokken başkalarının evlerine ve hayvanlarına bakmak?"

Süslemekte olduğu daldan başını kaldırıp ona alaycı bir bakış attı. "Doktor maaşı değil, orası kesin. Konaklama masraflarım her zaman karşılanıyor tabii ki ve bazen küçük bir burs alıyorum.

bakılması gereken birden fazla hayvan vardır. Genellikle iş, gezmek için güzel olan bir araç kullanımını da içeriyor. Benzin, yemek ya da ülkeye uçak bileti dahil değil, bu yüzden faturalarımı serbest çalışarak ödüyorum."

"Doğru ya. Editör ve serbest yazar olarak çalıştığınızı söylemiştiniz?"

"Evet. Birkaç farklı web sitesi için seyahat makaleleri yazıyorum ve Birkaç yayınevi için serbest metin editörlüğü yaptım. Sanırım İngilizce diplomam çok işe yaradı."

"Tenerife'den sonra başka işler de planladınız mı?"

"Ocak ayının büyük bölümünde orada olmam gerekiyordu. Ondan sonra ne yapacağımdan emin değilim. Nisan ayından itibaren Birleşik Krallık ve İrlanda'da birkaç farklı iş için yer ayırttım. Biri İrlanda'da, biri İskoçya'da ve ikisi de İngiltere'de. İşler genellikle tam olarak örtüşmediği için bu sürenin her günü evde bakıcılık yapmayacağım, bu yüzden oradayken biraz seyahat etmeyi, B ve B'lerde ve arkadaşlarımla kalmayı planlıyorum."

"Bir bavulla yaşamaktan yorulmadınız mı? Ya da duruma göre spor çantasıyla?"

Onu burada, binanın önündeki ışıklardan ve ağaçların etrafına dizdikleri ısıltılı beyaz ışıklardan daha iyi görebiliyordu. Yüzünde dalgın ve düşünceli bir ifade vardı.

"Pek sayılmaz. Mümkünse, en az bir ay süren işler planlamayı seviyorum, böylece bir bölgeye yerleşmek ve çevremi gerçekten keşfetmek için zamanım oluyor. Ben seviyorum

aslında. Genellikle ilginç bir çevrede, konforlu bir evde sevilen evcil hayvanlarla ilgileniyorum. Sevilmeyecek ne var ki?"

"Sen hiç... yalnız kalmadın mı?"

Bir an için ışıkları alt dallardan birinin etrafında döndürmeyi bıraktı ve sanki ona nasıl cevap vereceğini anlamaya çalışıyormuş gibi boşluğa baktı.

Sonunda, ona pek de samimi gelmeyen bir gülümseme takındı. "Çalışırken kanepede yanına sokulan bir kedi ya da köpekle insan nasıl yalnız olabilir ki?"

Romantik ilişkiler hakkında soru sormak istiyordu, ülkeden ülkeye taşınırken nasıl uzun vadeli bir ilişki kurabildiğini sormak istiyordu ama bu soruyu konuşmanın arasına sıkıştırmanın iyi bir yolunu bulamadı.

"İnsan arkadaşlığına ihtiyaç duyduğumu hissettiğim nadir durumlarda," diye devam etti, "McKenna'ya veya dünyanın dört bir yanına yaptığım seyahatlerde edindiğim arkadaşlarıma ulaşıyorum ve görüntülü sohbet ediyoruz. Barlar da arkadaş edinmek için harika yerlerdir, bu yüzden yeni bir yere vardikten hemen sonra yerel bir mekana uğramaya çalışırım. Genellikle bana kendi bölgelerinde yapılacak ve görülecek tüm harika şeyleri anlatmaktan heyecan duyacak pek çok insan bulabiliyorum."

Sanki dünyası mükemmelmış gibi konuşuyordu ama acaba sözlerinde ince bir hoşnutsuzluk mu seziyordu? Emin olamıyordu.

"Shelter Springs'ten ayrılmak için sabırsızlanıyordun, değil mi?" Yanı başlarındaki sağlam ve zarif binaya baktı.

"Buradan nefret etmiyorum. McKenna nefret ettiğimi düşünüyor ama bu doğru değil. Asla nefret etmedim, ama otelde yaşayan bir çocukken, burası gerçekten bir otelken, dünyanın geri kalanının dışarıda tüm bu heyecan verici şeylere sahip olduğunu hissedirdim.

Biz burada sıkışıp onların odalarını temizlerken ve çarşaflarını değiştirirken maceralar yaşadılar."

"Bunun bir çocuk için ne kadar zor olabileceğini görebiliyorum."

"Annem öldükten ve babam Alaska'ya gittikten sonra, mümkün olan en kısa sürede buradan ayrılmaya karar verdim."

"Lisenin bitmesine daha birkaç yıl vardı, değil mi?"

"Bir. Annem bana üniversite için biraz para bıraktı ve ben de eyalet dışından birkaç burs kazandım. Kenna'nın okulu bitirene kadar Liz'le kalmasının sorun olmayacağını anladığım anda Portland'a gitmeye karar verdim."

"Orayı sevdin mi?"

"Bu farklıydı. Üniversiteyi bir amaç için araç olarak görüyordum. Mezun oldum.

yaz boyunca dersler aldım ve kampüste kaldım. İngiltere'de bir dönem yurtdışında eğitim aldım ve Eurostar ile kıtaya geçebildim. İşte o zaman tamamen seyahate bağımlı hale geldim."

"Seyahat etmek isteyip de henüz fırsat bulamadığın bir yer var mı?" diye sordu köknar ağacındaki son ışık dizisini kullanırken.

Soru ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. "Bu noktada, yapılacaklar listemdeki hemen hemen her şeyi işaretledim. Asya'yı istediğim kadar göremedim ama eminim bir gün bu şansa sahip olacağım."

Eski model beyaz bir kamyonet park alanına girdiğinde sesi kesildi. Kayınbiraderi omuzları çökmüş bir halde onlara doğru yürürken Natalie'nin bakışları kısıldı. Onlara ulaştığında durdu, Natalie ve Griffin'i binanın dışında çalışırken görünce biraz şaşırılmış görünüyordu.

"Travis," dedi Natalie, sesi gergin çıkıyordu. "Eve geç geldin."

"Biliyorum. Bir gün oldu. Süslemeleri astığın için teşekkürler. Ben de bunu yapmak istiyordum ama tatile girdiğimizden beri hayat biraz çılgınlaştı."

"Rica ederim," dedi ama ses tonu tam tersini ifade ediyordu.

"İşler nasıl?" Travis binaya doğru belli belirsiz bir işaret yaparak sordu.

"İyi. Birkaç gündür başka çingiraklı zil olayı yaşamadık, Her neyse."

"Kenna yatakta kalmak zorundayken kaleyi koruduğun için teşekkürler." "Aile böyle bir şeydir, değil mi?" dedi, ses tonu dikkat çekiciydi. Travis onu duymamış gibi görünse de, "Doğru," dedi. "Peki, iyi geceler."

Adam ön kapıya yöneldiğinde kadın cevap vermedi; adam anahtar kodunu girip kapıyı açmadan önce başını öne eğerek duraklar gibi oldu.

Natalie onun içeri girmesini izlerken ağzı bir karış açık kaldı ama hiçbir şey söylemedi.

Griffin sonunda, "O çok çalışkan bir adam," dedi.

"O böyle biri mi?" Kadın bakışlarını onunkilere kaydırды ve adam oradaki öfke kıvılcımıyla irkildi.

"Öyle düşünmüyor musun?"

"Şirketi çift vardiya çalışanlara altılı paket dağıtmaya başlamadıysa, bunca zamandır işte değildi. Nefesindeki bira kokusunu almadın mı?"

Babasıyla ilgili anılar aklına geldiğinde her zaman yaptığı gibi gerildi. Eve geç geldiği, biradan çok viski koktuğu onca zaman.

"Belki de işten sonra eve gelmeden önce biraz stres atmak için arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için durmuştur."

Babası bütün gün yoğun bir klinikte çalıştıktan sonra bunu yapardı, ama sonunda kapanış saatine kadar kalırdı. Annesinin, kendisi Dennis'i aramaya giderken Amanda'ya göz kulak olmasını söylediği zamanları hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Karısı yatakta, bebeklerini olabildiğince sağlıklı tutmak için elinden geleni yapıyor.

Mümkün değil," dedi Natalie kaşlarını çatarak. "Onun küçük kızları kendi Onlara bakmakla ilgili ilk şeyi bilmeyen bilgisiz teyze ve onların peşinden koşamayan koltuk değnekli büyük teyze. Travis'in stres atması gerekiyorsa üzgünüm ama ailesinin ona burada ihtiyacı var."

Buna itiraz edemezdi. Griffin durumu daha iyi hale getirecek sihirli sözler söylemeyi diledi ama bunun düzeltmeyeceği pek çok şey arasında olduğunu biliyordu.

Yine de süslemeleri bitirmesine yardım edebilirdi. Işıkları ağaca asmayı bitirdi, sonra yaptıkları işi hayranlıkla izlemek için geri çekildi.

Şişme oyuncakların büyük bir hayranı değildi, ancak Shelter Inn'e şenlikli bir dokunuş getirdiklerini kabul etmek zorundaydı.

Kutuları otoparkın sonundaki depoya kaldırırlarken, "Yardımanız için çok teşekkür ederim," dedi. "Bunun kız kardeşimin zihninde büyük bir yük oluşturduğunu biliyorum."

"Benim için zevkti."

Sözlerinde ciddiydi. Natalie'yle vakit geçirmekten hoşlanıyordu, her ne kadar Natalie onun iç dünyasındaki düşünceleri ortaya çıkarma konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip olsa da.

"Liz ve McKenna'nın tatil bağış pazarı başlamadan önce burayı dekore etmek istediklerini biliyorum."

"Çok yakında, değil mi? Kız kardeşim hazırlanmak için normalden daha yoğun çalışıyor. Gelecek hafta mı başlıyor?"

"Evet. Bir hafta sonra bugün. Görünüşe göre binadaki herkes Shelter Inn büfesinde satılacak ürünler yapmak için çok çalışıyor. Ahşap oyuncakları boyamaktan yeniden kullanılabilir alışveriş çantaları dikmeye ve tatil süsleri yapmaya kadar her şey."

"Birdie'nin bir sürü kar tanesi süsü yaptığını biliyorum. McKenna yattığı ve Liz ameliyattan çıktığı halde bu yıl da yapmaya kararlılar mı?"

"Görünüşe göre. Liz hala büfede çalışmayı planlıyor, ama McKenna görevde değil, elimden geldiğince yardım etmeye çalışacağımı söyledim. Bunun iyi bir amaç için olduğunu kendime sürekli hatırlatıyorum."

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa, haberim olsun."

"Sanırım bu gece yeterince şey yaptın. Ama teşekkür ederim."

Şaşkınlık içinde uzandı ve ona hızlıca sarıldı. "Cidden, teşekkür ederim. Üzerimden büyük bir yük aldın." "Yardımcı olabildiğime sevindim."

Kız ona gülümsedi, gözleri parlıyordu, yanakları ve burnu soğuktan kızarmıştı. Griffin yine onu kollarının arasına alma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Öpücüğünün çikolata ve naneli kek tadını neredeyse alabiliyordu.

Büyük hata, diye hatırlattı kendine. İçinden bir ses onu şimdi, burada, karlı ay ışığında öperse, bu anı hatırlamadan bir daha asla o özel tat kombinasyonunun tadını çıkaramayacağını söylüyordu.

"İyi geceler," dedi biraz ani bir şekilde, sonra da o dürtüyle hareket edip unutamayacağı bir şey yapmadan önce aceleyle kamyonetine yöneldi.

ON

Bir çöküşe doğru gidiyorlardı. Natalie bunun gelmekte olduğunu bir mil öteden görebiliyordu ve kendini eski, çürük bir demiryolu köprüsünde sallanıyormuş gibi hissediyor, kaçması mümkün olmayan bir trenin ışıklarına bakıyordu.

Hazel küçük pembe çizmelerini karda ezdi, Mickey kulaklarına benzeyen iki ponponlu şapkasının altında alnı çatlamıştı.

"Eve gitmek istemiyorum," dedi. "Buraya daha yeni geldik ve eğleniyorum. Neden gitmek zorundayız?"

Sabırlı bir ses tonunu zorladı. "Çünkü kız kardeşinin ayakları üşüyor ve artık tepeye kadar yürüyemiyor."

"Öyle değiller, değil mi Nora? Öyle olmadıklarını söyle."

Annesi Hazel'a otoriter, küçük bir kemik torbası derdi. Ya da en azından Jeanette, McKenna'ya ne yapması gerektiğini söylemeye çalıştığı sık durumlarda *Natalie*'ye hep böyle derdi.

Hazel ne yazık ki tıpkı onun gibiydi, Natalie'nin kızı azarlamaktansa gülümsemesini gizlemeye her zaman daha meyilli olmasının nedeni de bu olabilirdi.

Şimdi bir şeyler yapmalıydı, özellikle de Nora'nın çenesi titrerken ve kararsız görünürken, rahatsızlığının gerçekliği ile kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmanın olası sonuçları arasında açıkça bölünmüşken.

"Bilmiyorum," dedi gözlerinden yaşlar süzülerek.

"Ayakların çok soğuk değil, değil mi?" Hazel bastırdı.

Nat Teyze'nin devreye girme zamanı geldi. "Zaten bir saattir buradayız, tatlım. Bir kez daha kızakla kayabilirsin, sonra toparlanmamız gerekecek."

Hazel kararından memnun olmadığı her halinden belli olan bir nefes çekti ama en azından kız kardeşini azarlamayı bırakmıştı. "Bana göz kulak olur musun?"

Barınak Hanı'na geri dönüp sıcak kakao içmeyi çok istiyordu. Hazel'ı tekmeleyerek ve çığlık atarak parktan uzaklaştırmak dışında, onun bir koşu daha yapmasına izin vermeden bu hedefe nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

"Nora'nın ayaklarının biraz daha sıcak olabileceği kaldırımdan izleyeceğiz."

"Tamam. Hızlı gidebilirim."

Nora'yla birlikte karda ilerleyerek onları bir blok kuzeye, evlerine götürecek olan kaldırıma doğru yürüdüler.

"Çizmelerinizi vurun. İşte böyle," dedi kıza göstererek. "Bu, karın bir kısmını savuracak ve hareket ayaklarınızı sıcak tutmaya yardımcı olacaktır."

Nora küçük yüz hatlarında kararlı, itaatkâr bir ifadeyle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Hâlâ üşüyorum," dedi sesinde bir titremeyle.

"Biliyorum tatlım. Sıcak bir şeyler düşün. Tavuklu şehriye çorbası. Ya da ılık bir banyo. Ya da ateşin yanında bir battaniyeye sarılmak."

Görünüşe göre tüm enerjisini farklı bir durum hayal etmeye harcadığı için alnı karıştı. "Şimdi tuvalete gitmem gerekiyor," dedi biraz endişeli bir ifadeyle.

Harika. Bu konuda ne yapması gerekiyordu? Hazel'ı kızak tepesinde ve park tuvaletlerinin bulunduğu küçük binada yalnız bırakamazdı. zaten belirledikleri gibi sezon için kilitlenmişti.

"Birkaç dakika daha tutabilir misin? Hazel neredeyse kızakla kaymaya hazır gibi görünüyor."

"Bilmiyorum. Deneyebilirim." Tekrar ayaktan ayağa zıpladı ve Natalie ısınmaya mı çalıştığını yoksa evrensel bir dans mı yaptığını bilmiyordu.

Fas'ın Fes kentinde bir riadda kaldığı ve çocukların dar alanda futbol oynadığı bir zamanı hatırlayarak biraz gülümsedi.

Eski binaların arasındaki ara sokaklar. Bir çocuk, sonunda pes edip aceleyle köşeyi dönene ve özenle tasarlanmış kapılardan birinden geçene kadar böyle dans etmişti.

Hazel'in plastik tabağını arkasından çekerek hafif yokuşun tepesine ulaşmasını izlediler. Okul çağındaki birkaç çocuk ona yardım etti, sonra onu biraz itti. Hazel'in sevinç çığlıkları Aralık öğleden sonrasında tepeden aşağı zıplayıp bir yığın halinde onların yanına inerken çınladı.

"Beni gördün mü?" diye haykırdı karda ayağa kalkmaya çalışırken.

"Gördüm. İnanılmazdın." Yumuşak, tatlı bir sıcaklık onu doldurdu ve Nora büyük kızın yanına gitti ve kalkmasına yardım etti.

Bu kızlara bayılırdı.

Onlarla daha önce de vakit geçirmişti. İki yaz önce bir haftalığına gelmişti ama ikisi de çok genç görünüyordu. Çok değerliydi- Nora, o büyük, duygusal gözleriyle hala bir bebek ve Hazel yuvarlak yanakları ve en katı kalbi bile aydınlayabilecek bir kahkahası vardı. O zamanlar,

Hazel yeni yeni konuşmaya ya da en azından anlaşılabilir cümleler kurmaya başlamıştı.

Travis o zamanlar hayatlarının aktif bir parçasıydı; onları yürüyüşe, parkta pikniğe, hatta Boise'deki hayvanat bahçesine götürüyordu. Kızlarına ve karısına karşı özenli ve sevgi doluydu.

McKenna, Nora henüz bir yaşında olmasına rağmen bir çocuk daha yapmayı denediklerini söylemişti. İki ay sonra, Natalie Danimarka'dayken, kız kardeşi ilk düşüğünü yapmıştı. İkinci düşük sadece aylar sonra düşük yaptı.

O düşükler sırasında McKenna ona Travis'in ne kadar sevgi dolu ve destekleyici olduğunu anlatmıştı. Peki şimdi onun sorunu neydi?

İki gece önce Griffin'le birlikte apartmanın bahçesini süslerken onunla konuştuğundan beri onu görmemişti bile.

Griffin'i de görmemişti.

Bu onu onu düşünmekten alıkoymamıştı, düşünmesi gerekenden çok daha fazla.

"Kızak kaymaya bayılıyorum!" Hazel haykırdı. "Yarın tekrar gelebilir miyiz?" "Göreceğiz. Sanırım yarın dans antrenmanınız var."

"Oh evet!"

Natalie onları Barınak Hanı'na doğru götürürken, Hazel kar botlarının içinde beceriksizce birkaç küçük dans hareketi yaptı.

Nora'nın kararlı ve oldukça acılı bir ifadeyle ilerlediğini gören Natalie onun hızını artırmaya çalıştı.

"Dans çalışmasına bayılıyorum. Bir Noel gösterisinde yavru kedi olacağımı biliyor musun? Yavru kedi kulaklarım, yavru kedi kuyruğum ve yavru kedi bıyıklarım var."

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Nora yavru kedi olamaz. O büyük sınıf için. O aptal bir şamdan."

"Aptalca değil. Güzel bir şey. Annem aptal deme dedi."

Hazel dilini çıkardı. "Aptal. Aptal, aptal, aptal."

"Bu kadar yeter," dedi Natalie sert bir sesle. "Eminim ikiniz de harika görüneceksiniz. Gösterinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Gösterimiz için hâlâ burada olacak mısınız?" Hazel buna pek inanmamış gibi baktı. "Gelmeyeceğini sanıyordum. Annem ayaklarının kaşındığını ve sonra da gitmen gerektiğini söylüyor. Nereye gideceksin? Ayak kaşıntısı doktoruna mı gitmen gerekiyor?"

Kız kardeşi onu böyle mi görüyordu, yerinde duramayan bir gezgin olarak mı?

"Ayakları kaşınan biri sadece seyahat etmeyi seven biri demektir. Bir yerde çok uzun süre kalmayı sevmezler."

"Bizimle kalmak hoşuna gitmiyor mu?" Nora şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Oh, tatlım. Seninle takılmaya bayılıyorum. Bu hafta çok eğlendim. Ama yeni şeyler görmeyi ve yeni insanlarla tanışmayı da seviyorum. Her zaman yaşanacak yeni maceralar ve edinilecek yeni arkadaşlar vardır."

"Burada olman hoşuma gidiyor," dedi Nora, eldivenli elini Natalie'nin elinin içine sokarak ve onun kalbini tamamen eriterek.

Onları daireye aldığında Kenna'nın yatak odasından gelen bir erkek sesi duydu ve biraz rahatladı. Travis birkaç saatlik bir izin koparmış olmalı, diye düşündü ama Nora'yı kışlık kıyafetlerinden kurtarmakla o kadar meşguldü ki kendi kendine kontrol edemedi.

Hazel'in heyecanla attığı çığlığı duyduğunda Nora'nın kar pantolonundan çıkmasına yardım etmiş ve onu banyoya götürmüştü.

"Büyükbaba!"

Başını kaldırdığında uzun boylu, sırık gibi, kırılmış saçları ve düzgün kesilmiş sakalıyla koridorda duran bir adam gördü.

"Baba!" diye bağırdı, sanki Nora banyoya girerken karnına kafa atmış gibi hissediyordu.

Babası ona gergin bir gülümsemeyle baktı. "Nat. Merhaba."

Nefes alamıyor gibi görünüyordu ve hayatında ilk kez hiperventilasyon geçirip geçirmeyeceğini merak ediyordu. Yavaşça dönerek sevdiği ve aynı ölçüde nefret ettiği adamla yüzleşti.

Hazel ona doğru koşmuştu ve şimdi Steve onu kucağına alarak sımsıkı sarılıyordu.

Bir an sonra tuvaletin sifonu çekildi, lavabodan yeterli bir el yıkama için çok kısa bir süre su aktı ve Nora da kollarına atlamak için koşarak dışarı çıktı.

Natalie sonunda ciğerlerinin işbirliği yapmasını sağlayabildi ve keskin, sakinleştirici bir nefes aldı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Babası kızlara daha sıkı sarıldı. "Buraya gelmeye karar verdim ve Ailemle birlikte Noel. Ayrıca bu ikisinin doğumunu kaçırdığım için torunumun doğumunda da burada olmanın güzel olacağını düşündüm."

"Bana bir şey mi getirdin Steve Dede?" Hazel sordu.

"Bulmuş olabilirim. Daha sonra bavuluma bakıp bulup bulamayacağımı görmemiz gerekecek."

"Yaşasın!"

"Peki ya benim için?" Nora sordu.

"Tabii ki. Küçük Nora-tavşanımı unutamam."

"Bil bakalım ne oldu Steve dede? Kızakla kaymaya gittik ve ben çok hızlı düştüm.

Kızakla kaymayı

seviyorum."

"Oldukça

eğlenceli."

Kızlar ona yüzlerce farklı şey hakkında gevezelik ettiler. Yaklaşan dans programları, en sevdikleri Disney prensesi, Noel Baba'nın onlara ne getirmesini istedikleri.

Tüm bunlar olurken Natalie düşüncelerini kız kardeşinin dairesinde görmeyi umduğu son adamı bulmaya ayarlamaya çalışıyordu.

Travis ve McKenna'nın yaklaşık yedi yıl önceki düğününden beri babasını görmemişti. Onu görmek de *istememişti*. Steve Shepherd'ı bir daha görmeden bir yedi yıl daha -ya da sonsuza kadar- geçirebilseydi, hiç sorun olmazdı.

"Nerede kalıyorsunuz? Burada oda yok." Kulağa kaba geldiğini biliyordu, özellikle de burası onun evi olmadığı için, ama elinde değildi.

"Dave amcan, Marie'yle birlikte tatil için Washington'daki çocuklarını ziyaret ederken onların evinde kalmama izin vermeyi teklif etti."

Babasının yaşayan tek akrabası olan erkek kardeşi kasabanın dışında, Shelter Springs ile Haven Point arasında yaşıyordu.

Dave ve Marie, anneleri öldükten sonra, özellikle de Steve'le işler o kadar çirkinleştikten sonra, ona ve McKenna'ya sürekli sevgi ve cesaret kaynağı olmuşlardı.

Dave ve Marie -ve tabii ki annesinin kız kardeşi Liz- lise mezuniyetine gelmiş, ilk üçüncü el arabasını seçmesine ve üniversite yurdu için ihtiyaç duyacağı eşyaları satın almasına yardım etmişlerdi.

Dave Amca'nın bir keresinde Shelter'ın ortasından geçtiğini hatırlıyordu. Springs ve Portland'a onu kurtarmak için gitmişti, zira 4 Temmuz hafta sonu için eve dönerken o hurda araba aniden güç kaybetmişti. Onu bir dükkâna çekmiş ve buraya getirmiş, hafta sonundan sonra da tamir edilen aracını almak için tüm yolu geri götürmüştü.

Son on yıldır Steve'den çok daha fazla babalık yapmıştı ona ve geldiği gün kasabadan ayrıldıkları için onları görme fırsatı bulamadığına üzülmüştü.

"Çok nazikler," dedi, sesi gergin çıkıyordu. Onun burada ne işi vardı?

McKenna ve Steve'in iletişim halinde olduklarını ve Steve'in son birkaç yıldır McKenna'yı burada birkaç kez ziyaret ettiğini biliyordu.

Kız kardeşi, babalarıyla yeniden daha yakın bir ilişki kurduğunu ve onun kızlarının hayatının düzenli bir parçası haline geldiğini nihayet ona söylemek için neredeyse bir yıl beklemişti.

McKenna sonunda ona söylediğinde, şiddetli bir şekilde kavga etmişlerdi; yetişkinler olarak bir kucaklaşma ve özürle çözülemeyecek ilk gerçek anlaşmazlıklarıydı bu.

Steve ikisinin de konuşmamaya karar verdiği bir konu haline gelmişti.

Natalie kız kardeşinin yaptıklarını kontrol edemiyordu, bu da onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Hâlâ kız kardeşinin onu evlendirdiğine ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi çocuklarının hayatının bir parçası olduğuna inanamıyordu. Kenna geçmişi nasıl bu kadar kolay affedip untabiliyordu?

Ve Nat'in bunca yıldır onu uzak tutmak için ne kadar uğraştığını bildiği halde, kız kardeşi neden ona onun geleceğini söylememişti?

Kızlar gevezelik ederken babası ona belli belirsiz bir gülümseme verdi ve bu ona fiziksel bir darbe gibi geldi.

Bir zamanlar mutlu bir aile olmuşlardı. Bir zamanlar ona, kızların açıkça sevdiği kadar tapıyordu. Onunla birlikte ayak işlerini yaparak ya da otelde çalışarak geçirdiği günlerde ne kadar mutlu olduğunu hatırlayabiliyordu.

Ve kızak. Hepsini, kızları götürdüğü aynı tepede kızakla kaymaya götürmüştü, diye hatırladı. O, McKenna ve Jake.

Oğlu ve kızları onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi terk etmişti.

Boğazındaki sert yumruyu yuttu, elleri hâlâ Nora'nın ceketinin etrafında sıkıştı.

"Alaska'daki evinizde kızakla kaymaya gidiyor musunuz?" Hazel ona sordu.

Onu ve Nora'yı yere bıraktı. "Her zaman. Bazen istemediğin halde. Bir keresinde kulübemin altında bir geyiğin fotoğrafını çekmeye çalışıyordum ve botlarım bir buz parçasının üzerinde kaydı. Tepeden aşağıya doğru kaydım. İster inanın ister inanmayın, aşağıya inene kadar kayak yapar gibi ayaklarımın üzerinde kalmayı başardım ve tam arkamın üzerine düştüm. Geyiği korkuttum, o kadarını söyleyeyim."

Her iki kız da onun çizdiği zihinsel tabloya güldü, ancak Natalie Nora'nın sadece kız kardeşiyle birlikte eğlenmek için güldüğünden emindi.

Kızların kendi popolarının üzerine düştükleri zamanlardan bahsetmelerini dinledi, sonra babasıyla karşılaştığından beri geçen on dakika içinde buza dönüşmüş gibi hisseden Natalie'ye döndü.

"Kızları yemeğe çıkarmayı düşündüm. En sevdikleri gurme restoranına. Altın kemerli olan."

"Yaşasın!" Her iki kız da, sanki onları üç gün önce oraya götürmemiş gibi gözleri parlayarak haykırdı.

"Bir oyuncak alıp oyun alanında oynayabilir miyiz?" Hazel sordu. "Bu sefer Nora'yı kaydırdıktan aşağı itmeyeceğim, söz veriyorum."

Akşam yemeğini çoktan planlamıştı. Tavuklu enchiladas, onun birkaç spesiyalitesinden biriydi. Hazel ve Nora o gün erken saatlerde bir araya getirmesine yardım etmiş, içi dolu tortillaları sarmış ve güveç kabını hazırlamışlardı. Bunu kendisi ve McKenna için her zaman pişirebileceğini ve başka bir gün kızlar için ısıtabileceğini düşündü. Tecrübelerine göre, ısıtılmış enchiladalar bazen ilk günkü enchiladalardan daha iyi oluyordu.

"Bizimle gelmek ister misin?"

Steve'in belirsiz sorusu üzerine ona baktı, aklı şu sorularla doluydu Kamp ve hayatta kalma malzemeleri yüklü kamyonetiyle şehirden ayrılışını izlediğim görüntüler.

Ne zaman döneceğimi bilmiyorum kızlar. Bu yapmam gereken bir şey. Liz Teyze ve Jake ile iyi olacaksınız. Benim için endişelenme.

On altı yaşındaydı, hâlâ annesinin yasını tutuyordu ve şimdi babasızdı da. Otele girdiğinde kendini uyuşmuş ve kırılmış hissetmişti.

Bazen hâlâ babasının gidişini izleyen o şaşkın genç kız olduğunu düşünüyordu. Babasının onu terk etmesi -ki bunu sadece bir terk ediş olarak düşünebilirdi- onlu yaşlarının sonunda ve yirmili yaşlarının başında aptalca kararlar almasına neden olmuştu.

Artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Kesinlikle bir fast-food restoranına gidip onunla aynı yemeği paylaşmak istemiyordu.

"McKenna'nın bir şeye ihtiyacı olursa diye burada kalmalıyım."

Tartışacakmış gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve başını salladı. "Sorun değil. Kenna kızların araba koltukları orada olduğu için onun arabasını kullanmamı söyledi. Yedek anahtarın sende olduğunu söyledi."

Doğru. Nerede olduğunu hatırlamak için bir an düşünmesi gerekti. Küçük misafir odasında, Medellin'in dışındaki bir pazar tezgahından aldığı çantanın içinde.

"Evet. Ben alırım."

Odasına doğru yürüdü, anahtarı bulana kadar çantasını karıştırdı ve babasının iki yanında bir kızla kanepede oturduğu yere döndü.

Nora'nın paltosunun hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Çantasına bakarken onu kolunun altına sıkıştırmıştı ve şimdi çıkardı.

Kıza, "Kar pantolonunu giymek zorunda değilsin ama montunu geri giymek zorundasın," dedi.

"Kar pantolonum hâlâ üzerimde," dedi Hazel. "Onları çıkarayım mı?"

"Bu muhtemelen iyi bir fikir."

Birkaç dakika boyunca kızların büyükbabalarıyla birlikte evden çıkmaya hazırlanmalarına yardım etmekle meşgul oldu. Kızları giydirmek zorunda kalmadığında evden çıkmanın kız kardeşi için ne kadar kolay olduğunu hayal edebiliyordu.

paltolar, eldivenler ve bereler.

Hazır olduklarında Steve heyecanlı kızların her birinin elinden tuttu. Kapının önünde durakladı. "Seni görmek güzel Nat. Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler." Duygularına karşılık vermedi. Yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? Babası her zamanki gibi yakışıklı ve sağlam görünse de, onu bir daha asla görmenin güzel olduğunu söyleyemezdi.

OceanofPDF.com

on bir

Onlar ayrılır ayrılmaz, geniş daire sessizlikle yankılanır gibi oldu. Kızlar kıkırdamaları ve sohbetleriyle odanın büyük bir bölümünü doldurdular. Yere attıkları kar pantolonlarını aldı ve tekrar bulabilmeleri için koridordaki dolaba kaldırdı. Kız kardeşinin kapısı aralıktı ve McKenna'nın yatakta oturmuş, Natalie'nin bir gün önce marketten onun için aldığı birkaç dergiden birini karıştırdığını görebiliyordu.

Kapıya vurdu ve McKenna beklentiyle başını kaldırdığında kapıyı iterek açtı ama Natalie McKenna'nın bakışlarındaki endişeyi fark etmemişti.

Natalie'nin babalarını evde bulduğunda çok öfkeleneneceğini çok iyi biliyor olmalıydı.

McKenna'nın şu anda huzura ve sakinliğe ihtiyacı vardı. Kendine Natalie'nin ateşli bir şekilde gelmesine ihtiyacı olmadığını hatırlattı. Derin bir nefes aldı ve duygularının vahşi izdihamını dizginlemek için elinden geleni yaptı.

"Babamın Noel için geleceğini ne zamandır biliyordun?" diye sordu sonunda, ses tonunu eşit ve ölçülü tutmayı başardığı için rahatlamıştı.

McKenna kırmızı-beyaz yorganına baktı, yüz hatları suçluluk duygusuyla doluydu. Hiçbir zaman poker yüzü göstermeyi becerememişti.

"Bir saat önce gelene kadar kesin olarak bilmiyordum. Sana söylediğim gibi ona da sıkı yatak istirahatine alındığımı söyledim. Belki tatil için gelmeye çalışacağını, bebek doğduğunda burada olacağını söyledi. Belki dedi. Bunu gerçekten yapacağından emin değildim. Yani uçak biletini ayırtacağından. Steve'in nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Evet. Evet, biliyorum. İşte tam da bu yüzden onun hayatımın bir parçası olmasına izin vermemeyi seçtim." Hâlâ o soğukkanlı sesini koruyordu ama McKenna kanmamıştı. Daha da perişan görünüyordu, gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Natalie yatağın kenarına oturdu ve kız kardeşinin elini tuttu. "Özür dilerim. Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Ben de kavga etmek istemiyorum. Arada kalmış gibi hissetmekten nefret ediyorum." *Ortada* kalmak diye bir şey olmamalıydı. Natalie nasıl olup da McKenna hâlâ babalarıyla bir ilişki istiyordu.

"O bizi terk etti, Kenna. Seni, beni ve Jake'i. Annem öldükten sonra hepimiz kaybolmuştuk ve yas tutuyorduk ve o bunların hiçbirisiyle başa çıkamadı."

"Biliyorum."

"Bizi danışmana götürmek ve kaybımızla sağlıklı bir şekilde başa çıkmamıza yardımcı olmak yerine, farklı bir yol seçti. Ailemize tamamen sırtını dönmeye, çekip gitmeye ve ıssız bir yerde yaşamaya karar verdi. Alaska'da, istesek bile ona ulaşamayacağımız bir yerde. Tanrı korusun, size bir şey olduğunda Travis'in çocuklarınıza bunu yaptığını düşünebiliyor musunuz?"

McKenna'nın parmakları onunkilerin içinde titriyordu ve Natalie konuşmayı kesmek istiyordu ama sanki uzun süredir içinde barajlanmışlar ve şimdi kurtulmak için savaşıyorlarmış gibi kelimeleri durduramıyordu.

"Jake öldükten bir hafta sonrasına kadar ona ulaşamadık bile, çünkü görünüşe göre bir taşra balıkçılığında her zamankinden daha fazla izini kaybettirmişti. yolculuk."

"Hatırlıyorum."

"Jake için tüm o cenaze kararlarını nasıl tek başımıza vermek zorunda kaldığımızı, bize sadece Liz Teyze, Dave Amca ve Marie Teyze'nin yardım ettiğini hatırlıyor musun? Dave Amca'nın onu bulmak için günlerce uğraştığını ve sonunda tek oğlunun yirmi yaşında öldüğünü haber vermek için oraya kendisi mi uçtu?"

McKenna hıçkırarak nefes aldı. "Evet, elbette hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki? Korkunç bir şeydi. Ama babam değişti. Senin değişmediğini biliyorum.

buna inandı, ama inandı. Sanırım bir yıl sonra annem ve ardından Jake için duyduğu acıyla nihayet yüzleşti ve bizi terk ederek ne kadar incittiğini fark etti."

"Ona ihtiyacımız vardı. Hem de çok." Sesinde eski bir hüznü vardı ama gözyaşlarını yuttu. "Her ne kadar yas tutuyor olsa da sorumlulukları vardı. Bunları görmezden gelmeyi ve kendine, kendi ihtiyaçlarına odaklanmayı seçti. Bana kalırsa baba kartını yırtıp attı."

"Birini hiç bu kadar çok sevmediniz, her nefesinizin, her kalp atışınızın bir parçası oldular. Eğer sevseydiniz, annemin ölümünün onu ne kadar derinden etkilediği konusunda biraz daha anlayışlı olabilirdiniz."

Natalie kız kardeşinin kendisinininkine çok benzeyen gözlerine baktı. "Neden yapmadığımı biliyor musun? Neden kimseyle birkaç haftadan fazla çıkmıyorum? Kısmen babam gittiği için. En fazla on altı yaşındaydım.

Yılların savunmasız ve herkesten çok sevdiğim ve saygı duyduğum adam

Kederli çocuklarının ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olmaktansa kendi acısının içinde debelenmeyi tercih etti."

McKenna küçük bir sıkıntı sesi çıkardı ve Natalie hemen hiçbir şey söylememiş olmayı diledi. Kendi odasına gitmeli ve karmakarışık duygularını açığa vurmak için buraya gelmemeliydi.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm," dedi McKenna, sesi perişan geliyordu.

Natalie kız kardeşine sarıldı. "Bu senin hatan değil. Benim suçum. Bunu atlatabilmem gerektiğini biliyorum ama atlatamıyorum. Ben senin gibi cömert, sevgi dolu ve nazık değilim. Kalbim küçük ve büzüşmüş. Ben ve Grinch."

McKenna, "Öyle değil," diye itiraz etti.

Natalie itiraz etmedi. Bunun imkânsız olduğunu bilse de içgüdüsel olarak çantasını toplayıp kaçma ihtiyacı duyuyordu.

Her şeye cevabı buydu. Ve neden olmasın? Bir ustadan öğrenmişti.

McKenna, "Noel'i bizimle geçirmesi için onu davet ettim," dedi. "Kızlar onu çok seviyor. Bizim için nasıl bir baba olduğunu düşünürseniz düşünün, onlar için harika bir dede."

"Bu çok hoş," dedi.

McKenna, "Gerçekten gelmesini bekleseydim, yemin ederim sana bir şey söylerdim," diye devam etti. "Onu bu şekilde karşına çıkarmazdım. Sadece parktan erken döndüğünde sana mesaj atıp burada olduğu konusunda seni uyarmaya çalışıyordum."

"Telefonumu burada bıraktım, o yüzden mesajını zaten alamazdım," diye cevap verdi.

"Bu hafta harikaydın ve sana minnettarım. Ama babam şehre döndüğü için gitmen gerektiğini düşünüyorsan seni anlarım."

"Gitmiyorum," dedi, sesi amaçladığından daha kısıktı.

Her ne kadar kaçmak istese de Natalie onun babası değildi. McKenna'nın ona en çok ihtiyaç duyduğu anda kız kardeşini terk edecek değildi, ne kadar zor olursa olsun kalmak ve o adamla etkileşime girmek zorunda kalmak hayatının geri kalanında kaçınmayı tercih ederdi.

on iki

Griffin, Shelter Inn'in otoparkında büyükannesine ayrılan yere park edip, Natalie'yle birlikte birkaç gün önce binanın bu tarafına yerleştirdikleri üç büyük şişme bot tarafından neşeyle karşılandığında, içinde usulca yağan kar gibi bir beklenti vardı.

Bunu bastırmak için elinden geleni yaptı. O öğleden sonra Natalie'yi görüp görmeyeceğini bile bilmiyordu. Eğer görürse, o gecedan beri ilk kez

O süsleri apartmanın dışına asmışlardı, yine de kendine karşı yeterince dürüsttü.

son beş gündeki düşünceleri.

Bir çizelgeyi okumanın tam ortasındaaydı ve aniden onun teninin pembe ısıltısını, soğuk havada parlayan yeşil gözlerini ve neredeyse onu öptüğü o baş döndürücü anı hatırlıyordu.

Ondan olabildiğince uzun süre uzak kalmaya çalışmıştı. Her şeyi bırakıp Barınak Hanı'na koşmamayı başarmıştı.

Birdie bir gece önce onu aramış ve o gece gelip gelemeyeceğini sormuştu. Hanuka'nın ilk gecesiydi ve bir yıl önce felç geçirerek ölen en iyi arkadaşı Dorothy Friedman'ın anısına penceresine koyduğu menoradaki mumları yakmasına yardım etmesini istiyordu.

Gözleri pek iyi görmeyen bir kadın için yanan bir menoranın en güvenli şey olduğundan emin değildi ama büyükannesine asla hayır diyemezdi.

Ne yazık ki, bir gece önce hastanenin acil servisinde vardiyalı çalışıyordu ve ilk gece gelemeyecekti, bu yüzden çalışmadığı Cumartesi günü gelmeyi teklif etti.

Bütün gün, sabahı şehrin batısındaki dağlarda arkadaşlarıyla kros kayağı yaparak geçirirken bile beklentinin parıltısının farkındaydı.

Birkaç saatlik sıkı bir egzersizin huzursuzluğunu biraz olsun azaltacağını umuyordu. Ama öyle olmadı. Sanki bilinmeyen bir şeyi bekliyormuş gibi hâlâ gergin hissediyordu.

Bunu aşmak zorundaydı. Hayatından son derece memnundu. İstedığı, kendisi için yarattığı hayat buydu. Natalie Shepherd'ın şehre gelmesine ve dışarıda onun için daha fazlası olup olmadığını merak etmesine ihtiyacı yoktu.

Kamyonetinden indi ve apartmana doğru yürüdü. Beş gün önce buraya geldiğinden beri dinlenme odasının lobisinin değişime uğradığını hemen fark etti. Büyük bir

Beyaz ışıklar ve renkli süslerle ışıldayan Noel ağacı mekâna hâkimdi. Gazlı şömine ocakta parlıyordu ve oda masalarda çalışan insanlarla doluydu.

Bakışları hemen Natalie'yi buldu. Natalie onu henüz fark etmemişti, çünkü apartman sakinlerinden birkaçıyla birlikte bir şey üzerinde çalışıyordu ve başı masaya eğikti.

Yeğeni Nora koşarak yanına geldiğinde bakmamaya çalışıyordu. "Dr. Jingle!" diye bağırdı. "Merhaba, Dr. Jingle."

Bu lakabın pek hoşuna gittiğinden emin değildi ama bu lakabı ona takmasının çok şirin olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Selam, Nora. Görünüşe göre burada bir parti veriyorsunuz."

"Parti değil. Çalışıyoruz," diye bilgilendirdi onu. Koyu renk bukleleri ve iri gözleriyle çok sevimliydi.

"Ne üzerinde

çalışıyorsun?" "Gel

de gör."

Kız uzanıp küçük, yumuşak parmaklarıyla elini kavradığında irkildi. İçinde derinlerde bir yerde, uzun süredir uykuda olduğunu düşündüğü pişmanlık ve kayıp, şimdi uzanıp keskin pençeleriyle kalbini kavrayan bir tür kış uykusundaki yaratık gibi uyanıyor gibiydi.

Ona kendisini takip etmekten başka seçenek bırakmayan Nora, onu masaların yanına çekti. Yaklaştıklarında, ses sisteminde çalan country havalı Noel müziğinin yanı sıra rastgele çekiç sesleri ve aynı anda konuşan bir düzine sesin gürültüsüyle saldırıya uğradı.

Büyükannesinin orada, Dash'in ayaklarının dibinde olması onu çok şaşırtmıştı. Birdie masalardan birinde oturuyordu, turkuaz saçları Noel ağacında parlıyordu göremediği bir şey üzerinde çalışırken ışıklar.

Yanında, kırmızı kazağı ve sallantılı küpeleriyle neşeli ve parlak görünen Natalie, Birdie'ye büyükannesinin omuzlarını titreten bir şey söyledi.

Nora elini daha sert çekti ve sanki daha yakına gitmekten çekiniyormuş gibi aniden durduğunu fark etti.

"Gel bak," dedi tekrar.

Masanın üzerine serpiştirilmiş kalın kahverengi, kırmızı ve krem rengi ipliği görene kadar birkaç adım daha yaklaştı.

İplik olmadığını fark etti. Yün.

Birdie ve Natalie dışında iki kadın daha masadaydı, komşuları ve büyükannesinin arkadaşları. Hepsi de ona cerrahi rotasyonunu hatırlatan uzun gümüş iğneler kullanarak yün yumaklarına zevkle batırıyor gibi görünüyordu.

Nora'nın ablası Hazel, Arlene Gallegos ve Florence Johnson'ın arasına sıkışmış, ince balsa ağacından bir dikdörtgen üzerinde keçeli kalemlerle titizlikle boyama yapıyordu.

"Hepiniz harika gidiyorsunuz," diyordu Natalie. "Bu hızla gidersek gecenin sonuna kadar satacak en az bir düzine süsümüz daha olacak."

Süs eşyaları. Süs eşyaları yapıyorlardı.

"Bunlar çok şirin. Yapması da çok eğlenceli. Bu küçük yün yumağı düşmanlarımın her birinin kalbiymiş gibi davranıyorum," diyor Florence.

Natalie'nin gözleri büyüdü ama yine de gülümsedi. "Senin kötü tarafında olmak istemezdim," dedi.

"Akıllı kız." Florence gülümsedi, kara gözleri muziplikle parlıyordu.

"Bunların pazarın ilk gününde tükeneceğini tahmin ediyorum," dedi Birdie.

"Sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Florence. "Nasıl yapıldığını daha bugün öğrenmiş olmamız çok kötü, ama satmak için her gün dört ya da beş tane daha yapabiliriz. Yeni stoktan asla zarar gelmez."

"Herkes çok sıkı çalışıyor," dedi Natalie, hâlâ onu fark etmemişti. "Liz bana ahşap oyuncak kutularını ve hepinizin üzerinde çalıştığı örgü eldivenleri ve atkıları gösterdi. Bu keçeden baykuş süsleri de ekstra."

"Çok ekstra," dedi Arlene. "Çok tatlılar. Kalp şeklindeki küçük yüzlerine bayılıyorum. Artık nasıl yapıldığını bildiğime göre ağacım için birkaç tane hazırlamam gerekebilir."

"Ve yumuşak da," diye ekledi Birdie. "Her zaman keçe yapmayı öğrenmek istemişimdir. Bize öğrettiğin için çok teşekkür ederim."

Natalie büyükannesine gülümsedi ve Griffin gözlerini kaçıramadı. Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırdı ve gözleri şokla irileşti.

"Griffin!" diye haykırdı.

"Dr. Jingle'ı buldum," diye duyurdu Nora mutlulukla. Elini bıraktı ve Florence'ın yanındaki sandalyeye kaydı; burada boya kalemleri ve bir Disney Prensesi boyama kitabı daha önce yaptığı aktiviteye dair ipuçları veriyordu.

"Dr. Jingle?" Birdie gülerek sordu, yüzünü kaldırdı ve yanağını işaret etti. Jingle onun sözsüz emrine uydu ve yüz kremi ve lavanta kokan yanağını öpmek için eğildi.

Arlene ve Florence, Griffin'i eğlendirmek için kendi yanaklarını işaret ederek ona beklenti dolu bakışlar attılar. Griffin itaatkâr bir şekilde masanın etrafında ilerledi. Natalie'ye ulaştığında sadece bir an durakladı, sonra ağzını hızla onun tenine değdirdi.

Yaşlı kadınların yaptığı gibi yüz kremi ve eski moda parfüm gibi kokmuyordu. Vanilya kabuğu ve yasemin kokuyordu. Onun her santimini yalamak istiyordu.

Hızlı bir nefes alış verişiyile göğsü yükseldi ve adam uzaklaştığında yanaklarında rengin yükseldiğini gördü.

İşine geri döndü ve önündeki yün yumağını sertçe bıçakladı.

Nora, "Dr. Jingle, yanıma oturun," diye emretti.

"Dr. Jingle'ı açıklayacak mısınız?" Florence şaşkın görünüyordu.

Omuz silkti. "Görünüşe göre, genç bir hanımın genzinden bir zili kurtardıktan sonra yeni bir lakabım oldu."

Hazel gruba, "Nora burnuna bir çan soktu," diye bilgi verdi. "Ve ben ona bunu yapmasını söylemedim bile."

Bunun tam olarak doğru olmadığından şüpheleniyordu ama şu anda doğru görünmüyordu.

Beş yaşındaki bir çocuğa karşı kazanma şansının çok az olduğunu düşünse bile onunla tartışacak zamanı yoktu.

Birdie onun eline uzandı. "Seni gün batımına kadar beklemiyordum. O zamana kadar menorayı yakamayız."

"Çok erken olması çok geç olmasından iyidir, değil mi? Bu sabah kayak yapmaya gittim ve öğleden sonra bazı evrak işlerini bitirdim ve işim beklediğimden erken bittiği için buraya gelmeye karar verdim."

Karmakarışık dinlenme odasına baktı. "Buradaki bu çılgınca hareketlilik de neyin nesi?"

"Pazardaki tezgahımız için işleri bitirmeye çalışıyoruz." "Tekliflerinize son dakika eklemeleri mi?"

"Bu doğru. Erkekler birkaç oyuncağı daha boyamayı bitiriyor ve Natalie bize bu sevimli süslerin nasıl yapılacağını öğretti."

Gerçekten de yuvarlak, yönlü bir baykuşa benzeyen, top şeklindeki bitmiş bir yaratığı havaya kaldırdı.

"Bu nasıl alışıyor? Birine kızmış ve voodoo bebeklerini bıaklıyormuş gibi görünüyorsun."

"Bu çok katartık bir şey," diyor Birdie. "Ben bile başarabiliyorum ve ne yaptığımı zar zor görebiliyorum. Bir sigorta şirketine tazminat ödemeyi reddettiği için kızdığınızda sinirinizi çıkarmanın bir yolu olarak denemelisiniz."

"Ne oldu?"

"Buna iğne keçesi deniyor," dedi Birdie. "Bizim Natalie bunu benden daha iyi açıklayabilir."

Sahne ışıkları altında olmaktan rahatsız görünüyordu. "Oldukça kolay. Yn ya da yn fitil ile başlıyorsunuz, yani işlenmiş ama henüz ipliğe dönüşmemiş yn." nndeki kalın toplardan birini işaret etti. "Ondan bir tomar alıyorsunuz ve yaklaşık olarak istediğiniz şekli veriyorsunuz."

Taba rengi fitilden birak metre alıp bir top haline getirerek gösterdi.

"Daha sonra yn liflerini birbirine sıkıca bağlayan özel bir iğneyi ya da keçeleştirme aletini tekrar tekrar içine batırıyorsunuz. İşiniz bittiğinde, yumuşak yönünüzü katı bir nesneye dönüştürmüş olursunuz. Ne isterseniz yapabilirsiniz. Küçük hayvanlar, süs eşyaları, küçük oyuncaklar."

"Ne kadar yumuşak olduğunu hisset," dedi Birdie, bitmiş süslerden birine benzeyen şeyi uzatarak. Başparmağını üzerinde gezdirdi ve kabul etmek zorunda kaldı.

"Güzel," dedi.

"Her zaman keçe iğnelemeyi öğrenmek istemişimdir," diyor Arlene. "şaşırtıcı derecede kolay."

"Denemek ister misin?" Birdie sordu. "Güçlü cerrah ellerin var." "Ama ben cerrah değilim."

"Ama eğer istersen ameliyat yapabilirsin."

Bu doğruydı. Yetenekleri vardı, sadece onları kullanmak istemiyordu. Cerrahi rotasyondan pek hoşlanmamıştı, ancak bu alanda başarılı olan meslektaşlarına büyük saygı duyuyordu.

Griffin, birinci basamak hekimi olma, hastalar ve aileleriyle ilişki kurma ve onların günlük sağlık sorunlarına yardımcı olma fikrine her zaman ilgi duymuştur.

Nezle, soğuk algınlığı,

kulak enfeksiyonları.

Jingle zillerini ıkarma.

Natalie ona, "Gerçekten yardım etmek zorunda değilsin," diye güvence verdi.

"Yapamazsın," diye onayladı büyükannesi. "Ama madem buradasın, *bir şeyler* yapabilirsin. Belki şuradaki ekibin yaptığı tahta arabaları ve blok setlerini boyamalarına yardım edebilirsin."

"Ya da örgü kulübümüz, şuradaki kanepelerde."

Büyükannesinin işaret ettiği yönü takip etti ve kanepede oturan kadınlı erkekli yaklaşık altı kişilik bir grubun örgü şişlerini hızla hareket ettirerek sohbet ettiklerini gördü.

McKenna ve Liz'in Shelter Inn'de oluşturdukları sıcak ve destekleyici topluluk için bir kez daha minnettardı; buraya taşınan yaşlılara bir amaç ve arkadaşlık sağlıyorlardı.

Birdie altmış yıldır yaşadığı evden ayrılmak istememişti.

Bunun için onu kesinlikle suçlayamazdı. Bu onun içine işlemiştii ve pek çok Onun kuşağından diğerlerinin kendi kendilerine yetebilmelerini ve kimseye muhtaç olmamalarını istiyordu. Zamanı geldiğinde kendi bağımsızlığı için çok mücadele edeceğini umuyordu.

Burası onun için hala kendi başına yaşayabileceği ama aynı zamanda arkadaşlarının, aktivitelerinin ve teşvikinin de olduğu iyi bir yerdi.

"Kal," dedi büyükannesi. "Gün batımına kadar bir saatimiz var. Bu süslemeyi bitirmeden ve belki birkaç süslemeye başlamadan durmamayı tercih ederim.

Bu hafta sonu sesli kitabımı dinlerken üzerinde çalışabilmem için malzemeler buradayken daha fazlasını yapmalıyım."

Birdie her zaman hevesli bir okuyucu olmuş, yıllarca kasabanın kütüphane kurulunda görev yapmış ve çok sayıda kitap kulübüne ev sahipliği yapmıştı. Görme yetisi bozulmaya başladığında üzüldüğü onca şey arasında, Griffin'in büyükannesinin en çok özlediğini bildiği şey elinde bir kitapla kıvrılıp yatma zevkiydi.

"Beklemek benim için sorun değil," dedi.

Hazel, "İstersen benimle birlikte bir kitap ayracını boyayabilirsin," diye teklif etti. Natalie'nin bakışlarını yakaladı ve yanaklarının hâlâ biraz pembe olduğunu gördü. "Bunlar çok güzel," diye cevap verdi.

Bu konuda çok iyi görünüyordu.

Çizgilerin içinde kalmaya özen göstererek boyama yapıyordu. Nora ise resmiyle her yerdedi ve neşeyle bir şeyler karalıyordu.

Sadece izleyip izleyemeyeceğini sormak istedi ama büyükannesinin de ona tembel demesini istemiyordu.

Florence, "Gerçekten çok basit," diyerek onu temin etti.

Arlene, "Ben bile yapabilirim ve ben tanıyabileceğiniz en beceriksiz insanım," diye ekledi.

"O halde, biz de benzer ruhlara sahibiz," diyerek onu temin etti. Arlene onu duygulandıran bir şefkatle kıkırdadı.

Kasabada ailesi yüzünden ona kin besleyen insanlardan biri değildi. O ve ortağı Caro, onların komşularıydı.

Büyürken onların nazik olmaktan başka bir şey yaptıklarını hiç görmemişti.

Kasabada küçük bir kafe işleten Caro, dört yıl önce rahim kanseriyle verdiği uzun bir mücadelenin ardından hayatını kaybetmiş, Arlene de ona bakıcılık yapmıştı.

zarafet ve cesaret.

Arlene'in kendi sağlık sorunları olduğunu, eşinin ölümünden bir yıl sonra felç geçirdiğini ve bu nedenle yaşlılar apartmanına taşındığını biliyordu.

Florence'ı pek iyi tanımıyordu, çünkü kendisi tıp fakültesindeyken kocası James'le birlikte California'dan şehre taşınmışlardı.

Birdie'nin ona anlattığına göre Florence ve James, oğulları lisede öğretmenlik ve futbol takımında koçluk yapmaya başladıktan sonra torunlarının yanında emekli olmak için Shelter Springs'e gelmişlerdi.

İkisini de çok severdi. Ona her zaman neşeli bir sıcaklıkla davranırdı.

Natalie'nin yanındaki tek boş koltuğa oturdu. "Ne yapacağım?" diye sordu.

"Bir dakika önce yaptığım gibi bir iplik yumağı yapmayı biliyor musun? Aynı şeyi fitil ile de yaparsın," dedi Natalie ve yünden bir parça uzattı.

"Hayır. Ama muhtemelen bir yolunu bulabilirim."

"Çok kolay evlat," dedi Florence. "Sana göstereceğim."

Yün ve fitili aldı ve Natalie'nin yaptığı gibi, avuç içi büyüklüğünde bir top haline gelene kadar etrafına sarmaya başladı.

Natalie ona bir yün parçası daha uzattı. "Şimdi kafa için daha küçük bir tane yapmak istiyorsun."

Bu sefer topu kendisi sardı. Biçimsizdi ve etrafına daha fazla yün sarana kadar dağılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Tıp fakültesinde ilk kez kan almak zorunda kaldığından beri kendini hiç bu kadar beceriksiz hissetmemişti.

"İşte kullanabileceğin bir iğne."

Natalie ona bir tane uzattı. Ondan aldığında parmakları birbirine değdi ve kıvılcımları hisseden tek kişinin kendisi olmadığını anladı. Eli titredi ve ondan başka kimsenin fark etmediğinden emin olduğu küçük bir nefes aldı.

"İğneyi alın ve lifleri birbirine dolanacak şekilde itmek için batırmaya başlayın. İşte böyle."

Onunkinden çok daha fazla baykuşa benzeyen projesini bıçakladı.

Onu takip etti ve birkaç dakika sonra kabarık yün yumağının daha da sertleştiğini ve sıkılaştığını hissederek şaşırdı.

Elleri büyük ve garip hissediyordu. Hiçbir zaman sanat ve zanaatla ilgilenen biri olmamıştı ama tüm kadınların onaylayan bakışları kesinlikle kendisini daha rahat hissetmesi için uzun bir yol kat etti.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra Griffin omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissedebiliyordu. Bu aktivite garip bir şekilde dinlendiriciydi, özellikle de küçük kızların sohbetlerini ve yaşlı kadınların şaka ve anekdotlarını dinlemek.

Anksiyeteden muzdarip hastalarına her zaman bol uyku ve düzenli egzersizi rutinlerine dahil etmelerini tavsiye ederdi. Bir tür el işi öğrenmelerini de tavsiye etmek zorunda kalabilirdi.

Üç kadın bir gece önce birlikte izledikleri bir filmi tartışmakla meşgulken Natalie'ye "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu.

"Birkaç yıl önce Norveç'in küçük bir kasabasında, İngiltere'de yeni doğan torunlarını ziyarete gelen bir çiftin evinde bir ay geçirdim. İki kedileri ve Rufus adında çok sevimli bir köpekleri vardı. Orada bir kadının iğne keçesi dersi verdiği bir iplik dükkanına girdim. Bir süre izledim ve büyülendim."

Bu anıyı hatırlayınca usulca gülümsedi. O bu kadar güzel görünürken gözlerini ondan kaçırmak zordu ama bunu yapmazsa iğneyi parmağına batıracaktı.

"Hemen sevdim," diye devam etti. "Örgü ya da tığ işi yaparken ilmekleri saymak gibi bir zihin jimnastiği yapmak zorunda kalmadan şekil vermeyi ve iğnelemeyi her zaman dinlendirici bulmuşumdur."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Dinlendirici olması konusunda yani. Bazı hastalarım için bunu savunmam gerekebilir."

Kadın yine gülümsedi ve bu sefer iğnesi yün yumağını tamamen ıskalayarak, neyse ki koruyucu bir yüzeyle kaplı olan masaya çarptı.

"Seyahatlerinde her türlü eğlenceli beceriyi edinmiş olmalısın," dedi, kızın fark etmemesini umarak.

"Oh, kesinlikle. Dünyanın dört bir yanındaki tren tarifelerini nasıl çözeceğimi biliyorum.

Tek kelime bile etmeden pazarlık yapabilirim. Napoli'de yaşlı bir çift kız kardeşten öğrendiğim birkaç mükemmel makarna yemeği pişirebilirim. Oh, ve bir erkeğe ilgilenmediğimi yaklaşık sekiz farklı dilde nasıl söyleyeceğimi biliyorum."

Griffin güldü ve sonra büyükannesinin ikisine baktığını fark etti. Birdie'yi sadece Natalie Shepherd'la arkadaş olduğuna ve kız kardeşi doğum yapar yapmaz şehri terk edeceğine ikna etmek için elinden geleni yapmayı planladığını çok geç hatırladı.

Hatırlatma aniden iğnenin yün yerine derisinin altına batırıldığını hissettirdi.

Yün tomarını orantısız bir baykuşu andıran bir şekle sokmak için harcadığı zamanın geri kalanında Natalie'ye doğrudan çok fazla dikkat etmemek için elinden geleni yaptı.

Yeğenleri de dahil olmak üzere herkese karşı kullandığı aynı rahat yardımsever tonda, kontrast bir renkte daha fazla yün keçeleştirerek yüzün ana hatlarını oluşturmaları için ona birkaç ipucu verdi.

"Harika görünüyor," dedi Florence ona bitmiş süsü gösterdiğinde.

"Ben o kadar ileri gitmezdim. İyi bir amaç için olsa bile, kimsenin bunun için para vermeye istekli olacağından emin değilim."

"Tabii ki yapacaklar." Natalie onu aldı ve elinde çevirdi. "Çok hızlı öğreniyorsun. Bunu pazarda kesinlikle satabiliriz. Tabii kendi ağacına asmak için kendine saklamayı tercih etmezsen."

Öğleden sonranın sıcaklığını unutmak istemiyordu ama bunu hatırlatacak bir süs eşyasına ihtiyacı olmayacağından da emindi. "Eğer satabileceğinizi düşünüyorsanız, bu amaç için bağışlamakta bir sakınca görmüyorum."

"Bu harika."

"Bugünlük benden bu kadar herhalde," dedi Arlene. "Romatizmalı ellerim yine benden şikayetçi."

"Eller konuşamaz. Ağızları yoktur," dedi Hazel, kızın Arlene'in bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı olabileceğini düşündüğünü açıkça ima eden bir tonda.

"Tatlım, benim yaşıma geldiğinde vücudunun her parçası gün boyu seninle konuşur," diye cevap verdi kadın.

"Yeterince doğru," dedi Birdie. "Şu anda dizim bana kalkıp hareket etme zamanının geldiğini söylüyor. Duymuyor musun?"

Hazel elini kulağına götürdü ve ona doğru eğildi. "Sadece Dash'in horlamasını duyabiliyorum."

Adının söylenmesiyle köpek tek gözünü açtı ve kuyruğunu yere vurarak iki küçük kızın da kıkırdamasına neden oldu.

"Gün batımı yaklaşıyor," dedi Griffin. "Menorayı yakmaya gidelim mi?"

"İyi fikir. Kalkmama yardım et."

"Yahudi olduğunu bilmiyordum." Natalie irkilmiş ve meraklanmış görünüyordu. "Oh, değilim. Korkarım en az onlar kadar gentile'yiz. Ama benim sevgili

Arkadaşım Dorothy ve kocası Sam öyleydi. Buradaki Yahudi cemaati oldukça küçük olduğundan, önemli bayramları her zaman onunla birlikte kutlamaya çalışırdım. O artık yok ve Sam Arizona'daki kızlarının yanına taşındı. Dorothy'nin anısına menora yakmak onu kalbimde tutmaya çalışmamın bir yolu."

"Bu çok hoş." Arlene'in soluk mavi gözlerinin kenarları gülümsemesiyle birlikte kırıştı.

Florence, "Kwanzaa kutlamamız sırasında Kimora mumlarımızı yaktığımızda hep annemi düşünürüm," dedi. "O, bu geleneği erken benimseyenlerden biriydi. Los Angeles'taki mahallemizde kutlama yapan ilk kişiler bizdik."

"Kwanzaa nedir?" Hazel sordu.

Florence ona Afrika kültürü ve değerlerinin kutlanması ve bu geleneğin kendisi ve ailesi için Noel kutlamalarına ek olarak ne kadar önemli hale geldiği hakkında kısa ama güzel bir özet sundu.

"Kutladıkları şey ne olursa olsun herkesin inanç, gelenek ve ilgiye odaklandığı büyülmüş bir mevsim değil mi bu?" Birdie dedi ki. "Aranızda gelip yakışıklı torunumun Dorothy'nin menorasını yakmasına yardım etmek isteyen var mı?"

"Çok isterdim," dedi Florence.

"Ben de isterim," dedi Arlene.

Kadınlar, bir yerde çok uzun süre oturduktan sonra tekrar hareket etmenin verdiği ağrı ve sızıdan dolayı çeşitli eklem patlamaları ve boğuk inlemelerle masadan kalktılar.

"Hepiniz nereye gidiyorsunuz?" Florence'ın kocası James, boyanacak ahşap blokları zımparalarken diğer sakinlerden birkaçıyla sohbet ettiği diğer masalardan birinden sordu.

"Birdie'nin evinde bir menora yakacağız," dedi karısı ona. "Uzun sürmez."

"Biz de gelebilir miyiz?" diye sordu, emekli olmadan önce bir papaz olarak ona çok iyi hizmet etmiş olması gereken derin, yankılanan sesiyle.

"Elbette," dedi Birdie. "Ne kadar çok o kadar iyi."

Bir kolunu Griffin'in koluna doladı ve diğerkoluyla da köpeğinin tasmaşını tuttu, sonra da dairesine giden yolu gösterdi.

OceanofPDF.com

on üç

Natalie, tatillerde kız kardeşine yardım etmek için Shelter Springs'e dönmeyi kabul ettiğinde, kendisini bir düzine yaşlı vatandaşıyla birlikte menora yakma törenine katılırken bulmayı hiç beklemiyordu.

çeşitli geçmişler, inançlar ve etnik kökenler. Ya da Griffin Taylor, diğerlerini yakmak için kullanılan ortadaki mum olan şamdanı tutan kişi olacaktı.

"Büyükanne, birkaç kelime söylemek ister misin yoksa sadece iki mum mu yakayım?" diye sordu Birdie'ye.

Büyükannesi şaşırmış görünüyordu. "Biraz kelime söyleyebilirim. Ben biliyorum gelenekler ve belirlenmiş dualar vardır. Eğer gerçekten Yahudi olsaydım, bunları daha iyi bilirdim. Keşke bilseydim. Ben daha çok arkadaşım Dorothy'yi hatırlıyorum. Onun nezaketini ve iyiliğini. Çevresindeki dünyaya bir ışıktı, mizah, bilgelik ve cesaret doluydu. Ondan çok şey öğrendim ve onu her gün özleyorum."

"Şimdi ne olacak?" Hazel yüksek sesle fısıldayarak sordu. "Doğum günü pastası gibi mumları üfleyip bir dilek tutacak mıyız?"

Birdie gülümsedi. "Hayır, canım. Bu mumlar yanık kalmalı. Bir grup insanın hayatta kalmak için bir mucizeye ihtiyaç duyduğu ve mucizeyi bulduğu bir anı temsil ediyorlar."

"Çok güzeller," dedi Nora, küçük yüzü mumların ve yanındaki küçük masa üstü Noel ağacının ışıltısına doğru kalktı.

Natalie, McKenna'ya kızlarla ilgili yardım etmeye geldiğinden beri geçen hafta boyunca rastgele anlarda göğsünde hissettiği o hüzünlü sızıyı yeniden hissetti.

Kalbi miydi yoksa yumurtalıkları mı? Emin değildi. Hayatında ilk kez, kendi çocuğuna sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etmeye başlamıştı.

Kendisine her zaman çocuk istemediğini söylemişti. Hayatını tam da istediği gibi, bir aileye yer bırakmayacak şekilde tasarlamıştı. Gezin olmayı seviyordu. Dünyanın dört bir yanında arkadaşlar edinme, yeni gelenekler öğrenme ve eşsiz yerleri deneyimleme fırsatı bulmuştu.

Bir daha asla bu otele tıkılıp kalmış, dünyanın onsuz ilerleyişini izleyen bir kız olmayacaktı.

Yıllar boyunca dünyanın her yerinde önemli bayramları deneyimledi. İsrail'de Roş Aşana, Fas'ta Ramazan Bayramı, İtalya'da Kutsal Hafta ve Paskalya, Yunanistan'da Epifani ve Avrupa ve Amerika'nın çeşitli ülkelerinde Noel gelenekleri.

Ama bazen, Nora kucasına sarılıp bir hikâye dinlediğinde ya da Hazel bir şeyler gevelediğinde, Natalie içinde çok derinlere gömülmüş olması gereken aynı özlem duygusunu hissediyor ve onun buruşup öldüğünü düşünüyor.

Yaptığı seçimlerden ya da kendisi için tasarladığı zengin ve ilginç hayattan asla pişman olmayacaktı. Yine de Shelter Springs'te geçirdiği bu zaman, yaşam tarzının gerçekten sürdürülebilir olup olmadığını sorgulamasına neden olmuştu. Daha ne kadar bir ay boyunca başkasının evinde yaşamaktan, başkasının evcil hayvanlarına bakmaktan memnun olacaktı?

Endişesini başka bir gün için bir kenara itti.

"Muhtemelen gitmemiz gerekiyor kızlar. Gidip biraz yemek bulmalıyız."

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok," dedi Birdie. "Bütün öğleden sonra bu kadar yoğun çalıştıktan sonra herkesin acıkacağını biliyordum, bu yüzden Trestle Top Café'den sandviç ve çorba siparişi verdim."

"Orayı çok seviyoruz, değil mi James?" Florence kocasını dürttü.

"Evet," diye cevap verdi. "Hayatımda tattığım en muhteşem kremalı mantar çorbasına sahipler."

Hazel iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "İğrenç. Mantardan nefret ederim. Tadı sümüklü böcek gibi."

"Sümüklüböceklerin tadını nereden biliyorsun?" Natalie sormak zorunda kaldı. "Hiç yedin mi?"

"Hayır. Ama eminim tadı iğrençtir. İğrenç görünüyorlar."

"Mantar iğrenç değildir ama sevmiyorsan da sorun değil."

Birdie dedi ki. "Ayrıca tavuklu şehriye çorbası ve orada yaptıkları o lezzetli kruvasan sandviçlerden sipariş ettim. Bizim McKenna'ya da biraz götürmeyi unutma."

Dinlenme odasına doğru yürürlerken Natalie, Nora'nın Griffin'in yanına gittiğini görünce şaşırmadı. En küçük yeğeni adamdan büyülenmiş gibiydi ve onunla daha fazla zaman geçirme şansına karşı koyamıyordu.

Natalie, her zaman sıcak ve nazik bulduğu Arlene ile birlikte yürüdü.

Bu tuhaf insan topluluğu dinlenme salonuna geri döndüğünde, lezzetli yemeklerin kokusu onlara doğru yayıldı.

Mutfağın etrafındaki tezgah alanı yemek tepsileriyle doluydu ve kaseler ve gümüş takımlar. Bir adam bir galon çorba kovaşının kapağını açıyordu ve Natalie'nin omurgası sertleşti.

Babası.

Her nasılsa, kasabaya geldiğinden beri ondan uzak durmayı başarmıştı ama bu hiç de kolay olmamıştı.

McKenna ve kızları iki kez ziyaret etmişti. Bir keresinde, onun gelmesine on dakika kala ortadan kaybolmak için market alışverişini bahane olarak kullanmıştı. İkinci seferinde ise kendi odasında kalmış, kendini olgunlaşmamış bir ergenin surat asması gibi hissetmişti.

Şimdi ondan kaçmayı umamazdı, özellikle de Liz teyzesinin yanında durup tepsilere sandviçleri dizerken.

Kızlar onu aynı anda fark ettiler.

"Steve Dede!" diye birlikte bağırıldılar. Onu kucaklamak için koştular. O da gülerек onları kucağına aldı ve iyi kesilmiş sakalını boyunlarına gömdü.

"Baban şehre geri döndü," dedi Griffin arkasından, alçak ve şaşkın sesi kadının tüylerini diken diken etti. "Bu ne zaman oldu?"

"Bu hafta başında. Elbette geçici bir durum. Burada uzun süre kalmayacak ama görünüşe göre Noel'i kızlarla geçirmek istiyor ve bebek doğana kadar kalmayı planlıyor."

"Bu McKenna için iyi olacak."

Evet. Buna odaklanmaya çalışıyordu. Kız kardeşi babalarının burada olmasını istiyordu. Bu, McKenna'ya zor hamileliği sırasında biraz rahatlık ve huzur getirecekse, özellikle de Travis bu son günlerde ortadan kaybolma numarası yapıyorsa, Natalie nasıl itiraz edebilirdi?

"Eminim McKenna, bu kez ne kadar kalmayı seçerse seçsin, onu evinde ağırlamaktan keyif alacaktır."

Ona dikkatli bir bakış attı, bu da babasına karşı duygularını saklamakta pek de başarılı olamadığını gösteriyordu.

"Bunun uzun sürmesini beklemiyorsun."

"Özür dilerim. Alaycılığım alevleniyor. Arlene'in artriti gibi."

"Anladığım kadarıyla babanla pek anlaşılamıyorsunuz."

"Onu on üç yıl içinde tam iki kez gördüm. Bugünü de sayarsak sanırım üç kez."

"Ciddi misin?"

Babasının kızlara sandviç ve patates kızartması tabaklarını almalarına yardım etmesini, sonra da onları masalardan birine yerleştirmesini izledi. Onun özenli ilgisi boğazının ağrmasına neden oldu.

"Hiç görüşmedik. Doğrusunu isterseniz, kırgınım. Yıllar boyunca bana ulaşmaya çalıştı ama ilgilenmiyorum, çok teşekkür ederim."

"Kendinize göre sebepleriniz olmalı."

Bir nefes verdi. Bu nedenler onun için çok önemliydi ama nedense McKenna onunla aynı fikirde değildi.

"Bir yıl içinde annemizi ve ardından Jake'i kaybettikten sonra ona en çok ihtiyaç duyduğumuz anda yanımızda değildi. Her şey toz pembe ve parlakmış gibi davranma konusunda McKenna kadar iyi değilim."

"Sence bunu mu yapıyor?"

Burada geçirdiği süre boyunca McKenna'nın her zaman insanların içindeki iyiliği görmeye çalıştığını fark etmişti. Kocasının. Babasının. Natalie.

Bu ille de kötü bir özellik değildi. Kız kardeşine hayranlık duyuyordu. cömert bir kalbi vardı. Aynı zamanda, bunun McKenna'yı son derece savunmasız bir duruma soktuğundan endişeleniyordu.

Travis'le evliliği başarısız olursa, McKenna üç küçük çocukla tek başına ne yapacaktı?

"Bazen her şey yolundaymış gibi davranmak daha kolaydır, tıpkı çürük bir elmayı sarıp sarmaladıktan sonra etrafına güzel bir kurdele bağlamak ve kimsenin kağıdın altında ne olduğunu fark etmemesini ummak gibi."

Yüz hatları şefkatle yumuşadı ve onun eline uzandı. "İçimden bir ses rol yapmakta pek iyi bir kadın olmadığınızı söylüyor."

Öyleydi. Şehre döndüğünden beri Griffin'den şiddetle etkilenmiyormuş gibi davranıyordu.

Bundan daha fazlasıydı. Ondan hoşlanmıştı. Tanıdığı başka kaç erkek, sırf büyükannesini mutlu ettiği için bütün öğleden sonra bir grup yaşlı vatandaşıla zanaatkarlık yapmaya razı olurdu?

Acil servise gittikleri sırada Nora'ya ne kadar iyi davrandığını ve şişme oyuncakları yerleştirmesine yardım ettiği gece ne kadar nazik olduğunu düşündü.

Eğer dikkatli olmazsa, kendini Griffin'e sıırıslıklam aşık olmuş bulabilirdi.

Titrek bir nefes verdi ve bakışlarını kaldırdı. Şaşkınlık içinde, adamın dikkati ağzına odaklanmıştı, sanki... sanki onu öpmek istiyormuş gibi.

Dudakları aralandı ve bir ses çıkarmış olabileceğini düşündü.

Yanılıyor olmalıydı. Gözlerini kırıştırdı ama gözlerini açtığında onu hâlâ o neredeyse acı dolu ifadeyle buldu.

Koridorda durdukları yerde kimse onları göremiyordu. Herkes ortak salonda yiyecek almak ve oturacak bir yer bulmakla meşguldü.

Bütün öğleden sonra onun yanında oturduğunu, başını küçük baykuş süsünün üzerine eğdiğini ve dinlerken yüzünde küçük bir gülümseme olduğunu fark etmişti.

sohbet onun etrafında akar.

O zaman, onu ürküten bir şiddetle öpmek istemişti. Bu istek öğleden sonra akşama doğru ilerledikçe daha da güçlenmişti.

Artık düşünebildiği tek şey bu olmuştu. "Griffin," diye başladı, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu.

Ne söylemiş olabileceğinden emin değildi, sadece adamın bakışlarında bir şeylerin kıvılcımlandığını biliyordu, içini sızlatan sıcak ve aç bir şey.

Adam hafifçe ona doğru eğildi ve kadın nefesini tuttu. Tam onu öpecekken, odadan çıkan birinin durdukları koridora geldiğini duydular.

Büyükannesi Natalie bunu üzüntüyle fark etti.

Birdie etrafına bakındı, gözleri kalın lenslerinin ardında belirsizdi. Ne görmüştü ki?

"Griffin? Sen ve Natalie burada mısınız?"

"Evet. Tam burada," diye cevap verdi, o kadar hızlı geri çekiliyordu ki, duvara çarpacağından endişelendi.

"Sadece biraz daha kağıt havlu alıyordum," diye yalan söyledi. "Oh, çok naziksin. Yiyecek bir şeyler aldın mı?"

"Henüz değil," dedi Griffin, sesi hırçın çıkmıştı.

"Şey, bitmeden önce bir şeyler aldığınızdan emin olun. Bu akşam yandaki kilisede Haven Point'ten bir çocuk korosunun katılacağı ücretsiz bir konser olduğunu haber vermek istedim. Bir saat içinde başlayacak. Birçoğumuz gitmeyi düşünüyorduk."

"Kulağa hoş geliyor."

"Sence kızlar ilgilenir mi?"

Kızlar Noel müziğinden hoşlanıyorlardı ve her zaman bebek İsa'yı uyandıracak kadar yüksek sesle "Away in a Manger" şarkısını söylüyorlardı.

"Çocuk korosu olduğunu söylemişsiniz. Küçük çocukların hoşuna gidebilecek müzikler çaldıklarını varsayıyorum."

"Sanırım öyle. Konserin adı Dünyada Bir Çocuğun Noel'i."

"Kulağa çok hoş geliyor. Eminim kızlar bundan çok hoşlanacaktır. Giymeleri için bir şeyler bulup bulamayacağıma bakmam gerekecek."

"Eminim oldukları gibi çok sevimlidirler. Kıyafetlerini değiştirmenize gerek yok."

"Nereden biliyorsun büyükanne? Onları göremiyorsun." Griffin'in sesi kuruydu. "Tek bildiğin, yüzme kıyafetleri ve şnorkel yüzgeçleri giyiyor olabilecekleri."

Birdie torununa yüzünü buruşturdu. "Renkleri gayet iyi görebiliyorum ve ikisinin de kırmızı kazak ve benim göremediğim bir desende kırmızı-siyah pantolon giydiklerini biliyorum. Elbette en iyi kararınızı verin," dedi Natalie'ye. "Hiçbirimiz giydiklerimizi değiştirmeyi planlamıyoruz. Bu sıradan bir konser. Kimsenin şık giyinmesine gerek olduğunu sanmıyorum."

Eğer başka kimse üstünü değiştirmeyi düşünmüyorsa, kızlara bir şey olmayacağını düşündü. Onlarla birlikte el işi yapan Shelter Inn sakinlerinin çoğu hırka ya da tatil temalı sweatshirtler giyiyordu.

"Paltolarını ve belki Nora için yeni bir kazak getireyim. Görünüşe göre üzerine biraz ketçap dökülmüş."

Kızların Noel konserinden ne kadar hoşlanacaklarından tam olarak emin değildi ama her zaman sıvışabileceklerini düşündü. Kilise hemen yan taraftaydı. Eğer dikkatleri dağılırsa, her zaman Barınak Hanı'na geri yürüyebilirlerdi.

"Siz paltolarını alırken biz de kızlara göz kulak olabiliriz," dedi Birdie.

Natalie, Birdie'nin bunu gerçekten yapamayacağını bilse de diğerleri yapabilirdi.

Tüm apartman sakinlerinin Nora ve Hazel'e nasıl göz kulak olduklarını takdir etmeye başlamıştı. Kızlar yirmi dört dairesi bir binada yaşıyorlardı. daireler fahri büyükanne ve büyükbabalarla dolu.

Ve gerçek bir büyükbaba, aniden hatırladı.

Bakışlarını Steve'in Liz ve birkaç kocayı eğlendiriyor gibi görüldüğü odanın karşısındaki bir masaya kaydırıldı. Konuşurken elleri hareketli bir şekilde hareket ediyor ve gözleri kahkahalarla parlıyordu.

Yıllar önce McKenna'nın düğününde olduğundan daha sağlıklı görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Artık zayıf, içi boş, kederden harap olmuş gibi görünmüyordu.

Jeanette.

Onun dikkatle incelediğini hissetmiş olmalıydı. Bakışlarını hafifçe kaydırды ve Liz'in başının üzerinden onunkilerle buluştu. Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi, bir zamanlar taparcasına sevdiği babasına o kadar çok benziyordu ki Natalie biraz sersemlemiş gibi hissetti.

O, o adam değildi, artık o da trajedi ve kayıplardan etkilenmemiş masum bir kız değildi.

Bakışlarını kaçırıp ayağa kalktı ve kendisi için bir kruvasan sandviç alıp McKenna için hızlıca bir tabak hazırlamak üzere yemeğe yöneldi.

Arlene Gallegos, Calvin ve Barbara Wiggins ile birlikte bir masaya oturmuş olan kızların iyi görüldüğünden emin olduktan sonra, birkaç sandviç, bir kurabiye ve üstü kapalı bir kase çorbayı koridordan McKenna'nın dairesine taşıdı.

Kapıyı açtığında McKenna'nın sesi her zamankinden daha yüksek çıkmıştı. "Yine mi? Bu hafta fazla mesai yapmak zorunda kaldığın dördüncü gece.

Oradaki tek yönetici sen değilsin Travis. Jorge ya da Paul geç sevkiyatı halledemez mi?"

"Jorge'nin gelmesi gerekiyordu ama ailesiyle ilgili bir işi çıktı." Kayınbiraderinin tiz ve mesafeli sesini duydu. Hoparlörden konuştuğunu fark etti. "Özür dilerim tatlım. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. senin üzerindeydi. Ama kız kardeşin ve baban seninle ilgileniyor. Şimdi mesai yaparsam, yeni bebek doğduktan sonra aile iznini almak çok daha kolay olacak."

"Bunu yapacağını nereden bileyim?" McKenna tersledi.

"Sana planımın bu olduğunu söylemiştim."

"Şimdi söylemesi kolay ama korkarım bebek doğduktan sonra fazla mesai yapmak için başka bir bahane bulacaksın."

"Hadi ama. Yapmayacağımı biliyorsun."

McKenna sanki bir sonraki sözlerini söylemekten korkuyormuş gibi tereddüt etti. Konuştuğunda sesi o kadar kısıktı ki Natalie neredeyse onu duyamayacaktı.

"Bazen bu bebeği istemediğini bile düşünüyorum."

Sesi o kadar yenilmiş geliyordu ki Natalie hemen yanına gidip ona sarılmak istedi. Ama şimdi değil. Tuhaf bir durumdaydı, burada kapının arkasında pusuya yatarak mı kalmalıydı yoksa içeri dalıp kavganın ortasında varlığını mı duyurmalıydı bilemiyordu.

Kayınbiraderi cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Öyle mi? Oturduğum yerden -ki iki haftadır bu lanet yataktayım- işine ailesinden daha fazla önem veren bir adam izlenimi veriyorsun."

Natalie onun sonraki sözlerini duyamadı. Sanki kamera dışında biriyle konuşuyormuş gibi boğuktu. Konuşmaya geri döndüğünde sesi uzaklardan geliyordu.

"Orada olmayan şeyler görüyorsun."

"Bu doğru. Ben histerik, aşırı duygusal ve gerçeklikle bağını tamamen koparmış hamile bir kadını." "

"Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yoktu. Alt metni anlayabilirim."

"İşimi kaybetmemeye çalışıyorum Kenna. Tatillerde zorunlu fazla mesai konusunda ne kadar katı olduklarını biliyorsun. Ya çalışırsın ya da seni bırakırlar. Bu işi batırmayı göze alamam. Birkaç hafta içinde doyurmamız gereken bir boğaz daha olacak. Kovulursam halimiz ne olur? Sağlık sigortamızı kaybederiz ve faturalarımızı ödeyemeyiz."

"En azından hala biz varız."

"O hâlâ bizde. Buna *her zaman* sahip olacağız," dedi Travis. "Bak, gitmem gerek. Uyumadıysan eve geldiğimde bu konuyu daha fazla konuşabiliriz. Seni seviyorum, bebeğim."

McKenna bu sözlerle karşılık vermedi. Bunun yerine Natalie hıçkırık gibi boğuk bir ses duydu ve ardından kız kardeşinin duvara bir şey fırlattığından şüphelenmesine neden olan bir gürültü duydu. Muhtemelen telefonuydu.

Artık içeri girmekten başka çaresi yoktu. Natalie kendini duyurmak için yüksek sesle boğazını temizledikten sonra odaya girdi.

McKenna başını kaldırıp burnuna bir mendil bastırdı. "Ah. Selam." Burnunu çekti ve burnunu temizledi. "Sanırım birazını duydun."

"Biraz. Özür dilerim. Bilerek kulak misafiri olmamıştım." O ayarladı sandviçleri ve çorbayı odaya kurulmuş olan hastane tarzı tekerlekli masanın üzerine koydu. "Sana akşam yemeği getiriyordum."

"Artık biliyorsun. Bu hamilelik beni tam bir beyinsize dönüştürüyor."

Yatağa oturdu ve kız kardeşine sarıldı. "Ah, tatlım. Öyle değilsin. Senin durumundaki bir kadının eşinden teselli ve güvence istemesi son derece makul."

McKenna perişan görünüyordu. "Bu sefer her şey çok farklı görünüyor. Bazen o düşüklerden sonra keşke bir daha hiç denemeseydik diyorum."

Belki de Tanrı bize bir şey söylemeye çalışıyordu, ikide durmamız gerektiğini."

Natalie'nin söyleyebileceği her şey yetersiz görünüyordu, bu yüzden evrensel her derde deva olana yöneldi. Yemek.

"Size biraz yiyecek getirdim. Birdie, Trestle Top Café'den herkes için akşam yemeği sipariş etti."

"Oh, bu çok hoş."

"Birdie ve diğerleri yan taraftaki çocuk konserine gidiyorlar. Nora ve Hazel'in hoşuna gideceğini düşündüler ama burada sizinle kalmamızı tercih ederseniz, bunu yapmakta bir sorun görmüyorum."

"Zorunda değilsin." McKenna sulu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Eminim konserden keyif alacaklardır. Geçen yıl bu zamanlarda bir konsere gitmiştik ve ikisi de büyülenmişti. Keşke ben de sizinle gelebilseydim."

Natalie oturmak zorunda kalırsa kendini nasıl kapana kısılmış hissedeceğini hayal bile edemezdi. burada bitmek bilmeyen günlerden sonra. Bununla başa çıkabileceğinden emin değildi. "Pencereni açarsan koroyu duyabilirsin diye düşünüyorum, ama kesinlikle biraz üşürsünüz. İsterseniz sizin için kaydedebilirim."

"Teşekkürler. Bu iyi olurdu. Noel ruhuna biraz daha girmeme yardımcı olabilir."

"Çorbanı sıcakken iç. Ben gidip suyunu doldurayım."

Kız kardeşinin dev yalıtımlı su şişesini aldı ve mutfığa dönerek taze buz ve soğuk su ekledi.

"Buyurun. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu odaya döndüğünde.

"Bir tavır ayarlaması. Bana bunu verebilir misin?"

"Üzgünüm. Keşke yapabilseydim."

Kız kardeşi başını salladı. "Şimdiden çok şey yaptın. Burada olduğun için çok mutluyum Nat. Sen geldiğinden beri bunu yüzlerce kez söylediğimi biliyorum.

eve geldim, ama beni kurtarmaya gelmeseydin ne yapardım diye düşünmekten hoşlanmıyorum."

"O zaman bunu düşünmeyi bırak. Ben buradayım ve siz de bebeğiniz için tam olarak yapmanız gerekeni yapıyorsunuz. Bebeği biraz daha içeride tutmaya odaklanın ve gelecek Noel'de evin içinde nasıl dolaşacağını, ağaçtaki süsleri nasıl koparacağını, bebek mamasını duvarlara nasıl fırlatacağını ve kız kardeşlerini nasıl rahatsız edeceğini düşünün."

McKenna, Natalie'nin umduğu gibi güldü.

"Sabırsızlanıyorum."

"Seni bırakırsak iyi olacağına emin misin?"

Başını salladı, sandviçini açarken kâğıtlar kırışıyordu. "İyi olacağım. Siz tatilin tadını çıkarırken ben burada yatıp kendime acımamaya çalışacağım."

"Ve bu özel kavramla çok zor zamanlar geçiren iki küçük kızı sessiz tutmaya çalışıyorum."

McKenna gülümsedi. "İşte bu. İyi şanslar."

"Çok uzun kalmamalıyız. Telefonumu titreşimde tutacağım ve bana ihtiyacınız olursa dışarı çıkabiliriz."

"Yapmayacağım. Tekrar teşekkürler."

Aceleyle dolaba gidip kızların paltolarını alırken hâlâ kız kardeşi için endişeleniyordu.

OceanofPDF.com

on dört

Bu gibi anlar en alaycı ruhu bile tatillerin büyüüne inandırabilir.

Griffin, Shelter Inn'in yanındaki tarihi kilisenin sert bir sırasına oturmuş, ağlayan melekler ve etrafta toplanan yaratıklar hakkında şarkı söyleyen çocuk korosunun saf ve berrak tonlarını dinliyordu. Bir yanında büyükannesi gözlerini kapatmış, yüz ifadesi müziğe odaklanmıştı. Diğer tarafta ise küçük Hazel Dodd müzik eşliğinde bacaklarını sallıyordu.

Müziğin tadını çıkarırken bile, yüz hatları yumuşak ve sevimli olan Natalie'nin yoğun bir şekilde farkındaydı. Yeğeniyle birlikte Hazel'ın diğer tarafında oturuyordu.

Nora kucağında, başını eğmiş çocuğa onu gülümseten bir şeyler fısıldıyordu.

O başını çevirip tekrar müziğe odaklanamadan Natalie sanki onun kendisini izlediğini hissetmiş gibi başını kaldırdı.

Bakışları buluştu ve farkındalık kıvrılmış bir kurdele gibi etraflarına dolandı.

Gözlerini kaçıran ilk kişi o oldu, ama bu onun teninde yükselen rengi ve parmaklarındaki hafif titremeyi görmeden önce değildi.

Büyükannesi ve Natalie'nin ufak tefek yeğenleri de dahil olmak üzere altmış yetmiş kişiyle çevrili bir kilisede oturuyorlardı. Yine de Hazel'ın başının üzerinden uzanıp Nat'i öptü, tıpkı büyükannesi araya girmeden önce koridorda neredeyse öptüğü gibi.

Ona karşı kötü hisleri vardı.

Bu konuda ne yapacaktı?

Hiçbir şey. Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. Muhtemelen o şehri terk edene ve onu aklından çıkarmaya çalışana kadar sessizce onun için acı çekmeye devam edecekti.

"Ne oluyor? Göremiyorum," diye yakındı yeğeni, koro şarkıyı bitirip koro şefi büyük bir dekoratif kutudan farklı boyutlarda ziller çıkarmaya başladığında.

Natalie ona, "Görünüşe göre canlı bir şarkı çalmak üzereler," diye fısıldadı.

Hazel bir o yana bir bu yana kayarak önünde oturan kadının oldukça büyük saçlarının etrafını görmeye çalıştı. "Görmek istiyorum. Daha yakına gidebilir miyim?" dedi fısıltının biraz tersi bir sesle.

Natalie kararsız görünüyordu. "Yerinde kalmalısın. Konserde böyle yaparsın."

Hazel kocaman bir iç geçirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu, sevimli küçük yüzü parlıyordu. Her an kriz geçirmeye hazır görünüyordu.

"Kucağına oturabilir miyim?" diye sordu bir süre sonra. Onun kendisiyle konuştuğunu fark ettiğinde donakaldı.

"Tabii," dedi sonunda. Başka ne seçeneği vardı ki?

Adam onu kucağına çekti ve kadın rahatlamak için kıpırdandı, sonra ona yaslandı, muhtemelen kendi babasıyla sık sık yaptığı gibi göğsünü bir sırtlık olarak kullandı.

"Bu daha iyi," dedi birden fazla konser izleyicisinin dikkatini çeken o yüksek sesli fısıltıyla.

Korodaki çocuklar, bazı yaşlı koro üyelerinin zillerle onlara eşlik ettiği şenlikli bir şarkıya başlarken Natalie ona, "Unutma, sessiz olmalısın," dedi.

Çok iyiydiler, mükemmel bir müzikalite olmasa da coşku ve keyifle performans sergilediler.

Hazel çanlardan büyülenmiş gibiydi. Gözleri parlıyor ve içinden mırıldanıyordu.

Eğer konseri daha iyi bulmasaydı gerçekten katı yürekli olurdu. Keyifliydi çünkü her şeyi bir çocuğun merakı ve neşesiyle görüyordu.

Oğlu Hazel'dan sadece biraz daha büyük olabilirdi.

Bu hatırlatma, sanki Hazel karnına sert bir tekme atmış gibi nefesini kesti.

Koro daha enerjik bir zil sesinden Meryem Ana'nın çocuğuna ninni söylediği daha yumuşak bir şarkıya geçtiğinde, hafızasında görüntüler canlandı.

Hemşireler onu götürmeden önce oğlunu kısa bir an için kucakladı.

Yeni doğan yoğun bakım ünitesindeki kuvözün içinde, monitörlere ve makinelere bağlanmış minik, pörsümüş çerçeve.

Tüm monitörlerin durduğu o yürek parçalayıcı an.

Tonya'nın onu ilk ve son kez, iyi kalpli bir insanın sadece bu amaçla YYBÜ'ye bağışladığı bir kıyafetle giydirmesine yardım etmek.

Chase Griffin Taylor yirmi sekiz haftalıkken erken doğduktan sonra üç gün yaşamıştı.

Griffin o zaman bile Tonya ile evliliğinin sallantıda olduğunu biliyordu. İkisi de evlenmeyi gerçekten istememişti, ama bunun doğru olduğuna karar vermişlerdi.

çıkmaya başladıktan sadece birkaç ay sonra kendini beklenmedik bir şekilde hamile bulduktan sonra en iyi hareket tarzını seçti.

Onunla, ikisi de tıp fakültesini bitireli çok olmamış yeni doktorlarken tanışmıştı. Zeki, komik, nazik ve sevecendi... ama kalbi buna pek müsait değildi. Başka birine aşıktı ve ondan hoşlanmasına rağmen, kader araya girene kadar uzun vadeli bir şeyle ilgilenmemiştir.

Evlenmemeliydiler. Bu ciddi bir hataydı. Yeminlerini ederken bile bunu biliyordu. Ancak Tonya, doğum kontrolü başarısız olunca hamile kaldıktan sonra bebeği doğurmakta kararlıydı. Uzun tartışmalardan sonra, her ikisi de çocuklarını fiziksel, finansal ve duygusal olarak büyütmenin en iyi yolunun evlenmek olduğuna karar vermişti.

Chase'in bir tutam siyah saçı, çenesinde bir gamzesi ve cesur bir ruhu vardı.

Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'nde bir süre kaldıktan sonra hayatta kalacağına inanmak için her türlü nedenleri vardı, ta ki hastanede bir enfeksiyon kapana ve onu kurtarmak için gösterilen cesur çabalara rağmen minik kalbi iflas edene kadar.

Griffin yenidoğan uzmanına fikir üstüne fikir sunmuştu. Sonunda, oğullarının gitmesine izin vermenin en iyi yol olduğunu kabul etmişlerdi.

Paylaştıkları keder onu ve Tonya'yı yakınlaştırmamıştı. Bunun yerine, kendi bireysel acılarına çekilmişlerdi. Her ikisi de birbirlerini önemsemekle birlikte aşık olmadıklarını kabul edene kadar zaten sallantıda olan temelleri daha da aşındı.

Griffin, birbirlerine öfke duyan anne ve babası gibi boşanmayı hiç istememiştir. Bu farklıydı, biliyordu ama başarısızlık hâlâ canını yakıyordu. Üzüntü ve rahatlamanın garip bir karışımıyla, ilk buluşmalarının üzerinden neredeyse bir yıl geçtikten sonra boşanma belgelerini imzalamıştı.

Bu, hayatının gerçeküstü bir bölümüydü ve çoğu zaman sanki başka birinin başına gelmiş gibi görünüyordu.

Griffin Kaliforniya'daki ihtisasına yeniden odaklanırken, Tonya da kendi ihtisasını bitirmek üzere memleketi Vermont'a dönmüştü. Griffin altı ay sonra, Tonya'nın her zaman kalbinde olan adamla, lise aşkıyla yeniden bir araya geldiğini öğrenince rahatlamıştı.

Kısa süre sonra evlenmişler ve kısa süre önce sağlıklı bir oğul dünyaya getirmişti. Artık bir çocuk doktoruydu ve ona yeni hayatının resimleri ve ayrıntılarıyla dolu bir Noel kartı göndermişti.

Onun adına mutluydu. Önüne çıkan her sevinç anını hak ediyordu.

Beş yıl önce yaşadığı bu kaybı büyük ölçüde untabilmişti. Tamam, belki kalbinde hâlâ bir boşluk vardı ama bunu kapatmış ve hayatına devam etmeyi başarmıştı.

Bu tatlı küçük kızı kucağında tutarken, saçları üzüm reçeli kokarken ve eli kolunda şarkıya ritim tutarken sarsılıyor gibiydi bazı tahtalar gevşemiş.

Oğlu nasıl biri olurdu? Müziği sever miydi? Futbolu? Köpekler mi?

Çocuğunu kaybetmiş her insanın o "olabilirdi "leri merak ettiğini düşünüyordu.

Hazel konserin geri kalanı boyunca onun kucağında kalmaktan memnun görünüyordu. Konser bittiğinde herkesle birlikte alkışladı ve ellerini göğsünde birleştirerek mutlu bir iç çekti.

"Bu inanılmazdı!" diye haykırdı.

"İnanılmazdı," diye tekrarladı küçük kız kardeşi. "Keşke şarkı söylemeye devam edebilselerdi."

Natalie yeğenine sevecen bir gülümsemeyle, "Sanırım bütün gece şarkı söylemeye devam edemeyecek kadar yorulurlar," dedi.

Büyükannesi, "Ayrıca, böyle bir şey her gün olsaydı büyüsunün kaybolacağını düşünüyorum," dedi. "Sürekli böyle bir konser dinleseydik, biraz sıkılmaz mıydık? Güzelliğinin ve mucizesinin bir kısmını kaybederdi."

"Sanırım." Hazel onun kucağından inip Natalie'nin ceketini giymesi için kollarını tekrar uzatırken ikna olmuş görünmüyordu.

İki kız da soğuğa karşı sarmalandığında, Hazel onun eline uzandığında Griffin'in içi ısındı.

Yavaşça Barınak Hanı'na geri dönerlerken Hazel onun elini tutarken ve büyükannesi de kolunu onun kolunun arasına sıkıştırırken konuşmayı kesmiş gibi görünmüyordu.

Kar hâlâ hafifçe yağıyor, taneler elekten geçen şeker gibi gökyüzünden usulca süzülüyordu.

Hanın karşısındaki kasaba meydanındaki Noel ışıkları, parlak ve neşeli renklerden oluşan bir kaleydoskop gibi gecenin içinde parıldıyordu.

Onlar daha ön kapıya varamadan, büyükannesi ve Nora birlikte esnedi. Birkaç saniye sonra Hazel da kulak patlatan bir esnemeyle onlara katıldı.

Yılmadı ve lobiye girdiklerinde teyzesine döndü. "Yüzmeye gidebilir miyiz?"

"Bu gece olmaz, tatlım. Yatma vaktin çoktan geçti."

"Daha sonra yüzmeye gidebileceğimizi söylemiştin."

"Yaptım. Ama bu konsere gitmeden önceydi. Yarın gideceğiz, söz veriyorum. Yatma vakti geldi."

Kızın kaşları çatıldı ve ayağını yere vurmasına beş saniye kalmış gibi görünüyordu. "Yatağa gitmek istemiyorum. Ben Nora gibi bir bebek değilim."

"Ben bebek değilim," diye itiraz etti diğer kız.

"İkiniz de bebek değilsiniz," diye onayladı Natalie. "Bebekler eğlenceli konserlere gitmek için çok küçüktür."

"Yatağa gitmek zorundasın yoksa şekerleme hayalleri kafanda nasıl dans edecek?" Birdie sordu.

"O sadece Noel arifesinde," dedi Hazel sert bir sesle.

"Oh, benim hatam."

"Ama Noel Baba'nın yardımcıları her zaman izliyor. Annem öyle diyor," dedi Hazel.

"Bu doğru. Ve muhtemelen senin zamanında yatmanı istiyorlar," dedi Natalie.

Hazel iç çekti. "Sanırım."

Kurnaz bir ifadeyle tekrar onun eline uzandı. "Dr. Jingle, bu akşam bize hikâyemizi okur musunuz?"

İçgüdüsel olarak bir bahane bulmaya çalıştı ama Birdie ona en az Hazel'inki kadar sert bir bakış attı.

"Eminim buna bayılacaktır," dedi, ses tonu itiraz kabul etmiyordu.

"Griffin'in iyi bir hikâyenin tadını çıkarma şansı pek sık olmuyor."

"Artık Noel kitapları okuyoruz," dedi Nora. "Daha da iyi," diye cevap verdi Birdie.

Griffin kapana kısılmıştı ve bunu biliyordu. Amansız büyükannesiyle birlikte iki sevimli kızın ortak çabalarına nasıl karşı koyacaktı?

Birdie bastonunu kavrayarak, "Ben yatmaya gidiyorum, canlarım," dedi. "Natalie, kızlar, muhtemelen yarın görüşürüz. Griffin, canım, şüphesiz yarın görüşeceğiz."

yakın bir zamanda."

Birdie'nin yanağını öptü, hayatında böylesine iyi bir güç olan bu kadın için her zamanki gibi minnettardı. Hayatının tüm değişken gelgitleri arasında bir istikrar kayası olmuştu.

"Seninle dairene kadar yürüyebilirim."

"Gerek yok. Nereye gittiğimi biliyorum," dedi, ses tonu onun aynı şeyi söyleyebileceğinden o kadar emin olmadığını ima ediyordu.

"Geceyi benimle geçirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," dedi Griffin. Yalan söylemiyordu ama bu zevkin sadece bir kısmı büyükannesinin arkadaşlığından kaynaklanıyordu. Geri kalanı Natalie ve yeğenleri sayesinde olmuştu.

"Hadi kızlar. Sizi küvete sokalım."

Natalie daireye giden yolu gösterdi. Oturma odası patlamış mısır çelenkleri ve renkli süsler taşıyan bir Noel ağacıyla süslenmişti.

Burası Jake'le buraya gelmeye başladığından beri yenilenmişti. Her zaman beş kişilik bir aile için oldukça küçük olduğunu düşünmüştü ama o zamanlar Jake ve kız kardeşleri de oteli işletiyorlardı.

Natalie bir sandalyeyi işaret etti. "Banyo uzun sürmez, eğer biraz dinlenmek ve e-postalarınızı kontrol etmek isterseniz."

"Elbette. Bunu yapabilirim."

Bu arada, derisinin altına girme konusunda esrarengiz bir beceriye sahip olan bu kadından nasıl kurtulacağını da bulmaya çalışabilirdi.

OceanofPDF.com

on beş

Hem Hazel hem de Nora banyolarını yaparken alışılmadık derecede usluydular. Geçen hafta boyunca banyo zamanının çok fazla su sıçratma, oyuncak kavgaları ve ıslak havlularla dolu, uzun süren bir olay olabileceğini keşfetmişti. Bu gece hem Hazel hem de Nora banyoyu bitirmek için acele ediyor gibiydiler.

Natalie, Griffin'in hikâye saatini dört gözle beklemelerine şaşmamalı, diye düşündü.

"İşimiz bitti," diye duyurdu Nora, fayans duvara vantuzlarla tutturulmuş bir ağın içinde saklanan çok sayıda oyuncaktan yalnızca bir ya da ikisiyle oynadıktan sonra.

"Şimdiden mi?"

Hazel her ikisi için de başını salladı. "Dr. Jingle'ın bize okuması için bir hikâye seçmeliyiz."

McKenna'nın kızlarına kitap okumak isteyip istemeyeceğini merak etmişti. Kızlar için banyoyu hazırlarken McKenna'nın kapısını biraz aralamış ve kız kardeşini uyurken bulmuştu; yatağının yanındaki lamba hâlâ açıktı ve Natalie'nin kütüphaneden onun için aldığı gizemli roman da yanında duruyordu.

Onu uyandırmamanın daha iyi olacağına karar verdi, özellikle de Griffin'in onlara kitap okumasına gönül vermiş gibi görünürken.

Kızlar aceleyle pijamalarını giydiler ve sabırsızlıkla Natalie'nin saçlarındaki düğümleri çözmesini beklediler.

"Dişlerini fırçalamayı bitir, sonra gidip sepette bir hikaye kitabı bulabilirsin."

"Bu gece iki kitap açabilir miyiz?"

"Hayır. O zaman yarın açacak bir şeyiniz olmayacak. Sadece bir tane."

Kız kardeşi, annelerinden miras kalan, Aralık ayının her gecesi için farklı bir tatil temalı kitap hazırlama geleneğini sürdürmüştü.

Kızlar sırayla her gün yeni bir kitabın paketini açtılar ve o günkü hikayeyi okurken McKenna ile yatağında bir süre kucaklaştılar. Noel için gün saymanın sevimli ve zekice bir yoluydu ve McKenna kızlarıyla birkaç sakın ve huzurlu an geçirdi.

Bu gece sıra Nora'daydı. Hazel sabırsızlıkla kız kardeşinin paketlenmiş bir kitap seçmesini izledi, sonra da kanepeye zıplayarak kitabı açtı.

"Şimdiden hediye mi açıyorsun?" Griffin kafası karışmış bir halde sordu. Hazel başını salladı ve ona geleneği açıkladı.

"Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Hazel, "Genelde annemizle okuruz ama bu gece seninle okuyabiliriz," dedi.

Nora hediyenin paketini hızla açarken kız kardeşi ilgiyle onu izledi. Sonunda Nora kitabı ambalajından çıkardı ve Griffin'e uzattı.

"*Dünyanın En Büyük Kardan Adamı*. Vay canına. Çok fazla kar var."

Natalie onun biraz gergin görüldüğünü düşündü. Muhtemelen çocuklarla kitap okumaya hiç alışık değildi.

"Kucağına oturabilir miyim?" Nora fısıltının biraz üstünde bir sesle sordu.

Hazel sesini alçaltmak için hiç zahmete girmeden, "İstedim," diye yakındı.

"Buna ne dersin?" Natalie önerdi. "Önce Nora oturabilir, sonra kitabın yarısına doğru sıra sana gelir."

Hazel suratını astı ama uzlaşmayı kabul etmiş görünüyordu.

Nora Griffin'in kucağına tırmandı. Griffin bir an şaşkınlıkla baktı, sonra onu dizinin üzerinde daha rahat bir pozisyona getirdi.

"Bu nasıl?" diye sordu.

"Güzel," diye cevap verdi, sesi biraz utangaçtı. "Nereye gitmeliyim?" Hazel sordu.

Griffin kanepede yanındaki yastığı işaret etti. "Bu mükemmel olur. Bir sürü yer var."

İçini çekti ama onun yanına sokuldu. "Fotoğrafları görebilecek misin?" Natalie sordu. "Sanırım."

Okumaya başladığında Griffin'in sesi alçaktı, güneşli bir günde okyanus kadar sakinleştiriciydi.

Natalie, Hazel'ın karşı tarafında ona doğru kıvrılma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

Kızlar, sanki daha önce hiç duymamışlar gibi hikayenin büyüüne kapıldılar, oysa kesinlikle duymuşlardı. Bütün kitaplar eski favorileriydi. Özellikle bu kitap hem Natalie hem de McKenna tarafından çok sevilmişti.

Kızlar tüm doğru kısımlarda güldüler, kardan adamı yapan aile onu nasıl daha büyük yapacaklarını tartışırken kaşlarını çattılar ve bitirdiğinde mutlulukla iç çektiler.

Hazel kendini hikayeye o kadar kaptırmıştı ki, Griffin'in kucağına oturma sırası kendisine gelsin diye yarıyı bile göstermedi.

"Bu hikayeye bayıldım!" Hazel yüz hatları yumuşak ve sevecen bir ifadeyle haykırdı. "Ben de," diye yineledi Nora. "Keşke biz de dünyanın en büyük kardan adam."

"Evet. Neden yapamayalım?"

Natalie, "Idaho'da doğru türde büyümlü bir karın olduğundan emin değilim," diye belirtmekte gecikmedi.

Hazel, "Belki de dünyanın en büyük ikinci kardan adamını yapabiliriz," diye önerdi.

"Bir dahaki sefere büyük bir fırtına olduğunda, bir kardan adam yapabiliriz. En iyi kar tazeyken olur." Natalie sanki bunu biliyormuş gibi konuşuyordu ama aslında kardan adam yapmak için en iyi karın hangisi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kendisi dokuz, McKenna yedi yaşındayken babasıyla birlikte bir tane inşa ettiklerine dair rastgele bir anısı vardı. Muhtemelen tam da bu kitabı okudukları için.

Hatıralar içinde buruk bir tatlılıkla dolanıyordu. Botlarının arasından sızan soğuğu neredeyse hissedebiliyor, Steve'in küçük verandalarındaki barbekü ızgarasından gözler için bulduğu kömürün kokusunu alabiliyordu.

Steve onun çocukluğu boyunca iyi bir baba olmuştu. Her softball maçına, her okul gösterisine gelerek ilgili ve ilgili olmuştu.

Jeanette kanserle olan savaşını kaybettiğinde her şey değişti. Kanserin ölümcul bir aşamaya ulaştığını bilmelerine rağmen, Steve onun gerçekten öldüğüne çok şaşırmış görünüyordu.

İlk birkaç ayı sarhoş bir sersemlik içinde geçirmiş, sonra da kafasını toparlamak için Alaska'da izole bir yaşam sürmesi gerektiğini açıklamıştı.

Görünüşe göre o kadar işe yaramıştı ki bir daha geri dönmemişti.

Bunun için onu affedemezdi. Evet, Liz onlara bakmak ve oteli yönetmek için adım atmıştı. Eğer o olmasaydı, Natalie amcası ve yengesinin onları yanına alacağını biliyordu. Sanki babaları onları koruyucu aile sistemine atmış gibi değildi.

Yine de onların babasıydı. Geriye kalan tek ebeveyn. Elbette McKenna liseyi bitirene kadar birkaç yıl, en fazla dört yıl daha dayanabilirdi, sonra da "kendini bulmak" ya da çocuklarına bakmak için kaçabilirdi.

kırık bir kalp ya da içkiyi bırakmak ya da Alaska'da her ne halt ettiyse.

"Başka bir hikâye alabilir miyiz?" Hazel, Natalie'yi şimdiki zamana geri çekerek yalvardı. Griffin ve yeğenleriyle geçirdiği bu tatlı ana.

"Bu seferki çok kısaydı ve kucağına oturma şansım bile olmadı," diye devam etti Hazel. "Bu hiç adil değil."

Yeğeni eşitlik konusunda çok endişeliydi ve bu konuda çok otoriter olabiliyordu.

"Bu oldukça kısa bir hikâyeydi," dedi Griffin. "Bir sonraki hikâyeyi Hazel seçse ve siz ikiniz yer değiştirseniz nasıl olur?"

Ona Hazel'ı cesaretlendirmemesini söylemek istedi. Natalie, kıza bir santim bile verirse, Hazel'ın daha fazla tartışamayacak kadar bitkin düşene ve onun taleplerine teslim olana kadar her damlasını sıkacağını öğrenmişti.

Bir yaşam stratejisi olarak, ne yazık ki Hazel için iyi işliyordu. Ama Griffin kızlara başka bir hikâye okumaya istekliyse, ki ikisi de bunu açıkça istiyordu, Natalie buna karşı çıkmayı doğru bulmuyordu.

Hazel koltuktan kayarak kalktı ve çoktan açılmış olan kitap sepetine doğru koştu. İçindekileri inceledikten sonra, Natalie'ye tanıdık gelen, kendi çocukluk favorilerinden biri olan bir kitabı çıkardı.

Jan Brett'in hayvanlarla dolu bir ormana sığmak için uzayıp giden bir eldiveni anlattığı muhteşem bir kitap.

"Oh, bunu sevdim." Griffin kapağa bakarak gülümsedi. Nora, kucağında ablasının yerini alırken biraz somurttu, ama okumaya başlar başlamaz kaşları çatıldı ve dikkatle dinlemeye başladı.

Kızlar hikayenin büyüüne kapıldılar. Natalie sadece büyülenmişti. onu aptal yerine koydu.

"Bir taneye daha ne dersin?" Hazel uykulu bir şekilde sordu, Ocak ayındaki kar kadar öngörülebilirdi.

"Hayır. Bu kadar yeter," dedi Natalie kararlılıkla. "Büyük bir gündü ve yatma vakti geldi."

Kızlar şikâyet edecekmiş gibi görünüyordular ama ikisi de yarı uykuda oldukları için itirazlarının sesi çıkmıyordu.

Hazel kollarını Griffin'in boynuna dolayarak, "İyi geceler," dedi. Griffin de ona sarıldı ama biraz tedirgin görünüyordu.

"Sana okumama izin verdiğin için teşekkürler."

"İyi bir okuyucusun," dedi Nora, başını onun koluna yaslayarak.

"Teşekkürler," diye cevap verdi, övgü karşısında eğlenmiş görünüyordu.

"Bizi yatırmaya yardım eder misin?" "Hazel."

Kız Natalie'ye masum bir bakış attı. "Ne? Sadece sordum. Babamız ne zaman buraya gelse bize kitap okur."

Evet, ama Griffin onların babası değildi. O sadece Natalie gibi kızlara hayır demekte zorlanan nazik bir adamdı.

"Seni yatıracağım ama Griffin iyi geceler diyebilir. Uzlaşma için buna ne dersin?"

"Tamam."

Nora elini Griffin'in elinin içine soktu. "Gel de odamızı gör." Onu koridorda, Natalie'nin bir zamanlar kendi kız kardeşiyle paylaştığı pembe-mor yatak odasına doğru çekti.

Natalie, kızları uykuya hazırlamanın karmaşık rutinini uygularken, Griffin'in kapı çerçevesine yaslanıp süreci ilgiyle izlediğini rahatsız edici bir şekilde fark etti.

Tüm battaniyeler örtüldükten, yastıklar serin tarafa çevrildikten ve her yatağın altındaki yığından en sevilen peluş hayvanlar çıkarıldıktan sonra, kızları alnından öptü. "İyi geceler,"

dedi kararlılıkla.

"Babam yarın bize kitap okuyacak mı?" Hazel sordu. Daha iyi bir cevabı olmasını dileyerek gerildi.

"Baban şu anda çok meşgul. Yeni kardeşin doğduğunda burada olabilmek için tüm işlerini halletmeye çalışıyor."

"Keşke şimdi burada olabilseydi," dedi Nora, sesi biraz titreyerek. Kızlar ne zaman yorulsa gözyaşları hep hazırda bekliyordu.

Natalie, "Yakında gelecek," diye güvence verdi ona, iyi bir kız olmak için elinden geleni yaparak.

Nora'ya duymak istediklerini söyleyerek teyzesine destek oldu. Şu anda kızların babasından pek hoşlanmadığı için bu hiç de kolay değildi.

"Noel sadece iki hafta sonra burada olacak. Ondan birkaç hafta sonra da kardeşin gelecek."

"Ve sonra babam evde olacak mı?" Natalie kesinlikle öyle umuyordu. "Bu doğru. Şimdi uyu bakalım."

Nora yan yattı, kaçınılmaz olanla savaşırken gözleri kan çanağına dönmüştü. "İyi geceler, Dr. Jingle." Hazel ona uykulu bir gülümseme verdi.

Nora tek gözünü açtı. "İyi geceler," diye yankılandı.

"İyi geceler kızlar. Eğlenceli bir öğleden sonra ve akşam için teşekkürler."

Ona melek gibi gülümsediler, sonra ikisi de gözlerini kapattı, Natalie odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatırken çoktan uzaklaşmışlardı.

Oturma odasına döndüklerinde Griffin yorgun bir nefes verdi.

"Vay be. Çok meşgul iki genç bayan," dedi.

Güldü. "Ve sen şanslıydın. Onları nispeten uslu bir günde yakaladınız."

Adam o kadar telaşlanmış görünüyordu ki kadın gülmek zorunda kaldı.

"Şekerleme ister misiniz? 292'deki Betty yaptı. McKenna çikolata yememeye çalışıyor, bu da hepsini bana bırakıyor ve bende sıfır irade gücü var."

"Bu doğru mu?" Bir kaşını kaldırdı.

Natalie kızardığını hissedebiliyordu. Tatil ikramları ve tatlılar konusunda iradesinin olmadığını söylüyordu ama görünüşe göre Griffin Taylor söz konusu olduğunda da iradesi yoktu. Onu kapı dışarı etmesi gerekiyordu. Bunun yerine ona şekerleme ikram ediyor ve biraz daha kalmasını umuyordu.

"Elbette," dedi. "Eğer sana bir iyilik yapıyorsam. Sanırım bir fedakarlık yapıp bir ya da iki parça şekerleme yiyebilirim."

Dolaptan bir tabak aldı ve Betty Martinez'in bıraktığı metal kutuyu açtı. Tabağın üzerine birkaç büyük parça yığıldıktan sonra tabağı uzattı.

"Bir ya da iki parça dedim," diye belirtti.

"İnanın bana, bir taneden sonra durmak neredeyse imkansız."

Bir parça aldı ve ısırıldı. Şekeri kendisi yapmamış olsa da, onun gözlerinin önce açılıp sonra takdirle kapanması hoşuna gitmişti.

Tekrar konuşabildiğinde, "Çok lezzetli," dedi. "Bir de bana sor. Ondan kurtulmama yardım ettiğin için teşekkürler." "Ne zaman istersen."

Tekrar kanepeye oturmaya giderken gülümsedi. Ona aşık olamamasının tüm nedenlerini kendine hatırlatarak bir nefes verdi.

"Kızlara karşı bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Tüm bu olanlar yüzünden zor zamanlar geçiriyorlar. Annelerinin yatağa mahkum olması ve Travis'in çok fazla mesai yapması. Sanırım kendilerini biraz kaybolmuş hissediyorlar."

"Onlar çok tatlı kızlar. Tatiller konusunda ne kadar heyecanlı olduklarını görmeyi seviyorum. Büyüdükten sonra, yılın bu zamanının ne kadar büyümlü olabileceğini unutuyorsunuz, ta ki bir çocuğun gözlerine yansıyan mucizeyi görene kadar."

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Nora ve Hazel her dakika Noel Baba hakkında konuşurken tatillerin büyük bir hayranı olmadığımı hatırlamak zor Noel Baba, bebek İsa ve heyecan duydukları her şey." "Tatilleri neden sevmiyorsun?"

Onun bu kısmı anlayacağını bilmeliydi.

"Onlardan nefret etmiyorum. Pek sayılmaz. Sadece çok çabuk geçip giden ve unutulmuş bir an için çok fazla telaş ve sıkıntı varmış gibi geliyor."

"Seni alaycı biri olarak düşünmezdim."

Öyle miydi? Belki de. Bunu düşünmek hoşuna gitmiyordu ama adamın sözlerinde kesinlikle doğruluk payı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

O gün o kadar nazik davranmıştı ki, ona karşı dürüst olmanın adil olacağına karar verdi.

"Annemin hasta olduğu zamanları ne kadar hatırlıyorsun?" "Herkes için ne kadar zor olduğunu hatırlayacak kadar. Jake'in annemi hiç atlattım."

Bakışlarını başka yöne çevirdi, ifadesi kasvetli bir hal aldı.

Griffin, Jake'in adı her geçtiğinde sinirleniyordu, muhtemelen aynı nedenden dolayı her zaman çaresiz bir üzüntü hissediyordu.

"Annemiz tatilleri çok severdi. Her zaman Kasım ayının ilk günü ağaçları hem dairemize hem de ana lobiye asardı. Cadılar Bayramı'nın ertesi günü tüm süslemeler ortaya çıkardı. Babam... Steve eskiden ona bu konuda çok zor anlar yaşattı."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, zihni hüznümlü anılarla doluydu. "O son Noel'de hepimiz sonunun yaklaştığını biliyorduk. Üç aydır bakımevindeydi ve doktorların ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını biliyorduk. O zamana kadar zar zor konuşabiliyordu. Yine de, sanki ailemiz zaten yas tutmuyormuş gibi oteli süslememizi istedi. Harekete geçmemizi istedi. Hediyeler, ışıklara bakmak, müzik dinlemek. Hiçbir gösteriye gidemediği için kilisedeki kadın korosu evimize geldi ve ona özel bir konser verdi."

"Bu çok hoş."

"Herkes çok nazikti." Uzun ve yavaş bir nefes aldı, anıları sanki dün yaşanmış gibi netti.

"Sanırım bu kadar uzun süre dayanmasını sağlayan şey tatillere olan sevgisiydi. Çok hastaydı, çok zayıftı, çok acı çekiyordu. Ama yine de dayandı."

Sessizdi, bakışları ağacın parıldayan ışıklarına sabitlenmişti. "I Sanırım onun hayatını kurtaracak bir Noel mucizesi bekliyordum. Bunun için dua edip durdum. Hepimiz ettik."

"Benim deneyimlerime göre mucizeler çok azdır."

Yüz ifadesi yine karanlıktı, anlamadığı bir acı vardı yüzünde.

"Mucizevi bir iyileşmeyi hak eden biri varsa o da annemdir diye düşündüm,

herkese karşı çok nazikti."

"Öyleydi."

"Tabii ki bir mucize olmadı. Noel'den iki gün sonra öldü.

Bazen düşünüyorum da, geçen Noel'in elinden geldiğince mükemmel geçmesi için tüm enerjisini harcamasaydı, birkaç hafta daha dayanabilirdi."

Gözleri şefkatle yumuşadı. "Çok üzgünüm Nat. Bunlar zor anılar. Annen inanılmaz bir kadındı. Jake'i her zaman ailen için kıskanmışımdır.

Annenizin kanser tedavisinin en kötü zamanlarında bile birbirinize çok destek oluyordunuz."

"O bir tutkaldı, biliyor musun? O olmadan her şey dağılırdı." "Her şey değil. Sen ve McKenna yakın kaldınız."

"Evet," diye onayladı. "Kenna da en az annem kadar bayramları sever. Ertesi yıl hiç süsleme yapmak istemedim. Her şey yanlış geliyordu. Babam yoktu, Jake günün ve gecenin her saatinde dışarıdaydı. Hiç Noel ruhu içinde değildim. Bu yüzden McKenna tek başına yaptı. Birkaç Aralık ayına haftalar kala, onu bir gece geç saatlerde burada tek başına ağacı süslerken ve ağlarken buldum."

Bu anı, kendi acısında bu kadar bencil olduğu için içini utanç ve kederle doldurdu, kız kardeşinin ne kadar acı çektiğini fark etmemiştir.

Gözyaşları boğazında, gözlerinin arkasında yandı ama onları tuttu.

"McKenna Noel'in umut ve neşeyle ilgili olduğunu söyledi ve bizim de burada buna ihtiyacımız vardı. Annemin muhtemelen aşağıya baktığını söyledi,

Bir ağaç bile dikmeye zahmet edemeyecek kadar öfkeliydik."

Kız kardeşi o zamanlar çok alıngandı, Natalie'den çok daha cesurdu.

"McKenna eğer evimizi dekore etmezsek annemizin

Muhtemelen bize musallat olacak ve tüm hayalet arkadaşlarını da aynı şeyi yapmaya gönderecek."

"Bir şekilde annenin bunu yaptığını kesinlikle hayal edebiliyorum."

Gülümsedi ve boğazı hâlâ ağrıyor olsa da Natalie gülümsemesine karşılık vermekten kendini alamadı.

Küçük Noel ağacının ışığında birbirlerine baktılar ve kız birden kendini dışarıdaki kar taneleri kadar hafif ve havadar hissetti.

Pencere.

Adam tekrar kızın ağzına baktı ve sonra o kadar hızlı uzaklaştı ki kız hayal görüp görmediğini merak etti.

"Griffin."

Sessiz odada onun alçak sesiyle, gözlerinde bir şey alevlendi, sıcak, şiddetli ve aç bir şey ve ağzını, onu sersemleten bir kaçınılmazlıkla onunkine indirdi.

Ağzının tadı çikolata ve şekerleme gibiydi, en sevdiği iki şey. Natalie, bu anı hatırlamadan bir daha asla bu özel tatların tadını çıkaramayacağını hissediyordu.

Griffin her zaman onun gizli aşkı olmuştu. Şimdi, ağzı onunkinde sıcakken ve eli teninde kayarken bunu itiraf edebilirdi.

On iki ya da on üç yaşlarındayken, onun tam olarak bunu yaptığına dair hayaller kurmuştu. Ona karşı her zaman çok nazik davranmıştı, velet gibi davrandığı zamanlarda bile.

Hiç kimseye söylememişti. Duygularından asla utanmamıştı, sadece onlardan yüksek sesle bahsetmenin duygularını azaltacağından korkmuştu. bir şekilde sihirli.

Öpücüğünün gerçekliği o çocuksu hayallerden çok daha iyiydi.

OceanofPDF.com

on altı

Griffin en son ne zaman bir kadını bu kadar spontane öptüğünü hatırlayamıyordu.

Hiç yaptı mı?

Bütün gün, tam olarak bunu yapma, yalama, tatma ve keşfetme dürtüsüyle savaşıyordu. Shelter Springs'te ortaya çıktığı günden beri bunu istiyordu. O zamandan beri onunla geçirdiği her an, içindeki acıyı daha da şiddetlendirmişti.

Öpücüğü çok lezzetliydi; sıcak, baştan çıkarıcı ve bağımlılık yapıcıydı. Onun zekâsına, sıcaklığına, onu eşsiz Natalie yapan her şeye güçlü bir şekilde çekilmişti.

Dünya sanki yok olup gitmiş, geriye sadece ikisinin birbirine dolanmış olduğu bu an ve odayı renklendiren küçük bir Noel ağacının parıltıdan ışıkları kalmıştı.

Durmak istemedi. Ona yüzlerce farklı şekilde dokunmak istiyordu. Bir parçası bunun bir hata olduğunu biliyordu. Yanlış zaman, yanlış yer. Yine de kendini rahatlamaya zorlayamadı.

Bir dakika daha. Hepsi bu kadar.

Tuvalet sifonunun uzaktan gelen, yavan ve romantik olmayan sesini duyduğunda bu düşüncenin farkına varacak zamanı bile olmamıştı.

Dondu kaldı, gözleri genişledi ve hafifçe odaklanamadı. "Nora mı yoksa Hazel mi?" diye mırıldandı.

Kesik kesik bir nefes aldı ve düşüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Ben... Ben öyle düşünmüyorum. Orası McKenna'nın odasındaki banyo. Uyanık olmalı."

Kadının sözleri onu sarsarak aklını başına getirdi. Ne yapıyordu ki? Onu hiç öpmemeliydi. Özellikle de Onu burada, iki çocuğun ya da onların anne veya babalarının her an içeri girebileceği kız kardeşinin dairesinde öptü.

Nefesini toparlamaya ve onu tekrar kollarına çekmemek için elinden geleni yapmaya çalışarak uzaklaştı.

"Gidip onu kontrol etmen gerekiyor mu?"

"Bana ihtiyacı olursa mesaj atar." Natalie birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sersemlemiş, odaklanmamış ifadesi geri çekilmiş gibiydi ve adam onun savunmasının tıklandığını görebiliyordu

yerine oturttu.

"Griffin,
ben..."

Sesi sanki kelimeleri tam olarak bulamamış gibi kesildi.

"Biliyorum," dedi, sesi nazikti. "Ne düşünüyorduk ki?" "Hiç düşünmüyorduk. En azından ben düşünmüyordum."

"Ben de öyle," diye itiraf etti. Akıllıca olmadığını bilmesine rağmen, "Seni öpmekten çok daha fazlasını yapmayı ne kadar çok istediğimi düşünmek dışında," diye eklemekten kendini alamadı.

Sertçe yutkundu. "Yapamazsın. Yapamayız. Ben... Kız kardeşime çocukları konusunda yardım etmek için buradayım, kasabanın seksi doktoruyla kaçamak yapmak için değil."

Kendisini hem rahatsız eden hem de garip bir şekilde tahrik eden sözlerine nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değildi.

"Shelter Springs'te muayenehanemi kurmaya çalışmakla çok meşgulüm. Kasabanın en ateşli geçici sakiniyle bir kaçamak yapamam. Her ne kadar istesem de."

Kısa kahkahasında histerik bir yan vardı. "O zaman anlaştık," dedi.

İçinde bulundukları durumun kısıtlamaları konusunda onun da kendisinden daha mutlu olmadığını hissetti.

"Peki şimdi ne olacak?" dedi bir süre sonra. "Yani, şimdi aramızdaki şeylerin garipleşmesinden nefret ediyorum."

Garip mi? Hayır. Aralarındaki bu şeyi tanımlamak için pek çok kelime düşünebilirdi. Kışkırtıcı. Yoğun. Şaşırtıcı. *Tuhaftlık* listede yoktu.

"Neden gitsinler ki? Kız kardeşin bebeği doğurur doğurmaz gidiyorsun. Bunu tamamen anlıyorum, inan bana. İkimiz de bu konuda sakın olabiliriz."

"Umarım öyledir."

"Birbirimizi her gün görmek zorunda değiliz. Bir kere uğruyorum ya da büyükannemi görmek için haftada iki kez. Benden uzak durmayı tercih ederseniz, size her zaman önceden bir uyarı mesajı gönderebilirim."

"Teşekkür ederim. Jestiniz için minnettarım," dedi titrek bir gülümsemeyle. "Ama işin bu noktaya gelmesine gerek olduğunu sanmıyorum, ya siz? İkimiz de olgun yetişkinleriz. İkimiz de bunun bir hata olduğunu ve bir daha tekrarlanmayacağını kabul edebiliriz. Birbirimizden uzak durmamız için bir neden göremiyorum.

berbat bir öpücük
yüzünden." "Ah. Berbat
mı?"

Ona ters ters baktı. "Tamam, harika bir öpücük."

Natalie Shepherd, onu tekrar kollarının arasına almak isterken bile gülümsemesine neden oluyordu. Neden bu özel kadın onu düğümlere çevirme gücüne sahipti?

Kızın sertliği ve kırılğanlığının karışımındaki bir şey onu tamamen etkilemişti.

Yetişkinlik hayatı boyunca aşık olmaya karşı bir şekilde bağışıklığı olduğuna inanmıştı. O ve Tonya uygunluk ve koşullar için evlenmişlerdi. Hem onunla evlendiğinde hem de şimdi ona değer veriyordu ama Chase öldükten sonra evlilikleri bozulduğunda ikisinin de kalbi kırılmamıştı.

Griffin, babasının madde bağımlılığının ve Griffin'in annesinin ailelerini bir arada tutmak için gösterdiği umutsuz çabaları kayıtsızca görmezden gelmesinin, içinde derinlerde bir yerlerde yara açmış, onu aşka ve ilişkilere küstürmüş olabileceğini düşündü.

İçinden bir ses, eğer dikkatli olmazsa Natalie Shepherd'ın aşka karşı bağışıklığı konusunda uzun süredir sahip olduğu tüm inançlarını test edebileceğini söylüyordu.

Burada dikkatli davranmak zorundaydı. Natalie'yi ne kadar çekici bulsa da, onunla ve sevimli yeğenleriyle birlikte olmaktan ne kadar keyif alsa da, bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Bunu hatırlaması gerekiyordu, yoksa ne kadar yanıldığını anlayabilirdi.

* * *

Griffin gittikten sonra, Natalie uzun bir süre masanın yanında durdu. Noel ağacı, sonra yavaşça kızlara kitap okuduğu kanepeye doğru eğildi.

Ona ne olmuştu böyle? O öyle bir kadın değildi. rastgele dürtülerine teslim oldu ve kendisi için iyi olmadığını gayet iyi bildiği bir adamı öptü

Sıradan ilişkilere girmezdi. Bir erkekten diğerine geçmekte sorun görmeyen arkadaşları vardı. O bunu hiç istememişti. Birkaç ciddi Shelter Springs'ten ayrıldığından beri tanıdığı ilişkilerin her biri kalbinde silinmez bir iz bırakmıştı.

Yine de bu onu kaçınılmaz olarak yoluna devam etmekten alıkoymadı. İçinden bir ses ona Griffin'in uzaklaşması çok zor bir adam olduğunu, ardında bırakacağı izlerin asla silinmeyeceğini söylüyordu.

O öpücük.

Gözlerini kapadı, onun tadını hatırladı, şekerleme, çikolata ve seksi, lezzetli adam. Durmak istememişti, bunu bilse bile McKenna ya da kızlardan biri odalarından çıkabilir ya da Travis her an daireye dönebilirdi.

O adam hakkında ne yapacaktı?

Kalbini korumak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, ona her zamankinden daha fazla çekiliyordu.

Ellerini dizlerine bastırdı ve ayağa kalktı. Bütün gece burada oturup Griffin Taylor hakkında endişelenemezdi.

Yıkaması gereken çamaşırları vardı ve öğle yemeğinden kalan bulaşıklar hâlâ lavabodaydı. Kız kardeşi odasından çıktığında bulaşık makinesini dolduruyordu,

yavaş ve ölçülü adımlarla yürüyordu.

"Kenna! Burada ne yapıyorsun?"

Jumbo su şişesini kaldırdı. "Daha fazla buza ihtiyacım vardı ve seni rahatsız etmek istemedim."

"Sen asla rahatsız etmezsin," diye güvence verdi ona. "Otur. Ben bakarım."

McKenna su şişesini uzattı ve Natalie aceleyle buzdolabına gidip düğmeye bastı. Buz makinesi tıngırdarak taze küpler çıkardı.

"Bir şeye ihtiyacın olduğunda bana mesaj at ya da ara. Ya da sadece seslen. Seni duyabilirim."

"Hareket etmem gerekiyordu. Kan pıhtılaşması ihtimalini ortadan kaldırmak için birkaç saatte bir biraz yürümem gerekiyor."

Doktorun çoğunlukla yatağın yanında ayağa kalkıp yerinde yürümeyi kastettiğini biliyordu ama itiraz etmedi.

"Her neyse, o dört duvara bir dakika daha bakmak zorunda kalmamak için her şeyi yapardım."

"Bunu kesinlikle anlayabiliyorum. İsterseniz size çay yapabilirim."

"Teşekkürler. Aslında kulağa çok hoş geliyor."

İşe koyuldu, elektrikli su ısıtıcısını açtı ve McKenna'nın doktorunun hamilelik sırasında içmesinde sakınca görmediği özel bitki çayını buldu.

"Az önce burada bir erkek sesi mi duydum?" McKenna sordu.

"Uyuyordum ve hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadım."

Natalie dehşet içinde yüzünün ısındığını hissedebiliyordu.

"Kızlar Griffin'den bu gece onlara bir hikaye okumasını istediler. O da bunu kabul edecek kadar nazikti."

McKenna minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O harika bir adam. Bazı yaşlıların ne dediği umurumda değil. Ben kendi adıma şehre döndüğü için çok mutluyum."

Natalie onun, insanları babası olmadığına ikna etmek için mücadele etmekle ilgili söylediklerini hatırladı.

Ne büyük bir yük taşıyordu.

"İnsanlar babasının yaptıkları için onu gerçekten suçluyor mu?" diye sordu.

Kız kardeşi omuz silkti. "Beni yanlış anlamayın, çoğu insan onu seviyor. O benim doktorum değil çünkü zaten birinci basamak doktorum olarak Devin Barrett'e gidiyorum ve o harika biri. Yine de ona giden arkadaşlarım var ve ona bayılıyorlar. Muayenehanesi büyüyor gibi görünüyor. Ama bilirsiniz ne kadar küçük-

Kasaba dedikodusu olabilir. Kasabaya geri dönerek eski acıları tazelediğini düşünen birkaç kişiden haber aldım. Bazıları için o her zaman eski Dr. olacak.

Taylor'ın oğlu, her şeyden önce."

"Bu adil değil. Babasının yaptıklarından o sorumlu değil. Kaza olduğunda Griffin üniversiteye gitmişti. Onun bu olayla hiçbir ilgisi yok."

"Sen ve ben bunu biliyoruz. Bu adil değil ama insanlar bu konuda yanlış düşünebilir.

bu şeyler."

Bu da mesafesini korumak için elinden geleni yapması için bir başka nedendi. Griffin'in babasının yaptıklarından ve bunların korkunç sonuçlarından kendisini ayırmaya çalışmak gibi yeterince derdi vardı.

Sahip olabilecekleri tek şey olan kısa süreli bir ilişkinin dikkatini dağıtmasına ihtiyacı yoktu.

"Konser nasıldı?" Natalie önüne dumanı tüten bir fincan nane çayı koyarken McKenna sordu.

Kız kardeşinin karşısına oturdu. "Gerçekten güzeldi. Kızlar beğenmiş görünüyordu.

Hazel artık bir koroya katılmak istediğini söylüyor. Bunun için üzgünüm."

McKenna küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "Hazel'im genellikle karşısına çıkan her yeni şeyi denemek ister. Dans dersleri, keman dersleri, futbol, T-ball. Bir şeyleri denemekten korkmamasını seviyorum. Keşke hep korkak bir bebek olmak yerine ben de onun gibi olabilseydim."

McKenna'nın çekingen bir çocuk olduğunu, Natalie maymun demirlerine tırmanırken ya da yüksekten atlarken onu izlemekle yetindiğini hatırlıyordu.

Annelerinin kanser teşhisi, hayatlarında böylesine önemli bir olay, daha

kötü bir zamanda gelemezdi. Natalie on dört yaşındaydı ama McKenna henüz on iki yaşındaydı ve dünyadaki yerini yeni yeni anlamaya başlamıştı.

"Onlara kitap okuma fırsatı bulamadığım için üzgünüm."

"Döndüğümüzde mışıl mışıl uyuyordun, seni rahatsız etmek istemedik."

"Beni uyandırma konusunda asla endişelenmemelisin. Ben her zaman kızlarım için uyanmak isterim. Onlar benim kalbim."

"Çünkü sen harika bir annesin," dedi, her kelimesinde ciddiydi.

McKenna yüzünü buruşturdu, sonra yüzünü buruşturdu ve elini karnına bastırdı.

"Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Sadece bir sancı. Ben iyiyim."

"Emin misin? Gerçekten nasıl hissediyorsun?"

"Gerçeği bilmek istiyor musun? İnsanların bana bunu sormasından gerçekten sıkıldım," dedi McKenna, sesi sertti.

"Yeterince adil. Sormayacağım."

Kız kardeşi iç çekti. "Özür dilerim. Huzursuzum, sıkıldım ve Noel'i tamamen kaçırıyormuşum gibi hissediyorum."

"Kötü ruh halin tamamen senin hakkın. Zor bir durumda sıkışıp kaldın."

Kayınbiraderi ve onun ailesi söz konusu olduğunda görevini tamamen ihmal etmesi nedeniyle durumun daha da zorlaştığını düşündü, ancak bu düşünceyi kendine saklamaya karar verdi.

"Yine de bu bana huysuzluğumun acısını senden çıkarma hakkını vermez, özellikle de sen kendi hayatını bir kenara bırakıp beni kurtarmak için bu kadar harika davranmışken."

"Başka türlü olmasını istemezdim, biliyorsun. Eğer bana ulaşip yardıma ihtiyacın olduğunu söylemeseydin, seni asla affetmezdim."

McKenna gülümsedi ve fincanı tabağa yerleştirmeden önce çayından bir yudum aldı.

"Griffin kızlara kitap okumak konusunda çok tatlıydı. Bu nasıl ortaya çıktı?" "Ona sordular ve o da kabul etti. Ondan oldukça etkilenmiş görünüyorlar.

Özellikle de Nora."

"Bu alışılmadık bir durum. Genelde tanımadığı insanların yanında oldukça utangaçtır."

"Bence onu kahramanı olarak görüyor. Yani, bir adam burnunuzdan bir zil çıkardıktan sonra, ona biraz aşık olmaktan başka ne yapabilirsiniz ki?"

McKenna güldü ama bakışları Natalie'de keskinleşmiş gibiydi. "Peki ya sen? Griffin'i nasıl görüyorsun?"

Neden soruyordu ki? McKenna oturma odasında konuşmaktan daha fazlasını yaptıklarını biliyor muydu?

"Griffin kardeşim gibidir. Jake'le eskiden ne kadar sıkı fıkı olduklarını hatırlarsın."

"Ama o bizim kardeşimiz değil." McKenna ona sert bir bakış attı.

Evet. Tamamen farkındaydı. Adamın ağzının sıcaklığını, kollarının onu sarışını ve rahatlatıcı hissini tekrar hatırladı.

"Bunu biliyorum," dedi ellerine odaklanarak. "Geri döndüğümünden beri, o bir... arkadaş oldu."

Ve bunu burada bırakabiliriz, diye düşündü. Ama tabii ki McKenna yapmadı.

"Hepsi bu mu?"

"Biliyorsun ben kesinlikle mutlu bekârlar kampındayım. Burada, Shelter Springs'te biriyle ilişki kurmak kendim için yarattığım hayata hiç uymuyor."

McKenna üzgün bir gülümseme verdi. "Çok yazık. Eğer aranızda daha fazla bir şey olsaydı, belki Griffin seni eve dönmeye ikna etme konusunda benden daha şanslı olabilirdi."

"Böyle bir şey olmayacak Kenna," dedi nazikçe. "Biliyorsun ben yuvarlanan bir taşım. Güneşin doğuşunu yepyeni bir noktadan izlerken çok mutlu oluyorum."

"Güneşin doğuşuyla ilgili bir şey bu. Hayatınız boyunca aynı noktadan güneşin doğuşunu izleseniz bile, asla aynı manzaraya sahip olamazsınız."

Kaçınılmaz bir mantıkla ona vurduğu için kız kardeşine lanet olsun.

Natalie cevap veremedi McKenna elini tekrar karnına bastırdı ve yüzünü buruşturdu.

"İyi olduğuna emin misin?" Nat, hissettiği kadar endişeli görünmemeye çalışarak sordu.

"Evet. Bu gece çok sert vuruyor ama kendime bunun iyiye işaret olduğunu söyleyip duruyorum. Tekmelemeyi bıraktığında, işte o zaman endişelenmeliyim."

Natalie, iki ağır düşüktten sonra hamileliğini tam dönemine kadar taşımanın getirdiği tüm endişeyi hayal bile edemiyordu.

"Belki de yatağına dönmelisin," diye önerdi.

McKenna içini çekti. "Sanırım haklısın, ama şu anda dünyada olmak istediğim son yer orası."

Büyük karnına rağmen hâlâ zarif bir şekilde ayağa kalktı. "Çay, arkadaşlık ve burada işlerin yürümesini sağladığınız için teşekkür ederim. Sen de yatmaya mı gidiyorsun?"

Yapmalıydı ama beyninin kapanmaya hiç de hazır olmadığını biliyordu, özellikle de o çarpıcı öpücükten sonra.

"Sanırım biraz daha uyanık kalıp sesli kitabımı dinleyeceğim, bu arada da pazar için bir süsleme daha bitireceğim."

Ayrıca her gece kızlar yattıktan sonra yeğeni için bir bebek battaniyesi örmeyi bitirmeye çalışıyordu.

"İyi geceler o zaman." McKenna ona acı dolu bir gülümseme verdikten sonra yatak odasına doğru ilerledi.

* * *

Dünya Savaşı'nda bir kadın casus hakkındaki hikâye sürükleyici ve duygusal olmasına rağmen, sesli kitap dikkatini çekmeyi başaramadı. Sadece birkaç dakika sonra, düşünceleri sürekli Griffin'e döndüğü için olay örgüsünde neler olduğunu tamamen kaçırdığını fark ettiğinde, Natalie anlatımı durdurmak için kulaklıklarına dokundu ve mutfak masasında sessizce çalışarak, muhtemelen çok güçlü hareketlerle küçük baykuş süsünü keçeledi.

Yüzünü şekillendirmeyi henüz bitirmişti ki kapıda bir anahtar sesi duydu ve bir dakika sonra kayınbiraderi içeri girdi.

Onu gördüğünde kısa bir süre durdu, yüz hatlarında saklayamadığı bir dehşet vardı. Bir nefes aldı, sonra masada çalıştığı yere doğru yaklaştı. "Merhaba. Kimsenin hâlâ uyanık olacağını düşünmemiştim."

Ailesiyle ya da onunla uğraşmak zorunda kalmayacağından emin olmak için meyhanede yeterince beklemiş miydi? Ondan yine alkol kokusu aldığını düşündü ama emin olamadı.

"Evet. Geç bir gece geçirdik. Kızları yandaki kilisede bir çocuk konserine götürdüm."

"Öyle mi?" Buzdolabından biraz buzlu su doldurdu. "Nasıldı?"

"Güzeldi. Kızlar bayıldı. Çok da uslu durdular." "Bu iyi bir şey."

Travis yatak odasının kapısına baktı. "Kenna nasıl? bugün?"

Korunmasız bir an için yüz ifadesinin ham, acı verici duygularla büküldüğünü gördü, sonra çabucak sahte bir gülümsemenin arkasına gizledi.

Bu ifade Natalie'nin kaynayan öfkesini yatıştırmak için uzun bir yol kat etti. "İyi görünüyor. Bunun onun için kolay olmadığını biliyorum. Bence bu durum her şeyden sıkıldı." Durakladı. "Ve korkuyor."

"Ah." Onun karşısındaki sandalyeye ağır ağır oturdu ve su bardağını masanın üzerinden kaymasından endişe ediyormuş gibi kavradı.

"Söylemiyor ama bebeği kaybedeceği için çok korktuğunu biliyorum. Dünyaya sağlıklı bir oğul getirmek için yaşadığınız onca şeyden sonra, ona bir şey olursa kalbinin paramparça olacağını düşünüyorum."

Yüz hatları acımasız bir ifade aldı. "Biliyorum. Çok zor bir hayatı vardı. Nora'dan sonra düşük yaptığı zaman. Karanlık bir dönemdi. Ona kızlarla bir sorunum olmadığını, mutlu bir aile olduğumuzu ve başka bir şeye ihtiyacımız olmadığını söylemeye çalıştım ama o tekrar denemek istediğinde ısrar etti."

Natalie bu bilgi karşısında şaşırarak keçe iğnesini yere bıraktı. Nedense, başka bir çocuk için ısrar edenin Travis olduğunu sanmıştı.

"Keşke onu bu halimizle mutlu olduğumuza ikna etmek için daha çok çalışsaydım." Suyundan bir yudum aldı.

"McKenna üçüncü bir çocuk yapmayı kafasına koymuş olsaydı, onu başka türlü ikna edebileceğinden emin değilim," dedi dürüstçe. İkisi de biliyordu ki

McKenna bir şey istediğinde kolay kolay vazgeçmezdi.

"Diğer iki hamileliğini kaybettikten sonra mücadele etti. Ne kadar zorlandığını biliyor musunuz bilmiyorum. Hemen hemen her şeye olan ilgisini kaybetti. Sizin aramalarınız onun haftasındaki en parlak noktaydı."

Natalie bunun üzerine kıvrandı. Kız kardeşine ulaşma konusunda tam olarak tutarlı davranmamıştı. Haftada birkaç kez aramaya çalışıyordu, ama bazen yoğun bir teslim tarihi olduğunda ya da yeni bir işe gittiğinde, aramalar arasında daha fazla zaman geçmesine izin veriyordu.

Düşüklerden sonra kız kardeşinin üzgün olduğunu hissetmişti ama acısının derinliğini tam olarak anlamamıştı.

"Kenna başka bir bebek sahibi olmayı saplantı haline getirdi." "*Takıntı* güçlü bir kelime."

"Yine de uyuyor." Travis ellerini su bardağının etrafında kavuşturdu ve sanki geleceğe bir bakış sunuyormuş gibi bardağa baktı. "Tek konuşmak istediği başka bir bebektir. Tartışmalarımın hiçbirini dinlemedi."

İç geçirdi. "Hamile olduğunu öğrendiğimiz an, on beş haftaya gelene kadar ikimiz de sinir krizi geçirdik, bu ikinci düşük yaptığında ne kadar ilerlemişti. Bir ay önce sorun yaşamaya başlayana kadar çok mutluydu ve artık özgür olduğumuza inanıyordu."

"Peki ya sen?"

Ona baktı, gözleri endişeyle parlıyordu. "Mutlu olmak istiyorum. Sadece çok korkuyorum. Onu kaybedemem."

"Bu yüzden mi ailen sana burada ihtiyaç duyduğunda her gece işten sonra Saddle and Spur'a gidiyorsun?"

Sanki kız uzanıp keçe iğnesiyle onu dürtmüş gibi irkildi. "Her gece gitmiyorum."

Ona sempati duyuyordu. Sevdği kadının acı çekmesini izlemek yürek parçalayıcı olmalıydı. Sözleri onun davranışlarını anlamasına yardımcı olmak için uzun bir yol kat etse de, yine de ailesini ihmal ederek korkusuna boyun eğmesine göz yumamazdı.

"Gereğinden fazla uzak durarak McKenna'ya yardımcı olmuyorsun. Aksine, onun stres seviyesini yükseltiyorsun."

"Biliyorum."

"Ve kızların babalarına ihtiyacı var."

Yüzünü buruşturdu. "Öyle mi? Sen buradasın. Liz ve Steve de öyle. Tatil öncesinde onları meşgul edecek çok şey var."

Steve muhtemelen onları terk edişini neredeyse tam olarak bu sözlerle gerekçelendirmişti. Liz buradaydı. Diğer akrabaları ve arkadaşları da öyle.

Ama ister on altı ve on dört yaşında ister beş ve üç yaşında olsunlar, kızların babalarına ihtiyaçları vardı.

"Temel ihtiyaçlarını karşılayabiliriz, evet. Ama tüm duygusal ihtiyaçlarını değil. Sizi özlüyorlar. Bu yılki Noel anılarının başka biriyle olmasını mı istiyorsun? Onlar sadece senin hiç burada olmadığını hatırlayacaklar."

Tekrar iç çekti. "Ne demek istediğini anlıyorum. Her şey benimle ve korkularıyla ilgili değil, değil mi?"

"Çocuklarınız varsa, olamaz."

"Ailemin yanında olmak için daha çok çalışacağım."

Gülümsedi ve onun elini sıktı. Travis iyi bir adamdı. Karısını ve çocuklarını çok sevdiği belliydi ama korkusunun davranışlarını yönetmesine izin veriyordu.

Hakkında çok fazla şey bildiği bir şey.

OceanofPDF.com

on yedi

Onu ilkokuldan beri tanıyan arkadaşlarıyla birlikte olmanın eşsiz rahatlığını ve keyfini nasıl unutmuştu?

Kızları konsere götürdükten sonraki gün, Natalie dinlenme odasından getirdiği katlanır bir sandalyeye oturmuş, bir düzine kadının sohbetini dinliyordu.

McKenna'nın yatak odası, bu doğaçlama bebek partisiyle McKenna'yı neşelendirmek için her şeyi bırakan sevgili arkadaşlarla doluydu.

"Herkesin ne kadar heyecanlı olduğunu anlatamam," demişti Hannah O sabah ayarlamaları yapmak için Nat'i aradığında telefonda. "Dün McKenna ile konuştuktan sonra bana Dr. Nat ile konuştuğunu söyledi. Odasında küçük, sıradan bir toplantının iyi olacağını söyleyen Reynolds ile tatil pazarı açılmadan önce bunu şimdi yapmamız gerektiğine karar verdik. Yarın herkes çok meşgul olacak."

"İyi fikir." Hannah ve Holly topu çoktan yuvarlamaya başlamışken Natalie başka ne diyebilirdi ki?

Şaşkınlık içindeydi, ikizler her şeyi sadece birkaç saat içinde ayarlamayı başarmışlardı. Pastel balonlar, bir pasta, McKenna hariç herkes için yetişkin içecekleri ve bir tabak ısırik büyüklüğünde tavuk salatası getirmişlerdi

Pine Street Grill'den sipariş ettikleri sandviçler.

Steve kızları kasabadaki sinemada en son animasyon filmini izlemeye götürmeyi seve seve kabul etmiş, patlamış mısır ve muhtemelen bütün gece uyanık kalmalarını sağlayacak soda sözü vermişti.

Natalie şimdi bir margarita yudumluyor, kahkahaların, sohbetin ve aptalca bebek partisi oyunlarının tadını çıkarıyordu.

Üniversiteden internet üzerinden görüştüğü arkadaşları vardı ama en son ne zaman kalabalık bir grupta bir araya geldiğini hatırlamıyordu.

Böyle arkadaşlar. Evde kaldığı zamanlarda ara sıra yerel bir kafede çalışmaya ya da mahalledeki barın sunduğu eğlencelerin tadını çıkarmaya çalışıyordu. Dünyanın dört bir yanına yaptığı seyahatler sırasında tanıştığı, çoğu ortak bir dile bile sahip olmayan arkadaşları vardı.

Hiçbiri, Liz Teyze de dahil olmak üzere, yıllar boyunca hem kendisi hem de McKenna için çok değerli olan bir düzine kadından oluşan bu grupta kıyaslanamazdı.

Onları çok özlemişti.

Bu kadınlar onu en kötü anlarında taşımıştı. Acı üçlüsü, diye düşündü. Annesinin uzun süren ölümü, babasının onu terk etmesi ve ardından Jake'in trajik kazası.

Onlar olmasaydı ne yapardı?

Onlara ihtiyacı olduğunda McKenna'ya hâlâ destek olduklarını görmek içini ısıtmıştı.

Kendini biraz duygusal hissedenden Natalie sandalyesinden kalktı. "Biraz daha margarita karışımı isteyen var mı?" diye sordu.

"Ben," dedi Holly, içkisini uzatarak.

McKenna'nın en yakın arkadaşı Vivi Morales, "Ben de bir şeyler içebilirim," dedi. "Gidip sürahiyi getireyim. Sandviçler ne durumda?"

"Bize hizmet etmek zorunda değilsin," diye itiraz etti Hannah.

"Anlaşmamız böyle değildi." "Benim için fark etmez. Zaten oyunlarda pek iyi değilimdir. Sen oynamaya devam et."

"Madem dışarıdayım, size yardım edebilirim." Amanda Taylor katlanır sandalyesinden kalktı, kumral saçları ve solgun çilleriyle ince ve güzeldi. burnunun üzerinden.

Diğer kadına yardımına ihtiyacı olmadığını söylemek istedi ama kulağa kaba gelmeyecek herhangi bir kelime bulamadı.

Mutfakta, Holly'nin daha önce karıştırdığı sürahiyi almak için aceleyle buzdolabına gitti.

Amanda, "Ben sandviçleri getireyim," diye teklif etti.

"Teşekkürler," dedi Natalie. Amanda onun sesindeki sertliği hissedebiliyor muydu?

Muhtemelen. Diğer kadın ona hızlıca bir bakış attı, ancak daha fazla sandviçi büyük yemek tepsisinden daha küçük, daha yönetilebilir bir tepsiye aktarmaya odaklandı.

Aralarındaki mesafe ona biraz acı veriyordu. Amanda bir zamanlar onun en iyi arkadaşıydı. O, Holly ve Hannah korkunç bir dördlü olmuşlardı.

Küçükken dördü kitaplar, aptalca oyunlar ve bisikletlerini sokaklarda yarıştırmakla birbirlerine bağlanmışlardı. Yaşları ilerledikçe, erkekler ve pop müzikle ilgilenmeye başladılar. Liseye geldiklerinde, erkeklerle münazara takımı, tiyatro kulübü, onur topluluğu, yıllık ekibi gibi.

Bir zamanlar birbirleri hakkında en içten hayallerinden en büyük hatalarına kadar her şeyi biliyorlardı.

Natalie, Amanda ile yıllardır sohbet etmediğinin acımasızca farkındaydı. Muhtemelen McKenna'nın düğününden beri.

baş nedimeydi ve Amanda da nedimeydi. O zaman bile konuşmaları yapmacık ve garipti.

"Nasılsın Nat?"

Büyük sürahideki margarita karışımını buzdolabına geri koydu. "Güzel. Meşgulüm."

"Kenna bana Tenerife'de bir iş yapman gerektiğini söyledi. Hep Kanarya Adaları'nı ziyaret etmek istemişimdir. Hayatınız çok ilginç olmalı."

Her nasılsa normal hayatı, arkadaşlarıyla dolu bu sıcak, rahat daireden çok uzak görünüyordu.

"Bunu ödüllendirici buluyorum," diye cevap verdi.

Amanda'nın gülümsemesi küçük ve hüzünlüydü. "Her zaman buradan olabildiğince uzağa gitmek isterdin. Her zaman Paris'te yaşamaktan ve yazar olmaktan bahsettiğini hatırlıyorum. Sanırım tam da hayalini kurduğun şeyi yapıyorsun."

"Ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çok parası olan zengin insanların evlerine bakan bir editör ve seyahat yazarıyım. Eskiden hayalini kurduğum, bir çatı katında çalışıp didinen bir romancı olmak gibi romantik bir imaj değil.

Le Marais'de bir yerde."

"Bana hala egzotik ve heyecan verici geliyor. Yani, büyükannemin evinde yaşıyorum ve hiçbir yere gitmiyorum."

Başını eğerek eskisinden daha da güzel olan diğer kadına baktı.

"Bunca yıl burada kalmana şaşırdım."

Amanda da muhtemelen Griffin'in mücadele ettiği bazı çevreler tarafından aynı türden bir incelemeyle karşı karşıya kalmıştı. Natalie onun üniversiteye gitmek için birkaç yıllığına şehirden ayrıldığını biliyordu. Onu geri dönmeye zorlayan neydi?

"Shelter Springs'i seviyorum," dedi Amanda, dile getirilmeyen soruyu yanıtlarken. "Burası benim evim. Mükemmel olmadığını biliyorum ama tüm acı anılara rağmen burada huzurlu bir şeyler var."

Çenesi biraz titredi. Natalie bir şekilde onun zor bir ilişki yaşadığı babasını ya da alkolik bir kocayla başa çıkamayan annesini düşünmediğini biliyordu. O

Jake'i düşünüyordum.

"Ayrıca Birdie burada," diye devam etti, "ve onu yalnız bırakmak istemedim, özellikle de görme yetisini kaybetmeye başladıktan sonra. Bana ve Griffin'e karşı her zaman çok iyi davrandı."

"Anladığım kadarıyla artık kendi mağazanız var. Herkes övgüyle bahsediyor."

Amanda'nın gülümsemesi bu kez daha içten görünüyordu. "Evet. Şanslı Keçi.

Daha çok bir kolektif aslında. Başlangıçta sadece sabun ve Kasabadaki diğer kadınların yaptığı losyonlar, ama şimdi biraz takı, çömlek ve hatta bazı el örgüsü ürünlere daldık. Uğramalısınız şehirdeyken. Tatil alışverişi için harika bir yer."

Tam da bu tür mağazalara karşı bir zaafı vardı. "Denerim. Genelde Nora ve Hazel ile oldukça meşgulüm, ama yine de biraz Noel alışverişi yapacağım. Belki bu hafta Hazel anaokulundayken bir gün şansımı denerim."

"Eğer daha kolaysa, onları pazara getirebilirsiniz. Orada envanterimizin iyi bir örneğini sunan bir standım var. Geçen gün haritayı gördüm ve ilk girdiğinizde Lucky Goat büfesi ön tarafa yakın olacak gibi görünüyor."

"Kontrol edeceğim."

Diğerleri daha fazla içecek için bekliyordu ama ne o ne de Amanda sessiz mutfaktan çıkmak için acele ediyor gibiydi. Bir zamanlar paylaştıkları, saatlerce konuştukları, en aptalca şakaya güldükleri, birbirlerine her şeyi anlattıkları yakınlığı özliyordu.

"Ee. Biriyle çıkıyor musun?" Natalie sordu. Amanda'nın bir zamanlar erkek kardeşiyle nişanlı olduğu düşünüldüğünde mantıklı bir soru gibi görünüyordu.

Diğer kadın alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Korkarım Shelter Springs'de seçenekler oldukça sınırlı. Uygun yaştaki herkes ya evli ya da boşanmış. Ya da evli olmamaları için gerçekten iyi bir nedenleri vardır."

Elleri arkasındaki tezgâhta kenetlenmiş bir halde durakladı. "Doğrusunu isterseniz," dedi sonunda sessizce, "Jake'i kaybetmeyi gerçekten atlatabildim mi bilmiyorum."

Natalie'nin içinde kaynayan öfkenin bir kısmı aceleyle geri dönmüş gibiydi. Oh, evet. Şimdi Amanda'yla neden ayrı düştüklerini hatırlıyordu.

"Gerçekten mi?" Şüpheliğine engel olamadı. "Bilemiyorum. Ölmeden üç gün önce ondan ayrıldığında onu çoktan unutmuş gibiydin."

Amanda'nın yüz hatları soldu ve sanki keskin bir kenar onu oymuş gibi tezgâhtan doğruldu. Natalie anında kendini tekmeledi. düşüncesiz sözler.

"Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

Amanda ağır bir iç çekti, gözleri acıyla doluydu. "Jake'i sevmekten asla vazgeçmedim, Nat. Yemin ederim. Ben sadece... Ben sadece her şeyi bitirdim çünkü

onu biraz sarsabilirdim. Ona bir uyandırma çağrısı yapmak istedim. Belki de ona ne kaybedeceğini göstermeliydim. O günlerde çok fazla parti yapıyordu. Hatırlıyorsun, değil mi?"

Natalie başını salladı ve ağabeyinin eve hiç gelmediği geceleri hatırladı.

"Sürekli içiyordu. Seni kaybetmenin acısını maskeleyerek için her şeyi yapardı.

annen ve babana olan kızgınlığı. Jake gündüzleri on iki paket birayı bitirip geceleri sert içkilere yönelebilirdi."

"Hatırlıyorum."

O ve McKenna Jake'le içki içmesi hakkında konuşmaya çalışmışlardı. Liz de öyle, diye hatırladı. Hiçbirini dinlememişti.

"Bu şekilde devam edemezdim," dedi Amanda, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Babamla... babamla olan onca şeyden sonra olmaz."

Doğru. Tabii ki Jake'in partileri onu çok etkileyecekti, çünkü kendi babası birkaç ay önce birkaç masum gencin ölümüne neden olan ateşli bir kazada ölmüştü.

"Ona bir ultimatoma verdim." Amanda sanki o uzak konuşmayı hatırlıyormuş gibi uzaklara bakıyordu. "Bana onun annesi olmadığımı ve durmayacağını söyledi. Ya bunu kabul edecektim ya da kapıdan çıkıp gidecektim. Başka ne yapacağımı bilemedim. Ben de yürüdüm."

"Üç gün sonra da ölmüştü."

Her zaman merak ettiği, korktuğu şeyi söylemedi. Ölümü gerçekten bir kaza mıydı? Yoksa kardeşi tehlikeli ve yasak bölgeye snowboard ile bilerek mi girmiş ve onu gömen çığrı tetiklemişti?

Bunu düşünmek istemiyordu ama bir yanı hep merak etmişti. Griffin'e sormadığı tek soru buydu.

"Onun ölümü için beni suçladığınızı biliyorum. İnanın bana, hakkımda ne düşünürseniz düşünün, kendimi suçlamamın yanında hiçbir şey. Eğer her şeyi bitirmeseydim, bu kadar çok içer miydi? Dağda daha iyi seçimler yapabilir miydi?"

Bunların hepsi Natalie'nin de merak ettiği şeylerdi. Kimseye itiraf etmek istemediği o karanlık düşüncelerle birlikte.

Amanda tezgahın üzerindeki kutudan bir mendil aldı ve gözlerini sildi. "Ne kadar istesem de geri dönüp hiçbir şeyi değiştiremem."

"Ne yazık ki hiçbirimiz yapamayız."

"Aramızdaki ilişkiyi bitirmemiş olsaydım sonuç farklı olur muydu diye binlerce kez düşündüm. Eğer ona bir şans daha verseydim."

Sıcak mutfakta, yatak odasından gelen kısık kahkaha sesleri arasında Natalie şaşırtıcı bir aydınlanma yaşadı.

Amanda, Jake'den hiç ayrılmamış olsaydı bile patlamıştı. Bir uçurumun kenarında sallanıyordu ve onu devirecek bir dürtüyü bekliyordu.

Amanda ona bahane vermiş olabilirdi ama onu itmemişti. Jake bunu tek başına yapmıştı.

"Seni suçlamıyorum," dedi sonunda, söylediklerinde tamamen ciddi olduğu için biraz şaşırılmıştı.

O mavi gözlerde şok parladı. "Bilmiyor musun?"

"Belki de bir parçam zaten acı çeken bir adamı incittiğin için sana kızgındı. Bir an için bile olsa böyle düşünmekle hata ettim. Jake her türlü kötü kararı veren bir yetişkindi. O gün yasak bölgeye snowboard yapmaya karar verdiğinde yaptıklarından sen sorumlu değildin. alan."

Babası da değildi.

Bu aydınlanma karşısında nefesini tuttu. Jake'in ölümü için diğer herkesi suçlamak kolaydı.

Amanda ondan ayrılmak için neden o zamanı seçmişti?

Steve annelerini yeni kaybetmiş olan üç kederli çocuğunu neden terk etmişti?

Bu sadece Jake'in kendisine duyduğu gerçek öfkeyi maskeliyordu. Jake'in bir patlamayı tetiklemek umuduyla o bölgeye kasten snowboard yapıp yapmadığını bilmiyordu.

Çığ mı düşmüştü yoksa başına bir şey gelmeyeceğini düşünecek kadar kibirli miydi? Muhtemelen bunu asla bilemeyecekti.

Her iki durumda da Jake ölümcül sonuçları olan seçimler yapmıştı.

Düşüncelerinden başını kaldırıp baktığında Amanda'nın başını eğmiş sessiz gözyaşları döktüğünü fark etti.

Natalie sürahiyi yere bırakıp arkadaşının yanına gitti ve ona uzun zamandır sarılmamıştı.

"Bu senin hatan değildi, Amanda. Bunca yıldır bu suçluluğu taşıdığın ve benim de buna katkıda bulunduğum için üzgünüm."

"Beni suçlaman çok doğaldı. Benden nefret etmen."

"Senden nefret etmiyorum. Hiç etmedim. Jake kendine zarar veren bir yoldaydı. Hepimiz devreye girip ona yardım etmeye çalıştık. O sırada kimseyi dinleyecek durumda değildi."

"Onu çok özlüyorum," diye fısıldadı Amanda. "O benim ilk aşkımdı. Tek aşkımdı. Başka hiç kimsenin kalbime girmesine izin veremedim."

Birden Amanda'nın bir aile sahibi olmayı ne kadar çok hayal ettiğini hatırladı. Natalie dünyayı gezmekten ve tüm diğer şeylerden bahsettiğinde Görmek istediği egzotik yerleri bir kenara bırakan Amanda, Jake'le birlikte yaratmak istediği geleceğe, her ikisi de üniversiteyi bitirip kariyerlerini kurduktan sonra bir gün sahip olacakları çocuklara, sorgusuz sualsiz kaderleri olduğuna inandığı sonsuza dek mutlu yaşamlarına odaklanmıştı.

Natalie'nin kalbi gerçekleşmemiş hayalleri için üzüntüden sızladı.

"On yıldan fazla oldu," dedi yumuşak bir sesle. "Hayatına devam etmenin zamanı geçti. Onu sevdiğini biliyorum ama Jake'in hayatının geri kalanını onun için yas tutarak geçirmeni istemeyeceğini de biliyorum."

Amanda hiç de ikna olmuş görünmüyordu. Natalie onun elini sıktı. "Senin için birini bulmamız gerekiyor."

"Oh hayır. Sen de başlama. Birdie her zaman kendimi ortaya koymamın peşinde."

"Görmelisin. Calvin Wiggins geçen gün bana torununun birkaç ay içinde bir dağcılık okulu açmak için şehre taşınacağından bahsediyordu. Kulağa hoş geliyor ama Calvin'in söylediği her şeye tam olarak güvenebileceğinizi sanmıyorum."

Amanda'nın gülümsemesinin biraz daha az sulu olduğunu görmek Natalie'yi mutlu etti. "Calvin'in leziz torununa göz kulak olmam gerekecek."

"Arkadaşlık uygulamalarını denedin mi? Bu şekilde harika erkeklerle tanışan arkadaşlarım var."

"Bir kez. Büyük bir hataydı. Bir hafta boyunca kahve içmek için üç farklı erkekle tanıştım ve üçü de bana bir şey söylemeyi reddettiğimde alınmıştı. onları hemen evime geri götür."

"Dışarıda senin için harika biri var. Bundan eminim. Liz teyzem üç ilçedeki herkesi tanır. Aklına gelen biri varsa ona sorabilirim. senin için uygun bekarlar."

Amanda homurdandı. "Liz'in tanıdığı uygun bir bekar varsa, onları *seninle* tanıştırması gerekir, özellikle de onlardan biri seni burada kalmaya ikna edebilirse."

Natalie birden bir gece önce Griffin'in onu kız kardeşinin şu anda durduğu yerden sadece birkaç adım ötede öptüğünü hatırladı. Ayak parmakları kıvrıldı ve birdenbire şekerleme, deri ve seksi erkek kokusu aldığına yemin edebilirdi.

"Liz benim ümitsiz vaka olduğumu biliyor. Biriyle tanışmakla ilgilenmiyorum, tabii bu kişi bir gölün üzerinde şatosu olan İskoç bir laird ve bir sürü

Kurt köpekleri. Dikkatinizi çekerim, laird ile ilgilenmiyorum. Sadece o tatile çıkarken şatosuna ve kurt köpeklerine göz kulak olmak istiyorum."

Amanda bu kez daha içten bir şekilde güldü ve kalan gözyaşlarını sildi. "Seni özledim Nat. Hem de çok."

Natalie düşüncesizce arkadaşına sarıldı, pijama partilerini, tekne gezilerini ve Cuma gecesi şehirdeki en sevdikleri yere yaptıkları fro-yo turlarını hatırladı.

"Bir şeyleri düzeltmeye çalışmadan bu kadar zamanın geçmesine nasıl izin verdik?" diye sordu.

"Sana ulaşmak istedim," diye itiraf etti Amanda. "Bunu pek çok kez düşündüm ama ne zaman sana bir mesaj ya da e-posta göndermeye başlasam cesaretimi kaybettim. Benimle konuşmak istemeyeceğini düşündüm. İsteseydin, bana ulaşırdın."

"Yapmalıydım. Yapmadığım için üzgünüm," dedi Natalie. "Çok iyi bir arkadaş olamadım."

"Bundan sonra daha iyi olacağız. Senin izini bir daha kaybetmek istemiyorum."

"Muhtemelen oraya geri dönmeliyiz. Eminim insanlar burada bütün margaritaları içip içmediğimizi merak ediyordur."

Amanda güldü. "Şimdiye kadar muhtemelen bebek bezini iğneleme oyununu ya da aynı derecede heyecan verici bir şeyi kaçırmışsınızdır."

İkisi de içecekleri aldı ve gevezelik eden gruba geri götürdü.

Natalie, bir grup iyi arkadaşla çevrili olmanın harika bir yanı olsa da, hayatından çıkmış olan sevgili bir arkadaşıyla yeniden bağlantı kurmanın tamamen büyümlü bir his olduğunu düşündü.

onsekiz

"Ne kadar güzel bir gece, değil mi?"

Griffin, Shelter Inn ile Shelter Springs Holiday Giving Market'e ev sahipliği yapan Lake Haven Etkinlik Merkezi arasındaki birkaç blok boyunca yürürken kolunu tutan büyükannesine gülümsedi.

Birdie'nin görme yetisini kaybetmesine rağmen hâlâ çevresinden keyif almayı başarması onu çok etkilemişti.

"Çok güzel," diye kabul etti. Nasıl itiraz edebilirdi ki? Nadir görülen ılıman bir Aralık akşamıydı, serin ama çok soğuk değildi, gölden esen bir rüzgâr da yoktu.

Uçsuz bucaksız gökyüzünde yıldızlar parılıyordu ve önünden geçtikleri her işyeri tatil için ışıklandırılmıştı.

"Yürümek iyi bir fikirdi, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Ofis personeli, pazar sırasında, özellikle de açılış gecesinde kongre merkezinde park etmenin bir kabus olabileceği konusunda kendisine güvence vermişti. Ofis müdürü Stacy, mümkünse bundan kaçınmanın en iyisi olduğunu söylemişti.

"Tatil süslemelerini görmek için şehir merkezinde yürümeye zaman ayırmadım. Kuyumcunun büyük vitrininde hala o güzel Noel ağacı var mı?"

Caddenin karşısına baktı, orada parlak mücevherlerle kaplı bir ağaç belirdi.

"Öyle görünüyor. Daha yakına gitmek ister misiniz?" "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil."

Griffin kaldırıma çıkmasına yardım etti ve yolun karşısına geçip dükkâna giden kısa yolu geri döndüler. Kadın pencereden bakıyordu, kırılğan ve bir şekilde daha yaşlı görünüyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu usulca.

"Çoğunlukla renkli ışıklardan oluşan bir bulanıklık. Ama yine de güzel."

Parıldayan mücevherler gerçek değildi ama yine de vitrindeki küçük Noel ağacının üzerinde güzel bir görüntü oluşturuyorlardı. Dükkân sahibine bunu söylemek isterdi ama Sam Hollister bir oğlunu

Dennis Taylor. Griffin, Sam'in onun söyleyeceği herhangi bir şeyle ilgileneceğinden şüpheliydi.

Bir süre düşündükten sonra, şehir merkezindeki süslemelerin tadını çıkararak yürümeye devam ettiler.

"Bu parıltı Saddle and Spur'dan mı geliyor?" Birdie başını bol miktarda neon ışığın bulunduğu tuğla binaya doğru çevirerek sordu.

"Evet. Çatıya kovboy şapkası ve çizme giyen büyük bir neon Noel Baba asmışlar."

Sevinçle kıkırdadı. "Ah, keşke bunu görebilseydim."

Hayatının temel bir parçası olan görme yetisini her gün biraz daha kaybetmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu ama Birdie hiç şikâyet etmiyordu. Her günü kışkırdığı bir zarafetle karşılıyordu.

"Bahara kadar çok fazla ılıman akşam yaşayacağımızı sanmıyorum."

"Elimizdeyken bunun tadını çıkarmamız için bir neden daha."

Gülümsedi ve Griffin'in, onun her durumda iyi olanı bulma becerisini miras almış olmayı dilemesine neden oldu.

Neredeyse kongre merkezine varmak üzereydiler ki ilerideki kaldırımda uyumsuz bir şey gördü. Yaklaştıklarında gri betonla kontrast oluşturan mor rengi gördü ve bunun bir çocuk eldiveni olduğunu anladı.

Onu aldı ve uzattı.

"Ne buldun?" Birdie merakla sordu.

"Arkasına küçük pembe bir çiçek örülmüş mor bir çocuk eldiveni."

Biraz kaşlarını çatı. "Böyle bir eldiveni nerede görmüştüm?"

Cevap hemen aklına geldi. "Sanırım Travis ve McKenna'nın en büyük kızına ait."

Büyükannesi başıyla onayladı. "Evet, doğru. Hazel. Onları aldıktan hemen sonra bana baktırdı. Hatırladığım kadarıyla, çiçeği görebilmem için onları burnuma doğru tutmuştu. Gözyaşları içinde kalacak. Bir şeye üzüldüğünde binadaki herkes bunu bilir."

"Kesinlikle cesareti var," diye onayladı Griffin. "Uzun süredir buradaymış gibi görünmüyor."

"Belki de markete giderken düşürmüştür."

"Bu durumda, iade edebilmek için onu aramamız gerekecek."

"Sen gidip onu arayabilirsin. Ben dinlerim. Bu kızı gözden kaçırmak biraz zor."

"Anlaştık."

Eğer Hazel bayram pazarına doğru yürürken eldivenini düşürdüyse, bu muhtemelen teyzesinin de onunla birlikte olduğu anlamına geliyordu.

Griffin, Natalie'yi tekrar göreceği için duyduğu hevesli beklentiyi bastırmaya çalıştı.

Öpüşükleri geceden beri onu düşünmeden edemiyordu.

Hatırası içini ısıtmaya başladı.

Onun nesi vardı? Daha önce bir kadın için bu kadar uğraştığını hatırlamıyordu.

Bundan bir şey çıkmayacağını biliyordu. Bir ilişki arıyor olsa bile Natalie müsait değildi. Bunu açıkça belirtmişti.

Öpücükler bir şeydi. Bir ilişki başka bir şeydi. Shelter Springs'te kalmakla hiç ilgilenmiyordu ve o da gidemezdi.

Köşeyi dönüp göle yaklaşarak küçük kongre merkezine doğru ilerlediler. Pazarın açılış gecesinin şehirde büyük bir olay olduğu hemen anlaşılıyordu. Ofis personeli park yeri konusunda haklıydı. Yol, yer kapmak için yarışan arabalarla doluydu. Daha fazla sayıda yaya da diğer caddelerden etkinlik merkezine doğru akın ediyordu.

Kavşağa yaklaşmışlardı ki, bir kadın ve iki küçük kız çocuğunun trafiğin akışına karşı onlara doğru ilerlediğini gördü.

Pembe örgü bir şapka ve ona uygun bir atkı takan Natalie'yi hemen tanıdı.

İlkbahar gibi parlak ve neşeli görünüyordu. Ancak onunla birlikte yürüyen kızlardan biri hiç de neşeli değildi.

"Onu bulmak zorundayız! Bayan Wiggins bunu benim için özel yaptı. Mor ve pembe benim en sevdiğim renkler."

"Öyle olduklarını biliyorum. Eve geri dönmek için adımlarımızı takip edeceğiz, ancak bu dinlediğimiz müzik grubunun geri kalanını kaçırmamıza neden olacak."

"Umurumda değil. Eldivenime ihtiyacım var!" Hazel yarı hıçkırık yarı ağlamaklı bir taleple konuştu.

"Sana onu bulacağımızı söylemiştim," dedi büyükannesi ona. Biraz kıkırdadı ve sonra sesini yükseltti. "Hazel, bir eldiven kaybettiğini mi duydum?"

Kız başını kaldırdı ve Griffin gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü gördü. Bir eldiveni kaybetmenin tüm gün boyunca yaşanabilecek en travmatik olay olarak kabul edilebileceği günleri özliyordu.

"Merhaba, Dr. Jingle!" Nora heyecanla söyledi. Bu lakabı yakında kaybetmeyeceğine dair bir his vardı içinde.

Natalie'nin bakışlarıyla karşılaştığında, onun tam olarak okuyamadığı bir ifade takındığını gördü.

Onu gördüğü için mutlu muydu? Kızgın mıydı? Endişeli miydi?

Anlayamadı. "Eldivenimi kaybettiğimi mi söyledin?" Birdie tekrarladı.

"Evet! En sevdiğim eldivenim. Tıpkı bunun gibi." Bulduğuna tıpatıp benzeyen bir eldivenin bulunduğu sol elini uzattı. "Sanırım burada yürürken cebimden düştü."

"Bu yüzden sana onu eline takmanı, cebine koymamanı söylemiştim, hatırladın mı?" Natalie sordu.

Hazel nefes nefese kaldı.

"Tıpkı şuna benzediğini söylemiştin? Pembe çiçekli mor?" Griffin yumuşak yün eldiveni almak için kendi cebine uzanarak sordu.

"Evet! Bulmama yardım edebilir misin?"

"Evet. Sanırım yapabilirim." Adam elindeki eldiveni bir çırpıda ona uzattı ve kızın gözyaşları anında kurudu.

"Bulmuşsun!" diye haykırdı. Elinden kaptığı gibi çıplak elinin üzerine koydu, sonra da ikisini birden adamın incelemesi için havaya kaldırdı.

"Nasıl buldun?" diye sordu merak dolu bir ses tonuyla.

Griffin ona, "Burada yürürken kaldırımda güzel ve mor bir şey gördük," dedi. "Büyükanнем senin de tıpkı buna benzer bir eldivenin olduğunu hatırladığını söyledi, biz de seni markette bulmayı planladık."

"Yaşasın! Sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğümde çok üzülmüştüm."

Dramatik olmak için oldukça yetenekliydi. Birdie gibi o da onu çok sevimli buluyordu.

"Yaşasın," diye yankılandı Nora.

Natalie, "Artık Barınak Hanı'na, oradan da buraya kadar yürümek zorunda değiliz," dedi. "Griffin ve büyükannesine eldivenini buldukları için ne diyorsun?"

"Teşekkür ederim," dedi Hazel. Kollarını Birdie'nin beline doladı. "Rica ederim." Büyükannesi de sarılmaya karşılık verdi.

Hazel sevinçle dikkatini ona çevirdi ve ona da sarıldı. "Teşekkür ederim, Dr. Jingle."

"Sorun değil. Onu gördüğümüze ve sonra da seni bulabildiğimize sevindim. Yolda birbirimizi kaçırabilirdik."

Birdie'nin, hiç hoşlanmadığı kurnaz bir ifadeyle Natalie ve onun arasına baktığını fark etti.

"Neden hep birlikte pazara gitmiyoruz?" diye önerdi büyükannesi. "Sadece torunum yerine sevimli küçük kızlarla her şeyi görmekten daha çok keyif alacağımı biliyorum."

"Vay canına," dedi Griffin. "Sanırım nerede durduğumu biliyorum."

Birdie onun kolunu sıktı. "Seni çok sevdiğimi biliyorsun. Ama Noel çocuklarla her zaman daha büyüldür."

Oğluyla birlikte geçiremediği Noelleri düşünerek içinin acıdığını hissetti.

Baskı yapmasa da Birdie'nin bir gün ondan ya da Amanda'dan torun sahibi olmayı çok isteyeceğini biliyordu. Diğer torunlarından, yani kuzenlerinden alacağı torunlarla mutlu olacağını düşünüyordu.

"Gecenizi bölmek istemeyiz," dedi Natalie. Natalie onun bakışlarından kaçıyor gibiydi ve adam onun da kendisi gibi öpüşmelerini düşünmeden edemeyip edemediğini merak etti.

"Saçmalama," dedi Birdie kararlılıkla. "Birlikte gitmek çok hoş olurdu."

"Yapabilir miyiz, Nat Teyze? Lütfen?" Nora sordu. Griffin'e yaklaşmaya başlamıştı bile, Griffin bunu fark etmekten kendini alamadı.

Natalie bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Elbette. Sorun değil. Ama unutmayın, yine de ellerinizi kendinize saklamak zorundasınız. Mağazayı işleten kişi izin vermediği sürece hiçbir eşyaya dokunmak yok."

Kızlar bu duruma çok sevindiler ve Griffin bunu nasıl bağırdığını anlayamadan Nora küçük elini Griffin'in elinin içine soktu.

Natalie, Hazel'ın artık eldivenli olan elini tutup kongre merkezine doğru yürümeye başlarken eğlenerek ona baktı.

Pazarın içine girdiklerinde, Birdie sanki renk ve gürültü bombardımanı ona fazla gelmiş gibi gözlerini kapattı.

Diğer duyularına odaklanıyor olmalıydı. Özümsemek için biraz zamana ihtiyacı olduğu için onu suçlayamazdı. Devasa alanın bir ucundaki küçük sahneden gelen seslerin, çan seslerinin ve bluegrass Noel müziğinin kakofonisi bunaltıcıyken, patlamış mısır, zencefilli çörek, şekerli kurabiye ve şarap kokularının karışımı baştan çıkarıyor ve cezbediyordu.

"İyi misin?" diye sordu büyükannesine kısık bir sesle.

Gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Evet. Tatil pazarına bayılıyorum. Burada olmak pek çok anıyı geri getiriyor. İlkini başlatan komitenin bir parçasıydım. Kimse gelmeyecek diye ne kadar tedirgin olduğumuzu hala hatırlıyorum. Şimdi alışveriş yapanlar çok uzaklardan geliyor.

California ve Mountain West'teki her eyaletten satıcılar katılmak için başvuruyor. Hatta Kanada'dan bile."

Natalie, "Tatil için eve son gelişimden bu yana gerçekten çok büyüdü," dedi.

"Bayıldım," dedi Birdie ona. "Bu benim tatillerin en sevdiğim kısmı. Beni yanlış anlamayın, kilisedeki konser serisini seviyorum ve Haven Point'teki komşularımızla yaptığımız Gölde Işıklar geçit töreninden her zaman keyif alıyorum. Onların kendi el sanatları fuarı var ama bizim dünyaca ünlü pazarımızla kıyaslanamaz bile."

Natalie, Birdie'nin bariz vatandaşlık gururu karşısında gülümsemesini gizleme zahmetine girmede. "Avrupa'nın en ünlü Noel pazarlarından bazılarında bulundum. Strasbourg, Brüksel, Köln. Idaho'nun küçük köşesinde böylesine canlı bir pazara sahip olmak harika."

"Ve daha da iyisi, gelirin büyük bir kısmı hayır kurumlarına gidiyor."

"Nereden başlamak istersiniz?" Griffin büyükannesine sordu.

"Gerçekten önemli değil. Her şeyi görmek istiyorum."

Hazel Griffin'in etrafına baktı, yüz hatları sıkıntılıydı. "Ama çok iyi göremiyorsun, değil mi? Annem de öyle demişti. Bu yüzden bastonunu ve Dash'i hep yanında taşıyorsun. O nerede bu arada?"

"Ona bu gece izin verdim."

"Kalabalık konusunda endişeli miydin?" Natalie sordu.

"Oh, hayır. Kalabalıkta iyi iş çıkarıyor ama bu akşam torunumun bana yardımcı olması için yanımda olacağını biliyordum."

Hazel'la göz hizasına gelecek şekilde eğildi. "Kesinlikle haklısın. Gözlerimle çok iyi göremiyorum. Ama hâlâ diğer duyularım var. Onların ne olduğunu biliyor musun?"

"Duymak, koklamak, dokunmak. Ve hatırlayamadığım bir tane daha."

"Tadı güzel," dedi Birdie neşeli bir gülümsemeyle. "Bunu bu gece bol bol kullanmayı planlıyorum. Burada genellikle en iyi sıcak kakao ve küçük kardan adam şeklinde marshmallows bulunur."

"Ooh! Kardan adam şekerlemeli sıcak çikolata alabilir miyiz Natalie Teyze?" Hazel sordu.

"Eminim yapabiliriz, ama neden doğrudan yemek alanına gitmeden önce yürüyüp burada ne olduğuna bakmıyoruz?"

"Tamam," diye sevinçle kabul etti.

Griffin ilkbaharda Shelter Springs'e geri taşındığı için bir önceki yıl Noel pazarını kaçırmıştı.

Yıllar boyunca tatil için eve döndüğünde birkaç kez ziyaret etmiş olsa da, bu kadar kalabalık ya da bu kadar eğlenceli olduğunu hatırlamıyordu.

Kızların da yanımızda olması tatil ruhuna kesinlikle katkıda bulundu. Bir stanttaki el yapımı kuklalardan başka bir stanttaki örgü bebeklere kadar her şey onları çok heyecanlandırdı.

Pazar her zaman geleneksel bir *Christkindlmarkt* gibi kurulurdu, yaklaşık on fit uzunluğunda küçük kulübelere benzeyen ahşap büfelerin sıralandığı bir Alman Noel pazarı. Mal sahipleri alışveriş yapanlardan biraz yüksekte durur, malları göz hizasındaki katmanlı tezgâhlarda sergilenirdi.

Griffin'in söyleyebildiği kadarıyla, insanlar her şeyden biraz satıyordu. Akla gelebilecek her türlü tatil el sanatının yanı sıra, bir tezgahta acı sos ve biber reçeli çeşitleri vardı. Bir diğerinde ise nefis kokan kekler ve turtalar vardı. Bir diğerinde ise sığır eti, geyik eti ve hindi eti vardı.

Satıcıların çoğunu tanıyordu ama hepsini değil.

Kızların açık ara en sevdiği tezgah, üzerinde büyük Shelter Inn Gifts tabelası olan tezgahı.

"Büyükbaba!" Hazel teyzesinin elini bıraktı ve cafcacılı bir Noel kazağı giymiş, Noel Baba şapkalı Steve Shepherd'ın müşterilerle konuştuğu büfeye koştu. Tezgâhın arkasında Natalie'nin teyzesi Liz ve Sal Ramos canlı bir iş yapıyor gibiydi.

"Bakın kim gelmiş!" Steve, Hazel'ı kucağına alırken genişçe gülümseyerek haykırdı. "Bunlar benim en sevdiğim iki kız."

Nora kıkırdadı ve Hazel'la birlikte büyükbabalarının yanına gitmek için Griffin'in elini bıraktı.

"Merhaba Steve Dede," dedi Hazel. "Tahmin et ne oldu? Kardan adam şekerlemeli sıcak çikolata içeceğiz. Bizimle birlikte içmek ister misin?"

"Kulağa çok lezzetli geliyor. Bunu yapabilirim."

"Umarım sıcak çikolatayı fazla kaçırmamışımdır," diye mırıldandı Birdie Griffin'e.

Bir bira içmeyi tercih etmesine rağmen, "Eminim harika olacak," dedi.

"Natalie teyzenin seni markete getirmesi ne kadar hoş." Steve kızına gülümsedi. "İyi bir şey bulabildin mi?"

Griffin, Natalie'nin babasını gördüğü anda gerildiğini fark etti.

"Her şeyden biraz almak istiyorum," dedi Birdie.

"Yolunda ilerlediğini söylemek zorundayım." Griffin, büyükannesinin satın aldıklarını içeren alışveriş çantasını havaya kaldırdı.

Birdie gülümsedi. "Satın almam gereken bir sürü insan var. Ve fark edeceksiniz ki sadece satışların yüzde yirmi beşinden fazlasının pazar vakfına gittiği tezgahlardan alışveriş yaptım. Çoğu şeyi, satışlarının yüzde yirmi beşinden fazlası daha fazlasını verin."

Steve, "Satışlarımızın yüzde yüzü vakfa gidiyor," diye belirtti. "Evet. Harika değil mi? Umarım her şeyi satarsınız!"

"Bugün her şeyi satarsak, geri kalan zamanda tezgahımızla ne yapmamız gerekiyor?" Steve sordu.

"Sanırım daha fazla tahta araba yapman gerekecek," diye alay etti Birdie. "Tahta arabaları o yapmadı," dedi Natalie.

Birdie şaşırılmış görünüyordu. "Evet, o yaptı. Hepsini Alaska'da yapıyor ve boyamamız için buraya gönderiyor."

Bu Natalie için yeni bir haberdi ve şaşkın görünüyordu. "Tahta bir araba alabilir miyiz?" Hazel büyükbabasına sordu.

Natalie ona, "Evde bunlardan bir kutu dolusu var," diye hatırlattı. "Ama Noel Baba kullanıyormuş gibi görünen bir tane yok."

Gerçekten de direksiyonunda küçük bir Noel Baba figürü varmış gibi görünen ahşap bir araba vardı. Griffin bunun büyüleyici olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Kesinlikle bir Noel Baba arabasına ihtiyaçları var, değil mi?" Griffin Natalie'ye gülümseyerek şöyle dedi.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "İstemek mi? Belki. İhtiyaç?

Kesinlikle hayır." "Oh lütfen?" Hazel yalvardı.

"Pazarı gezmeyi bitirdiğimizde görmemiz gerekecek."

Natalie dedi ki. "Eğer gerçekten istediğin buysa, Liz Teyze'nin bizim için tutmasını sağlayabiliriz."

"Bu iyi bir amaç için," diye hatırlattı Birdie ona.

Natalie büyükannesine yüzünü buruşturdu. "Hiç yardımcı olmuyorsun." "Özür dilerim," dedi Birdie ama bunu söylerken gülümsüyordu.

Büfe müşterilerle dolu olmasına rağmen Steve ve Liz ile birkaç dakika daha sohbet ettiler. Liz, Noel Baba arabasını kızlar için ayırmayı kabul etti.

"Artık sıcak kakao içebilir miyiz?" Hazel bir süre sonra teyzesinin ceketini çekiştirerek sordu. "Uzun, çok uzun zaman önce yapabileceğimizi

söylemiştin."

Pazarda sadece kırk beş dakikadır yürüyorlardı ama bunun beş yaşındaki bir kıza sonsuzluk gibi geldiğini hayal etti.

"Evet, sanırım yeterince sabırlı davrandın," dedi Natalie. "Hazır mısın, Nora?"

Babası hâlâ küçük torununu kucağında tutuyordu. Griffin onun babasıyla değil, sadece kızla konuştuğunu fark etti.

"Evet!" diye haykırdı, adamın kollarından yere doğru kıvrılarak.

Steve, "Tüm gıda satıcıları orta sıradaki tezgahlarda yer alıyor," dedi. "Krepten calzone'a ve kavrulmuş kestaneye kadar her şeyi satın alabilirsiniz."

"Peki ya kakao?" Nora sordu.

"Evet. Sanırım sıcak kakao satıcısı arka tarafa yakın bir yerde."

Liz Cisneros, "En uzun kuyruğa sahip olanı arayın," dedi. özür dileyen bir gülümseme.

"Sanırım bu gece sıcak kakaoyu es geçeceğim," dedi Birdie.

"Bunu öneren sendin," diye hatırlattı Griffin ona, kızgın bir ifadeyle.

"Biliyorum ama bugünlerde sıcak kakaonun midemi ne kadar yakıldığını unutmuşum.

Sen Natalie ve kızlarla git. Ben burada Liz, Steve ve Salvador'la takılacağım."

"Dash yanında değil ama," diye işaret etti, destek köpeği olmadan pazarda tek başına dolaşmaya karar vermemesini umarak.

"İyi olacağım. İhtiyacım olursa bastonum yanımda ama bu duraktan ayrılmayı düşünmüyorum. İşin bittiğinde geri gelip beni bulabilirsin."

Ondan ayrılmak istemiyordu, özellikle de pazara gelmesinin tek nedeni o olduğu halde. Kaşlarını çatı, tam itiraz edecekti ki Nora elini tekrar onunkinin içine soktu.

"Kakao istiyorum, Dr. Jingle."

Steve Shepherd ve Salvador Ramos bu lakap karşısında sırıttı.

İnsanların ona daha kötü isimler takabileceğine karar verdi. Muhtemelen de öyle diyorlardı.

Başka ne yapacağını bilemediğinden, büyükannesinin büfenin yanındaki katlanır sandalyeye yerleştiğinden emin olduktan sonra Natalie ve kararlı yeğenleriyle birlikte sıcak kakao içmeye gitti.

on dokuz

Natalie Noel pazarının kaosunu ve gürültüsünü beklemiyordu.

Bu ilk gecede, kasabanın yarısı ve komşu topluluklardan pek çok kişi en iyi malları almak umuduyla gelmiş görünüyordu.

Bir uçtaki sahnede arka arkaya müzik performansları planlanmıştı. İlk geldiklerinde çalan bluegrass Noel müziği yerini önce Kelt müziği yapan bir üçlüye, şimdi de tam bir mariachi grubuna benzeyen bir grup eşliğinde İspanyolca "Jingle Bells" söyleyen bir gruba bırakmıştı.

"Daha önce Avrupa'daki muhteşem orijinal Noel pazarlarından bazılarını gördüğünüzden bahsetmiştiniz. Bu size küçük patatesler gibi görünüyor olmalı."

Griffin'e baktı, sonra tekrar kongre merkezindeki sıra sıra dizilmiş tezgâhlara. "Belki biraz daha küçük ama çok daha geniş bir çeşitliliğe sahip. Ayrıca, gittiğim çoğu pazar bir bağış toplama aracı olarak tasarlanmamıştı. Burada, paranızın en azından bir kısmının iyi bir amaca gittiğini hissediyorsunuz."

"Cüzdanın acısını biraz hafifletmeye yardımcı oluyor, değil mi?"

Griffin gülümsediğinde, sanki yarım düzine dev şekerli kurabiye arkaya yemiş gibi sersemlemiş hissetti.

Dışarıda onlara doğru yürüdüğünü gördüğü o andan beri, bütün akşam ona karşı tepkisini dizginlemek için elinden geleni yapmıştı, Birdie'nin eli onun kolunun kıvrımına sıkıca sokulmuştu. Kendini sanki Birisi onun tüm nefesini kesmişti. Pazarda yürürken, sanki bütün akşam boyunca tam olarak nefes alamamış gibi hissetti.

Adam çok güzeldi. Ayrıca hem görme engelli büyükannesine hem de kendi yaramaz yeğenlerine karşı inanılmaz derecede tatlı olması da yardımcı olmadı.

Onunla daha fazla yalnız zaman geçirmeme kararı buraya kadarmış.

Shelter Springs'te kalacağı süre boyunca ona nasıl karşı koyabilirdi ki?

Hiçbir fikri yoktu.

En azından kesin bir ayrılış tarihi vardı. O günün erken saatlerinde, küçük bir Fransız köyünde bir ay boyunca üç bichon'a bakma işini kabul etmişti

Dordogne'da, sahibinin köy merkezine yakın üç yatak odalı evi ve bahçesiyle birlikte. Şubat ayının ilk haftası başladı.

Ona göre McKenna Ocak ayının üçüncü haftasında doğum yapacaktı ama muhtemelen iki hafta olmasa bile en az bir hafta erken doğuracaktı. Bu da Natalie'ye kız kardeşine yardım etmek için en az iki hafta kazandıracaktı.

O zamana kadar evleri kalabalıklaşacak ve McKenna muhtemelen ailesinin kendisine kalmasını isteyecek, böylece Bebek Austin'in çocuk odasını hazırlamayı bitirebilecek ve üç çocuklu yeni rutinine alışabilecekti.

Natalie kabul etmekte ne kadar tereddüt ettiğini görünce biraz şaşırmıştı. Ev bakıcılığı ajansından gelen e-postayı aldığı anda bu talebi kabul etmişti. Aynı köpeklerle iki yıl önce de bakmış ve soğuk kış aylarında Tahiti'deki kızını ve torunlarını ziyaret etmeyi seven sevimli dul bir Fransız olan sahiplerini çok sevmişti.

Natalie daha önce orada kaldığında, evi büyüleyici ve rahat bulmuş, yakınlarda köpekleri kırsalda muhteşem yürüyüşlere çıkarabileceği pek çok günlük gezi imkanı bulmuştur.

Kadın ayrıca, sevgili köpeklerinin ve evinin bakımı için, Natalie'nin kullanabileceği çok sayıda uçuş mili olmasa bile, uçak biletini fazlasıyla karşılayan cömert bir maaş ödedi.

Nasıl reddedebilir ki?

McKenna'ya henüz söylememişti. Kız kardeşini gereksiz yere üzmemek istemiyordu. Haberi vermek için zaman olacaktı.

Kalabalığın arasından ilerlerken, kızlar gevezelik ederken, Hazel ve Nora'yı ne kadar özleyeceğini bir kez daha düşündü.

Gittiğinde onu sevgiyle hatırlayacaklarını, kurdukları yeni ilişkiyi sürdürebileceğini umuyordu.

"İşte geldik," dedi Griffin sıcak çikolata tezgâhına yaklaştıklarında, gerçekten de şimdiye kadar gördüğü en uzun kuyruğa sahipti.

Yeniden başlamalı, kalbini fazlasıyla çekici bulduğu bu adamdan korumaya çalışmalıydı.

Kuyruğa girdiklerinde Natalie, "Canınız kakao istemiyorsa kalmak zorunda değilsiniz," dedi.

"Birdie kendi başına dolaşmaya karar vermediği sürece ben iyiyim."

"Gerçekten umurumda değil. Kızlarla birlikte sıcak kakaomuzun tadını çıkarabiliriz, isterseniz gidip büyükannenizin güvende olduğundan emin olun."

Bunu düşünür gibi oldu, sonra başını salladı. "O iyi olacak. Eminim Shelter Inn standındaki diğerleri onunla ilgilenecektir."

"Apartman sakinlerinin birbirlerini kollamaları oldukça iç açıcı. Özellikle de Birdie."

"Bu beni ve Amanda'yı çok rahatlattı."

"Shelter Inn'de iyi bir yer bulmuş olması güzel," dedi Natalie. "Bizim sıcak çikolatamız da bunun kadar büyük olacak mı?" Hazel sordu, standın üzerindeki, üzerinde köpüklü krem şanti bulunan dev bir fincan kakao bulunan tabelayı işaret ediyor.

"O kadar içebileceğimi sanmıyorum," dedi Nora, yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Griffin eğlenmiş görünüyordu. "Söz veriyorum tam size göre olacak. Siz hanımlar oturacak bir yer bulmak isterseniz, ben sıcak çikolata getirebilirim."

"Marşmelov kardan adamlarla. O kısmı unutma," diye hatırlattı Hazel ona.

"Doğal olarak."

Sırayla ilgilenmesi için onu yalnız bırakmayı doğru bulmuyordu. Öte yandan, kızlar sıkılmış ve huzursuz bir şekilde sırada beklemek zorunda kalmak yerine dikkatlerini dağıtabileceği bir masaya oturlarsa onları kontrol altında tutmak biraz daha kolay olabilirdi.

"Çok fazla insan var." Hazel ilgiyle etrafındaki kalabalığa baktı.

"Hepsi sıcak çikolata da istiyor mu?" Nora sordu.

"Öyle görünüyor."

Griffin'in arkasındaki kuyruk sadece birkaç dakika içinde en az bir düzine kişi daha artmıştı bile.

Birinin ona seslendiğini duyduğunda, kızların dikkatini denemiş ve geleneksel bir casusluk oyunuyla dağıtıyordu.

"Natalie Shepherd? Sen misin?"

Nora'nın gördüğü kahverengi bir şeyi bulmaya çalışırken başını kaldırdı, Natalie bunun kakao fincanının bulunduğu tezgâhın üzerindeki büyük tabela olduğundan şüpheleniyordu. Oyunu mümkün olduğunca uzun süre devam ettirmek için görebildiği diğer tüm küçük kahverengi şeyleri tahmin ediyordu.

Şimdi döndüğünde Liz'in yaşlarında, belli belirsiz tanıdık gelen bir kadının masaya yaklaştığını gördü.

"Evet," dedi temkinli bir şekilde.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi? Louise Arredondo. Yıllar önce annenin saçını yapardım."

Hafızası bir anda geri geldi ve unuttuğu için utandı.

Louise, annesinin yakın arkadaşı ve uzun zamandır stilistiydi. Annesi kemoterapi görürken, Jeanette'in saçlarından geriye kalanlara şekil vermek için her hafta evlerine gelirdi.

Annesi sonunda türban ve peruk takmak zorunda kaldıktan sonra, Louise hala

tırnaklarını yapmak, peruğuna şekil vermek ve Jeanette'in bu koşullar altında olabildiğince güzel hissetmesini sağlamak için her hafta geldi.

Annesi yanında oturuyormuş gibi net bir şekilde, uzun zaman önceki bir konuşmanın yankısını duyabiliyordu.

"Eğer Louise gibi bir arkadaşına sahip olacak kadar şanslıysan, onu asla ama asla bırakma hayatım," demişti annesi. "Gerçek arkadaşlar paha biçilmez bir hediyedir."

Bu anı onu gülümsetti ama aynı zamanda biraz da tıkanmasına neden oldu. "Louise. Seni görmek ne güzel," dedi boğazındaki ani yumrunun etrafından dolanarak. "Otursana. Sıcak kakao içmek üzereyiz."

"Kalamam. Gelinime yardım ediyorum. Tuvaletlerin yanında bir büfesi var, suluboya resimlerini satıyor. İkimize de bir şeyler almaya geldim. birkaç içki." Konuyu pekiştirmek için elindeki sodaları havaya kaldırdı.

"Sıcak kakao içeceğiz. Marşmelovlu. Dr. Jingle sıcak kakaoyu Biz," diye bilgilendirdi Hazel onu.

Louise, Natalie'ye onun muhtemelen harika bir büyükanne olduğunu söyleyen nazik bir şekilde gülümsedi.

Jeanette'in olabileceği gibi.

"Ne kadar şanslısın, değil mi?" dedi. "Kulağa çok lezzetli geliyor." Natalie'ye geri döndü. "Bunlar senin kızların mı?"

"Oh hayır. Onlar McKenna'nın. Ben sadece onların şanslı teyzesiyim."

"Elbette. Benzerliği şimdi görebiliyorum. Anneleri kadar sevimliler. Ve sen de. Şu haline bir bak. Annen seninle gurur duyardı."

Louise'in incelemeleri Natalie'nin saçlarını kestirmesi gerektiğinin son derece farkında olmasını sağladı. Dijital göçebe olmanın dezavantajlarından biri de gerçekten iyi bir stilistten randevu almanın zorluğuydu, özellikle de herhangi bir yerde geçireceği zaman kısıtlıyken.

Diğer kadın aldırıyor gibiydi. Natalie'ye baktı, gözleri ani yaşlarla parlıyordu. "Ona benziyorsun."

Belki paylaştıkları göz rengi dışında, kendisi bir benzerlik göremese bile, sözleri takdir etti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Daha iyi bir iltifat isteyemezdim." "O kadını her gün özlüyorum," dedi Louise içtenlikle Natalie kaçırılamazdı. "O tanıdığım en iyi insandı. Hayatını biraz daha parlak hale getirmeye çalışmadığı tek bir kişiyle bile karşılaşmadı."

"Bu konuda iyiydi, değil mi?"

Annesi öldükten sonra insanların ona en sık söylediği şey bu olmuştu: Jeanette, yanında bulunduktan sonra herkesin kendini daha iyi hissetmesini sağlayan insanlardan biriydi.

Natalie bu konuda annesinin izinden gitmediğini biliyordu. Jeanette diğer insanlara yardım edebileceği yollar bulmaya odaklanmıştı.

Natalie iyi bir insan olduğunu düşünmek istiyordu. Hayvanları seviyordu, geri dönüşüm yapıyordu, toplu taşıma araçlarında hamile kadınlar ve yaşlı yolcular için koltuğunu bırakıyordu.

Her zaman birileri için yemek pişiren ya da Shelter Inn misafirlerinin kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlayacak yollar düşünen annesiyle kıyaslandığında, Natalie kendi çabalarının önemsiz olduğunu biliyordu.

İsteddiği yere seyahat etti, hiçbir zaman kök salmadı, hiçbir zaman derin bağlantılar kurmadı.

Kendi hayatında bir takoz.

Yetişkinlik hayatının çoğunu kaçarak geçirdiğini biliyordu. Jeanette onun seçimleri hakkında ne söylerdi?

Acıdan kaçamazsınız. Onu beslediğinizde, her zaman sizinle kalacak, başıboş bir köpek gibi peşinizden gelecektir.

Annesinin bu sözleri söylediğini hiç duyduğundan emin değildi ama bunu kolayca hayal edebiliyordu.

O ve McKenna aynı kayıpları yaşamış ama çok farklı seçimler yapmışlardı. Kız kardeşi burada, Shelter Springs'te kalmış, kaybettiklerinin bıraktığı boşluğu doldurmaya yardımcı olmak için başkalarının kalbine girmesine izin vermişti.

Kız kardeşi de oteli bir kabileye ihtiyaç duyan insanlara, topluluk ve yuva arayışındaki yaşlılara açmıştı. Jeanette'in yaptığı gibi o da insanların hayatında bir fark yaratmıştı.

Şimdi Louise'e, "Annem oldukça harikaydı," dedi.

"Onu her gün özlüyorum," diye tekrarladı Louise. "Onun gibi başka bir arkadaşım asla olmayacak."

"Sizi çok sevdiğini ve son zamanlarında onun için yaptıklarınızdan dolayı çok minnettar olduğunu hatırlıyorum."

"O bana benim ona verdiğimden çok daha fazlasını geri verdi," dedi ciddiyetle. Bunu duymak ne kadar güzeldi. "Seninle konuşmak çok güzel, Louise." "Ve seninle. Kız kardeşine en iyi dileklerimi ilettiğinden emin ol."

"Ben yaparım."

Kadın iç çekti. "Gitsem iyi olacak. Kızım onu bırakıp alışverişe gitmeye karar verdiğimi merak edecek."

Aniden muzip bir gülümseme verdi. "Baştan çıkmadığımı sanmayın." "İyi şanslar. Kızınızın tezgahına bir göz atmam gerekecek."

"Evet. Öyle yap. Üç sıra ileride ve yaklaşık beş durak aşağıdayız."

Louise ayrılamadan Griffin, içinde yalıtımlı bardaklarda dört sıcak çikolata bulunan bir tepsiyle geri döndü.

Natalie'yi dehşete düşüren bir şekilde, kadının dostane ve cömert ifadesi yerini güvensizlik ve şüpheyi bıraktı.

"Dr. Taylor," dedi sert bir sesle.

Griffin bir an gerildi, sonra kibar bir gülümseme takınır gibi oldu.

"Louise. Merhaba. Nasılsın?"

"İyiyim," dedi kısaca. "Ben iyiyim."

Birdenbire ondan uzaklaşıp Natalie'ye döndü. Yüz ifadesindeki sıcaklık artık tamamen kaybolmuş, yerini sert çizgiler almıştı ama yine de Natalie'ye gülümsüyor gibiydi.

"Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel Natalie. Umarım sen şehirdeyken daha fazla görüşme fırsatımız olur."

"Ben de öyle. Büfe konusunda iyi şanslar. Umarım kızın çok satar."

Kadın uzaklaştı ve geriye sadece kızların hangi sıcak kakaonun kime ait olduğu konusundaki tartışmalarıyla dolu garip bir sessizlik kaldı.

Bu da neydi böyle?

Natalie birden hatırladı. Louise'in yeğeni Alex, Dennis Taylor'ın sarhoşken yaptığı kazada ölen gençlerden biriydi.

Florida'da bir üniversitede basketbol bursu kazanmış, lisede başarılı bir sporcuydu; tüm potansiyeli, altın geleceği bir anda yok oldu.

Natalie'ye gösterdiği tüm iyiliğe rağmen, Louise görünüşe göre Griffin'i babasıyla ilişkilendiriyordu.

Kendisine ait olmayan bir yükü omuzladığı için ona karşı merhamet duyduğunu hissetti.

"Sıcak ikolatamızı alabilir miyiz?" Nora sesinde sabırsızlıkla sordu. Griffin kendini toparlamış görünüyordu. "Evet. Elbette. Buyurun."

"Hangisi benim?" Hazel sordu.

"Üzerinde kardan adam çizili fincanların ikisi de aynı, ikiniz için." Her kıza bir fincan uzattı. "İçine biraz soğuk süt eklediler, böylece sizin için çok sıcak olmaz. Ve özel istek üzerine, işte kardan adam şekerlemeleriniz."

Küçük şeffaf bir torba çıkarıp her bir fincan sıcak çikolatanın üzerine birkaç kardan adam serpiştirdiğinde kızlar daha heyecanlı görünemezdi.

Hazel biraz ciyakladı bile. "Çok tatlılar!"

Griffin kuru bir sesle, "Evet, tüm yiyeceklerimin sevimli olmasına özen gösteriyorum," dedi.

Kızlar dudaklarını şapırdatarak keyifle kakaolarını yudumladılar. Onları suçlayamazdı. Gerçekten de çok lezzetliydi, yoğun, zengin ve çökmüştü.

"Nefis," diye açıkladı

Hazel. "Öyle değil mi?"

Natalie de aynı fikirdeydi.

Kızlar sıcak kakaolarını içerken, o ve Griffin de kendilerininkini yudumlarken önemsiz şeyler hakkında sohbet ettiler. Onlar ikramlarının tadını çıkarırken,

kızlar kısa süre sonra casusluk oyununa geri döndüler.

Birbirlerinin dikkatini dağıttıklarından ve kendilerine dikkat etmediklerinden emin olduğunda, nihayet canını sıkan şeyden bahsetti.

"Louise Arredondo sizi gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi. Özür dilerim. Kasabada seni desteklemediğini söylediğin insanlardan biri mi? Geri mi?"

Yarısı dolu fincanına baktı. "Kendince sebepleri var."

"İyi olanlar değil," diye mırıldandı. "Babanın yaptığı bir şey yüzünden kimsenin seni ciddi bir şekilde suçlaması doğru değil."

"Yas tutan insanların öfkelerini koyacakları bir yere ihtiyaçları vardır. Babam kazada uygunsuz bir şekilde öldü. Bu da hala burada olan bizleri hedef haline getiriyor."

"Amanda da insanlardan aynı soğukluğu görüyor mu?"

"Dürüst olmak gerekirse bu konuda pek konuşmuyor. Kulağıma gelenlere göre kasabada onun mağazasından alışveriş yapmayan birkaç kişi varmış.

Çünkü o bir Taylor. Bunun bir istisna olduğunu ve kural olmadığını düşünmek istiyorum. Neyse ki turistler on yıldan daha uzun bir süre önce olan bir şeyi bilmiyor ya da umursamıyor."

Amanda'nın neden bir kasaba öteye, Haven Point'e taşınmak yerine dükkânını burada açmayı tercih ettiğini bir kez daha merak etti. Natalie'nin tek dileği, Amanda'nın kendisine ihtiyacı olduğu bir anda ondan uzaklaşarak acısına acı katmak yerine arkadaşına daha fazla destek olmaktı.

Annesi de bu yüzden ondan utanırdı.

En azından ilişkilerini onarmak için bir başlangıç yaptıkları için minnettar bir şekilde nefesini bıraktı.

Bu, acı ve kederin Natalie'nin tekelinde olmadığını hatırlatan iyi bir şeydi. Seyahatleri boyunca öğrendiği bir şey varsa o da Herkesin bir şekilde zorluklarla karşılaştığı kaçınılmaz bir gerçektir. Mükemmel hayatları, mükemmel ilişkileri, mükemmel Sosyal medyadaki aileler çoğu zaman parlak bir görüntünün altında derin acılar gizliyordu.

"Özür dilerim. Bu doğru değil," dedi Griffin'e şimdi. "Ne sen ne de Amanda babanız ve onun hataları yüzünden suçlanmayı hak etmiyorsunuz."

Griffin neşesiz bir ses çıkardı. "Kavşakta yol vermemek bir hatadır. Babamın yaptığı çok daha kötüydü. Dört güzel hayatı çaldı ve bu süreçte onları seven düzinelerce insanı da mahvetti. Geri dönüp bunu değiştiremem. Düzeltmem. Yapabileceğim tek şey, Shelter Springs halkı için kendi yolumla burada olmaya çalışmak. Hiçbir zaman tamamen ama en azından deneyebilirim."

Bu adama fena halde aşık olmaya çok yaklaştı.

Gürültülü Noel pazarında yeğenleriyle birlikte hangisinin kakaosunda daha fazla şekerleme olduğunu tartışırken farkına vardığı şey başını döndürdü.

Belki de şekerdendir. Bunu tercih ederdi.

Düşünceleri Hazel'dan gelen büyük bir geçirmeyle aniden kesildi.

"Affedersiniz," dedi kız kıkırdayarak. "Sanırım kakaomu çok hızlı içtim."

Griffin ona gülümsedi. "Ya da tam olarak doğru. Görünüşe göre mideniz buna bayılmış."

Ona gülümsüyordu, belli ki Natalie kadar aşıktı.

yirmi

Beşi birlikte bir saat sonra Shelter Inn'e geri dönerken Birdie, "Bunun şimdiye kadar yaşadığımız en iyi Noel pazarlarından biri olduğunu söylemeliyim," dedi. Griffin tüm alışveriş poşetlerini taşıırken, büyükannesinin kolunu kendi koluna dolayarak gece boyunca yürüdü.

"Amanda bana bu yıl her zamankinden daha fazla tezgahla muhteşem olacağını söyledi. Yanılmamıştı."

"Zaten çok yürüdük," diye yakındı Hazel önlerinden, Natalie'nin bir yanında, kız kardeşi de diğeri yanında yürüyordu.

"Görecek çok şey vardı," diye onayladı Natalie, önünden geçtikleri bir evin renkli ışıklarının parıltısı gözlerine yansıyor. "Amanda ne zamandır pazar komitesinde?"

"Beş yıl kadar oldu. Son birkaç yıldır itici güç o oldu.

Torunum işlerin nasıl halledileceğini çok iyi biliyor, benden söylemesi."

"Belli ki en iyisinden öğrenmiş," dedi Natalie, Birdie'ye gülümseyerek.

"Daha ne kadar sürecek? Keşke kendi arabamızı sürseydik," diye yakındı Hazel.

Natalie yeğenine kaşlarını çattı. "Daha önce yürümek isteyen sendin."

"Biliyorum," dedi, sanki bir blok yerine kilometrelerce yürümüş gibi omuzları çökmüştü. "O daha önceydi. şimdi değıl."

Kızı omuzlarına almayı teklif edecekti ama Nora'nın şikâyet edeceğini ve onu da götürmek isteyeceğini hissetti. Aynı anda hem ikisini birden taşıyıp hem de büyükannesine yardım edemezdi, bu yüzden sessiz kaldı.

"Eğlendiniz mi?" Birdie kızlara sordu.

Nora uykulu bir şekilde başını salladı. "Sıcak çikolataya ve gürültülü ayakkabıları olan dansçılara bayıldım."

"Step dansçılarını mı kastediyorsun?" Natalie sordu. Nora başını salladı. "Keşke ben de step dansçısı olabilseydim."

"Ben de," dedi Hazel. "Gürültülü ayakkabıları nereden bulabilirim?"

Natalie gülümsedi. "Bunu annenin çözmesi gerekecek. Shelter Springs'te step öğreten biri var mı emin değılim."

Griffin, "Öyle olmalı, yoksa bu kadar heyecan verici bir tap rutini bize hediye edilmezdi," dedi.

"Annemin danstan haberi olacak mı?" Nora sordu.

"Ona her şeyi anlatabilirsin tatlım," dedi Natalie. "Eve gider gitmez onunla konuşacağız."

"Muhtemelen uyuyordur," dedi Hazel. "Onun tek yaptığı uyumak."

"Evet," dedi Nora, sesi kelimenin üzerinde kırılarak. "Annemi özlüyorum." "Ben de," dedi Hazel. Birdenbire ağlamaya başladı, Bu da kız kardeşini kızdırdı. Çok geçmeden ikisi de hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Griffin ani paniği bastırdı. Gözyaşlarıyla ne yapacağını asla bilemezdi, muhtemelen babasının içki içmesi yüzünden annesinin ağladığını gördüğü onca yıldan beri.

"O da seni özlüyor," dedi Natalie. "Hem de çok. Bu gece bizimle pazara gelmeyi çok isterdi ama küçük kardeşinin çok erken gelmesini engellemek için yatakta kalması gerekiyor, ki bu onun için iyi olmaz."

"Bir bebeği büyütmek zor iştir," dedi Griffin, tamamen alışılmışın dışında. "Annen her zamankinden daha fazla uyuyor çünkü kardeşinin dışarı çıkacak kadar büyümesine yardım etmekten yoruldu."

Her iki kız da arkalarından Griffin ve Birdie'ye aynı şüpheci ifadelerle baktılar ve gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu. Ona inanmadıkları ya da tıp diplomasını önemsemedikleri açıktı. Tıp fakültesindeki tüm öğrenci arkadaşları, alçakgönüllü olmalarını sağlamak için beş ve üç yaşındaki kızlarla daha fazla takılmalıydı.

"Ya annem artık bizi sevmiyorsa?" Hazel fısıldadı. "Ya sadece yeni bebek kardeşimizi seviyorsa?"

Bunun üzerine her iki kız da daha yüksek sesle ağlamaya başladı. Karşı sokaktaki bir evin köpeği de onlarla uyum içinde uluyordu.

Natalie, "Böyle bir şey olmayacak, söz veriyorum," dedi.

Bir koluyla Nora'yı kucağına aldı ve diğer koluyla Hazel'ı kucakladı. "Annen seni sevmekten asla vazgeçmeyecek. Birkaç hafta sonra yeni kardeşinle tanışacaksın ve göreceksin ki anneler ve babalar her zaman yeterince sevgi var."

Griffin'in ihtisası boyunca ve şimdi özel muayenehanesinde çok sık gördüğü gibi, bu ne yazık ki doğru değildi. Her bir istismar ve ihmal vakası kalbine ağır bir yük bindiriyordu.

"Söz veriyor musun?"

"Evet. Serçe parmağımla yemin ederim," dedi. "Japonya'da serçe parmağı yemininin *yubikiri* olarak adlandırıldığını biliyor musun? Ve derler ki, eğer biri serçe parmak yemini ettikten sonra yalan söylerse, bin tane iğne yutmak zorunda kalır."

"Ahh. Bu acıtabilir!" Hazel'ın bir an için dikkati dağılmış gibiydi. "Öyle değil mi?"

Griffin'i rahatlatmak için, kızların gözyaşları ortaya çıktıkları kadar çabuk kayboldu. Hana vardıklarında, her zamanki neşeli hallerindeydiler. Kendileri yine annelerine pazar hakkında ne söyleyeceklerini konuşuyorlardı.

Bunların hepsi küçük çocuklar mıydı yoksa sadece ruh halleri saniyeler içinde bu kadar dramatik bir şekilde değişebilen bu ikisi miydi?

Hepsinin çocuk olduğundan şüpheleniyordu. Muayenehanesinde, çocukları bir doktora görünmek zorunda kaldıkları için takındıkları asık suratlı tavırlarından çıkarıp isteksiz gülümsemelere ve hatta bazen kahkahalara nasıl ikna edeceğini öğrenmişti. Bunu her zaman bir zafer olarak görürdü.

Apartmanın lobisine girdiklerinde Birdie, "Akşamı sizinle geçirmek çok eğlenceliydi," dedi.

"Bizim için bir zevkti." Natalie büyükannesine sıcak bir gülümseme verdi. "Hoşça kalın Bayan Birdie," dedi Hazel.

"Hoşça kal," diye yankılandı kız kardeşi.

Natalie ona, "Paketlerimizi şimdi alabilirim," dedi. Paketleri lobideki sandalyelerden birinin üzerine bıraktı ve karıştırmaya başladı.

"Sanırım bu sonuncusu." İçinde kızların ahşap Noel Baba arabasının bulunduğu küçük beyaz bez çantayı işaret etti.

Çantayı ona uzatırken parmakları birbirine değdi. Sığınak Hanı'nın girişinde onu kollarına almak ve bütün akşam yapmak için can attığı gibi öpmek için güçlü bir dürtüyle savaşıyor ona baktı.

Bu bir felaket olmaz mıydı, özellikle de büyükannesi ve yeğenlerinin önünde?

Ağzını onunkine bastırmak yerine, veda etmek için yanağına bir öpücük kondurmakla yetindi, dudakları kulağına yakın bir yere değdi.

Nefis kokuyordu, yasemin ve vanilyanın o hafif, çağrıştırmacı kokusu.

Eğer onu istediği gibi öpemeyecekse, burada durup bir saat kadar onun kokusunu içine çekemez miydi?

Elbette. Bu onu tuhaf falan yapmazdı. Kendini uzaklaşmaya zorladı. "İyi geceler."

Kadın gözlerini kırptırdı, göz bebekleri hafifçe büyümüştü. Adam neredeyse inliyordu, kadının öpüşmelerini de hatırladığından emindi.

"Güle güle, Dr. Jingle." Nora ona doğru koşarak ve beline sarılarak büyüğü bozdu.

O da ona sarıldı ve sonra aynısını kız kardeşine yaptı. "İkinizle de sonra görüşürüz."

Natalie elindeki paketleri kavradı ve ona ve Birdie'ye belli belirsiz bir gülümsemeyle bakarak yeğenlerini dairelerine doğru yönlendirdi.

Griffin onları hemen kaçırdığını fark edince şaşırdı ve dehşete düştü.

Sadece büyükannesinin, yüzünün her yerinde yazılı olduğundan emin olduğu özlemi görmediği için minnettardı.

Dairesine doğru yürürlerken Birdie, "Çok güzel," dedi.

Büyükannesinin dış güzellikten bahsetmediğini biliyordu, zaten o da pek iyi göremiyordu.

"Evet. Öyle."

"Ve bu kızlar kesinlikle çok sevimli. Beni her gün güldürüyorlar. Hazel çok otoriter, hem de olabilecek en iyi şekilde, Nora ise şeker kaplı çelik gibi. Dışarıdan tatlı görünüyor ama kesinlikle kız kardeşi kadar iradeli."

Tuş takımına bastı ve kapıyı iterek açtı. Onları aylardır görmemiş gibi kuyruğunu sallayan Dash karşıladı.

"Nerede benim iyi oğlum?" Birdie uzanıp köpeğin çenesini okşadı ve şefkatle gülümsedi.

Doğrulduğunda ona özür dileyen bir bakış attı. "Bana markete kadar eşlik etmek için bütün akşamını feda ettiğini biliyorum ama senden son bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Yapabileceğini biliyorsun. Her şeyi."

"Dash'i benim için yürütebilir misin? Sadece köşeye kadar ve geri? Bütün akşam kapalı kaldı ve eminim bacaklarını esnetme şansına bayılacaktır. Ayaklarım beni öldürüyor, yoksa bunu yapardım."

Yorgundu ve eve gidip patlamış mısır patlatmaktan ve bir iki saat ESPN'in karşısında pineklemekten başka bir şey istemiyordu ama büyükannesini nasıl reddedebilirdi ki? Yapamazdı, özellikle de alternatif olarak köpeği kendisinin alması, ayaklarının ağrması ve her şey anlamına geliyorsa.

Her neyse, on beş dakika daha ona neye mal olacaktı ki? "Elbette."

"Teşekkürler, sevgilim." "Sorun değil."

Köpeğin koşum takımını ve tasmaını taktı, temizlik poşetlerini aldı ve binanın ön kapısına yöneldi. Dash aniden

Kuyruğunu vahşice sallıyor ve tasmaını zorluyordu ki bu alışılmadık bir durumdu.

Griffin lobiye vardıklarında Natalie'nin önlerinde binadan çıktığını, pembe beresindeki ponponun yürürken sallandığını görünce nedenini anladı.

"Tekrar merhaba," dedi.

Döndü ve güzel elmacık kemiklerinin üzerinde irkilmiş bir renk belirdi. "Oh. Selam."

"Yine mi yola çıkıyorsun?" diye sordu, bariz olanı söyleyerek.

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Travis aslında eve erken geldi ve kızları yatırıp onlara kitap okumak istiyor. Ben de markete dönüp Shelter Inn tezgâhını kapatmak için yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sorayım dedim."

Kızın gece vakti tek başına yürümesi fikri onu heyecanlandırmamıştı ve bunu söylemek üzereydi ki kendini kontrol etti. Burası Shelter Springs'ti. Suçtan arınmış olmasa da genel olarak güvenli bir topluluktu. Bunun ötesinde, içinden bir ses Natalie'nin kendi başının çaresine bakabileceğini söylüyordu. Dünyayı tek başına dolaşmış, bu arada kendini korumak için birkaç numara öğrenmişti kuşkusuz.

"Peki ya sen?" diye sordu.

Köpeği işaret etti. "Birdie, Dash'i bacaklarını esnetmesi ve işini yapması için dışarı çıkarmamı istedi. Seninle biraz yürümemizin sakıncası var mı?"

Kız ağzını açtı ve kısa bir süre için reddedeceğini düşündü, ta ki kız tekrar kapatıp başını sallayana kadar. "Elbette. Sorun değil."

Daha önce eve doğru yürürlerken gecenin daha da soğuduğunu fark etmişti. Sıcaklık sadece birkaç dakika içinde daha da düşmüştü. Birdie ile içeride geçirdiği dakikalar. Soğuk, paltosunun içinden sızıyordu ve Natalie'nin, ısınısını korumak için onu daha yakına çekerse ne diyeceğini merak ediyordu.

Elbette bunu yapmadı, sadece Dash'in önderliğinde, her zamanki hevesiyle onun yanında yürümeye devam etti.

"Kızlar babalarıyla biraz vakit geçirme fırsatı buldukları için mutlu olmalılar. Umarım onları çok fazla yormamışsındır."

"Ben ayrıldığımda iyi görünüyorlardı. Onu gördükleri için çok heyecanlandılar. Travis yanlarındayken iyi bir baba. Bebek doğduktan sonra her şeyin daha iyi olacağını düşünmek istiyorum."

"Ama siz öyle düşünmüyorsunuz?"

Ellerini paltosunun ceplerine soktu. "Sanırım daha iyimser olmalıyım, ama bu aptalca korku hissinden kurtulamıyorum."

Kaşlarını çattı. "Neden korkuyorsun?"

"Travis'in üç çocuğun sorumluluğunu kaldıramayacağını ve onu terk edeceğini falan."

"Neden böyle düşündün ki? Onunla yaşadığım birkaç etkileşimde hep iyi bir adam gibi göründü."

"Öyle. Sana söyledim, aptalca davranıyorum. McKenna'yı sevdiğini biliyorum ve kızları seviyor. Geçen gece güzel bir konuşma yaptık ve McKenna'ya onun ve bebek için ne kadar korktuğunu belli etmemek için çoğunlukla uzak durduğunu biliyorum."

"O zaman neden endişeleniyorsun? Ona inanmıyor musun?"

Kısa bir kahkaha attı. "Bilmiyorum. Sanırım ona inanıyorum. Ama hayatımdaki erkeklerin pek de iyi bir geçmişleri olduğu söylenemez."

Sözleri acı ya da kendine acıyan bir tonda değildi, sadece gerçekçiydi. Onu tekrar kollarının arasına alma dürtüsüyle savaşırken eli köpeğin tasmağını sıkıca kavradı.

"O zaman belli ki doğru erkeklerle birlikte olmamışsın."

Bu kez kahkahası daha içten geliyordu. "Steve'e böyle dediğini söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Gözlerini kırıştırdı. "Babanın gitmesinden mi bahsediyorsun yoksa bir sürü erkek arkadaşının pislik yapmasından mı?"

"Babam. Ve Jake, sanırım. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bir sürü erkek arkadaşım olmadı, pislik ya da başka türlü. En azından ciddi olanları. "Bir sürü nedir ki?"

Dash'i yürüyüşe çıkarmayı kabul ettiği için aniden memnun olarak gülümsedi. Kendi yardımcıları, büyükannesi ve yeğenleri olmadan onunla konuşma fırsatı bulmak güzeldi.

"Sanırım bir sürü çok sayıda anlamına geliyor. Shelter Inn'de bir sürü şişme süsleme olması gibi."

"Oh, ben bunun bir üstünlük olduğunu sanıyordum. Ya da basitçe şişme botların fazlalığı."

"Glut da işe yarar."

Kadın güldü ve adam onun ay ışığında ne kadar güzel olduğunu düşündü.

"Benim bir sürü eski erkek arkadaşım yok. Ya da bir yığın. Ya da bir yığın. Birkaç erkekle ciddi olarak çıktım ama hiçbir zaman

işe yaradı. Görüntülü görüşme ve uluslararası mesajlaşma çağında bile uzun mesafeli ilişkiler zordur."

"Spor çantasını dolabına koyman için seni baştan çıkaran bir adamla hiç tanışmadın mı?"

Cevabı bilmek istediğinden emin olmadığı halde bunu neden soruyordu?

"Bir ya da iki kez yapabileceğimi düşündüm ama birkaç hafta sonra her zaman yeniden havalanmaya hazırdım."

Griffin'in onun yakında Shelter Springs'ten ayrılacağını kendine hatırlatmasına gerek yoktu. Onu her gördüğünde bu bilgi, buz gibi bir buğu gibi aralarında dolaşıyor gibiydi.

Onu özleyecekti. Hak ettiğinden çok daha fazla.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Neden bir Bayan Dr. Taylor yok?"

Ona nasıl cevap vereceğini tartıştı ve sonunda gerçeği söylemeye karar verdi, ancak bu çok fazla insanla paylaştığı bir şey değildi. Ailesi biliyordu elbette ama çok az kişi biliyordu.

"Aslında vardı. Altı yıl kadar önce kısa bir süre evliydim." Kadın ona baktı, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Ciddi misin? Ne oldu?"

Nereden başlayacağını bilemedi ve sonunda en önemli kısımda karar kıldı. "Hiçbir zaman birbirimize uygun olmadık. Tonya'dan sonra kolaylık olsun diye evlendik.

çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra hamile kaldı. Her ne kadar yürütmeye çalışsak da, zaten iyi bir temelimiz yoktu ve... kesinlikle oğlumuzun ölümünden sağ çıkacak kadar güçlü değildi."

Küçük, boğuk bir sıkıntı sesi çıkardı ve yürümeyi bıraktı. "Griffin!

Çocuğun mu var?"

"Vardı. Chase. Güzel bir erkek bebektir, prematüreydi ama yine de sağlıklıydı, ta ki hastanede enfeksiyon kapıp minik kalbi iflas edene kadar. Hiçbir şey yapılamadı. Üç gün yaşadı."

Klinik, neredeyse kırılmış bir tonda konuştu, ama kızın ifadesinden kanmadığını anlayabiliyordu. Titreyen parmaklarıyla onun eline uzandı.

"Oh, Griffin. Çok üzüldüm. Senin ve Tonya için ne kadar yıkıcı."

Onun şefkatine gömülmek, kollarını ona dolamak ve yumuşaklığının tüm sivri uçlarını yumuşatmasına izin vermek istedi.

"Öyleydi. Bu tam olarak doğru kelime. Beni değiştirdi. O beni değiştirdi. Artık her şeyi bildiğini sanan ukala genç doktor değilim. I

Gerçekten önemli olan şeylere nasıl odaklanacağımı öğrendiğimi düşünmek hoşuma gidiyor." "Ne kadar üzgün olduğumdan başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Çoğu insan ne söyleyeceğini bilemiyor. Ve bir çocuğun kaybı, konuşurken kolayca gündeme getirebileceğiniz şeylerden biri değil. Gerçekten önemli olan insanlar dışında bu konuda konuşmaktan kaçınmanın daha kolay olduğunu öğrendim."

Ağzı hafifçe açık ve gözleri yaşlarla ıslanmış bir halde ona baktı.

Şefkatli, nazik ve harikaydı.

Ve onun için önemliydi. Derinden.

"Uzun zaman önceydi. Chase öldükten yaklaşık iki ay sonra boşandık. Tonya şimdi lise aşkıyla evli ve birlikte ikinci çocuklarını yaptılar. Hala görüşüyoruz ve her ikisi için de daha mutlu olamazdım."

"Çok özür dilerim," dedi tekrar.

Hâlâ onun elini tutuyordu, parmakları soğuktu. Eğer akıllı olsaydı, onunla birlikte etkinlik merkezine yürüyeceğini, Dash'i Birdie'ye geri götüreceğini ve eve gideceğini biliyordu.

Ama parmakları hâlâ adamın elinde titriyordu. Onları ağzına götürdü ve dudaklarını yumuşak, soğuk tene bastırdı.

"Ağlama, Nat. Lütfen ağlama. Onun için ve olabilecekler için her zaman yas tutacağım, ancak ezici acı yıllar geçtikçe hafifledi ve ara sıra bir sızıya dönüştü."

Parmaklarını Griffin'in parmaklarının etrafında kıvırdı ve sonra nazik bir şefkatle yanağına dokundurdu ve Griffin kayboldu.

Onu kollarının arasına aldı ve Noel ışıkları etraflarında parıldarken gölün kenarında uzun süre öylece durdular.

uyumsuz bir tezahürat.

Sonunda ondan uzaklaştı.

"Bana oğlunuzdan bahsedecek kadar güvendiğiniz için onur duydum." Alnına bir öpücük kondurdu.

Evet. O önemliydi, ona söyleyebileceğinden çok daha fazla.

* * *

Sadece birkaç gün yaşamış olan bir oğlu vardı.

Natalie bu çarpıcı haberi hazmetmek için elinden geleni yaptı, bir yanı burada onun kollarına sarılmış, ayakları kaldırımında donmuş bir halde kalıp tüm dünyayı görmezden gelmek istese de.

Gece gerçeküstü görünüyordu, renkli ışıklar ve yaklaşan karın kokusuyla doluydu. Başiboş kar taneleri havada dans ediyordu ve biraz zorlarsa, bir blok ötedeki etkinlik merkezinden hâlâ çalmakta olan tatil müziğini duyabiliyordu.

Daha önce ona aşık olursa ne yapacağı konusunda endişelenmişti.

Merak etmesine gerek yoktu. Biliyordu. Ona aşık oluyordu.

Griffin.

Onu nefessiz bıraktığı ve özlemle doldurduğu için değil, kızlara karşı olan tatlılığı, büyükannesine karşı olan nezaketi yüzünden.

Ve sevgi ve şefkatle, keder ve pişmanlıkla bahsettiği oğlu yüzünden.

Başını onun omzuna yasladı, kollarını boynuna doladı. Adam eğilip onu acıtıcı bir tatlılıkla öptüğünde bu bir şekilde kaçınılmaz görünüyordu.

Geçen gecenin aksine, bu öpücük hararetli ve aç değildi. Yavaş, yumuşak ve tamamen harikaydı.

Oh, onun kalbini kıracaktı. Zaten kırmıştı.

Titrek bir nefes aldı. Bunu kendine yapmaya devam edemezdi.

Onunla geçirdiği her an, kalbinin bir parçasını daha kaybediyordu. Böyle giderse, bu tatil sezonu sona erdiğinde yeniden inşa edecek hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Hafifçe uzaklaştı, ayrılığın soğukluğunu hissetti. "Şubat başında Fransa'da bir iş kabul ettiğimi söylemeliyim."

Uzun bir süre ona baktı, yüzündeki ifade okunamıyordu.

karanlıkta. Birkaç kar tanesi etraflarındaki havada titreyerek saçlarına, omuzlarına kondu.

"Hayatındaki erkeklerin terk etme konusunda iyi olduğunu söylemişsin. Bu yüzden mi her zaman ilk giden sen oluyorsun?"

Ona verecek bir cevabı yoktu. McKenna'nın aynı şeyi ima ettiğinde haklı olduğu gibi o da haklıydı.

O bir korkaktı.

Bunun farkına varmak alçaltıcı ve moral bozucuydu. Cesur ve maceracı olduğunu düşünmek istiyordu. Türkiye'deki çarşıları tek başına gezdi; o Bir keresinde Brezilya'da yağmur ormanlarında yürüyüş yapmış; hatta Tayland'ın kaotik trafiğinde motosiklete binmişti.

Ama birilerinin ona çok yaklaşmasına izin vermekten korkuyordu. Kendisi için yarattığı hayatı kalbini korumak için bir bahane olarak kullanmayı tercih ettiği için ne tür bir mutluluğu kaçıyordu?

"Ben... Ben gitmeliyim. Saat dokuzu geçti, bu da pazarın kapanacağı anlamına geliyor. Birdie de Dash'le ne kadar yürümüş olabileceğinizi merak ediyordur."

"İçimden bir ses onun iyi bir fikri olabileceğini söylüyor." Kaşlarını çattı.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Yani büyükannemin ve Shelter Inn'deki diğer sakinlerin kibrit yapmaya çalıştıklarını fark etmediniz mi?"

"Hayır! Kesinlikle olmaz!"

"Büyükannemin bizi birlikte sıcak kakao içmeye göndermesinin gerçekten bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu çok saçma. Eminim senin için olabilecek en kötü kadın olduğumu görüyorlardır."

Karanlığın içinden onu inceledi. "Öyle misin? Bu çok ilginç. Nasıl bir kadına ihtiyacım olduğunu nasıl bu kadar iyi anlayabiliyorsun, özellikle de bu konudaki fikirlerimi onunla paylaştığımı hiç sanmıyorken. Sen?"

Titrek bir nefes verdi. "Burada, Shelter Springs'te kalmaya kararlısın, oysa bu istediğim son şey."

Gözlerini ona dikti. "Belli ki bu işe biraz kafa yormuşsun." "Fazla seçeneğim yoktu. Kasabaya geldiğim gecedan beri her yerdeydi."

"Kötü bir virüs gibi mi?"

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Köpeği sevmek için uzandı ve Dash başını bacağına yan tarafına sürttüğünde bir şekilde rahatladı.

"Hepimiz birbirimiz için yanlıız. Şehirden ne kadar çabuk ayrılırsam, ikimiz de bunu hatırlamaya o kadar çabuk geri dönebiliriz."

Adamın itiraz etmesine fırsat vermeden arkasını döndü ve başka seçeneği olmadığını bilse de korkaklığı yüzünden kendinden nefret ederek aceleyle pazara girdi.

yirmi bir

Sonraki bir buçuk hafta boyunca Natalie kızlarla ilgilenmekten başka bir şeye odaklanamadı.

Hazel pazardan iki gün sonra, muhtemelen anaokulunda soğuk algınlığına yakalandı ve bunu nezaketle kız kardeşiyle paylaştı. Zavallı bir güreş takımı gibi, ikisi de boğaz ağrılarını, öksürüklerini ve kokan burunlarını değış tokuş ettiler.

İkisi de huysuzdu ve sadece anneleriyle kucaklaşmak istiyorlardı. Nat ilk başta McKenna'yı soğuktan korumaya çalışmış, bebek ve kız kardeşinin sağlığı için endişelenmişti ama McKenna onu hemen yola getirmişti.

"Şu anda pek bir şey yapamayabilirim," demişti sertçe, "ama hasta kızlarımın bana ihtiyacı varken onları görmezden gelemem."

Natalie kızların ve annelerinin maske taktığından ve el dezenfektanını bolca kullandığından emin oldu... ve onların ardından içeri girerek her şeyi antibakteriyel mendillerle sildi.

Tavuklu şehriye çorbası pişirdi, buzlu dondurma aldı, onlara hikayeler okudu, Noel gösterisi üstüne Noel gösterisi izledi.

Hazel'ın büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen, danslarını kaçırmak zorunda kaldılar.

ve hatta Cumartesi akşamı Lake Haven'ın yukarısındaki ve aşağısındaki tekne sahiplerinin katılacağı Lights on the Lake geçit törenine gidemeyecek kadar hastaydılar.

deniz taşıtlarını süsleyerek Shelter Springs marinasından komşu kasaba Haven Point'e gidip geliyorlar.

Neyse ki marina geçit törenini YouTube üzerinden canlı olarak yayınlıyordu da o ve kızlar gazlı şöminenin önünde patlamış mısırlarını yudumlayıp tüm tekne süslemelerini görmenin keyfini çıkardılar.

Her günün sonunda ikisini de yatağı yatırdığında, burunları kızarmış ve gözleri hala sulanmış olan Natalie bitkin düşüyordu.

Yatağında yığılıp kalacağını düşünmüş olabilir.

Rüyasız bir uyku. Hayır. Bunun yerine, Griffin'in her gün kenara itmeyi başardığı tüm düşünceleri her zaman geri geliyordu.

Haftanın geri kalanında ve sonraki haftanın çoğunda onu hiç görmedi. Ya programları birbiriyle kesişmiyordu ya da Barınak Hanı'ndan uzak durmak için çaba sarf ediyordu, böylece kasıtlı olarak ondan kaçabilecekti.

Kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi. Belki de Shelter Springs'te geçireceği zamanın geri kalanında ondan uzak durabilirdi.

Bu beklenti onu, burnu tıkalı ve boğazı ağrıyan biriymiş gibi asık suratlı bıraktı.

Noel'den önceki Cuma günü kızlar kendilerini daha iyi hissediyorlardı. Her ikisinin de öksürükleri devam etse de ateşleri düşmüş ve eski hallerine dönmüşlerdi.

Natalie bu krizi atlattığı için kendini kutluyordu ki Hazel ona bir kriz daha yaşattı.

"Bu geceye kadar okuyacağımız üç kitap daha var," dedi, içinde hikâye kitaplarından oluşan advent takviminin bulunduğu sepeti göstererek. "Noel Baba o zaman mı gelecek?"

O ve McKenna, kızlar yattıktan sonra gizlice hediye paketliyorlardı. Natalie hepsini apartmanın ofisine götürmüş ve orada Noel arifesi için malzeme dolabında bekletmişti.

"Bu doğru. Bugün Cuma. Pazar günü Noel arifesi."

"Bu hafta anaokulunda annem ve babam için hediyeler hazırlıyorduk ama ben hasta olduğum için gidemedim. Bu da onlara verecek bir şeyim olmadığı anlamına geliyor."

"Benim de bir hediyem yok," dedi Nora, gözleri ağrıyan burnunu silmek için kullandığı mendilin üzerinde panik içinde.

Tamam. Büyük teyze hatası. Kızların hediye verme konusunu daha önce düşünmesi gerekirdi. Annesi her zaman McKenna'yla birbirlerine ve ailenin geri kalanına özenli hediyeler almalarını sağlamış, Noel'in en çok başkalarına hediye verdiklerinde eğlenceli olduğunu sık sık vurgulamıştı.

"Bunu yapamayız, değil mi? Onlar için bir şeyler yapmak ister misin?"

"Ne gibi?" Hazel sordu.

Beyni bariz olanın dışında hiçbir şeyi anlamıyor gibiydi. "Onlara bir resim boyayabilirsin."

"Bunu her zaman yaparız." Hazel bu fikri hemen reddetti. "Resim sıkıcıdır."

"Annenle babanın aynı fikirde olacağını sanmıyorum. Eminim fotoğraflarına bayılıyorlar. Ama tamam. Başka bir fikrin var mı?"

"Alışverişe gitmeliyiz. Kumbaramda para var. Tam on dolar. Nora'nın da on doları var. Büyükbaba Steve bize Noel hediyeleri almamız için verdi."

Natalie babasını düşünmek istemiyordu. Son birkaç haftadır ondan uzak duracak kadar şanslıydı çünkü babası bir hafta önce soğuk algınlığı geçirmiş ve McKenna'nın iyiliği için ondan uzak durmuştu.

Sırf annesinin bunu isteyeceğini bildiği için, kızlar için yaptığı tavuk şehriye çorbasından bir kap bırakmıştı. Yine de onunla gerçekten konuşmak istemiyordu, bu yüzden ön verandaya bıraktığını bildirmek için ona mesaj atmıştı.

Steve'in kendini daha iyi hissettiğini biliyordu, çünkü sık sık yaptıkları görüntülü görüşmelerden birinde McKenna'ya bunu söylediğini duymuştu. Ayrıca Steve'in geçen hafta Shelter Inn'in pazar tezgâhında diğer apartman sakinlerinin yerini doldurmakla meşgul olduğunu da biliyordu.

Aynı hastalığa yakalanmış olan sakinler. "Çok nazikti," dedi şimdi kızlara.

"Sence Steve Dede'ye de bir hediye almalı mıyız?" Hazel sordu. "Ne kadar iyi bir fikir," dedi Hazel, hayır deme içgüdüsünü bastırarak.

"Yeterince paramız olacak mı?"

"Bilmiyorum. Herkese ne almak istiyorsun?"

Birkaç dakika beyin fırtınası yaptılar ve sonunda anneleri için tatil pazarından biraz losyon ve dudak kremi ve sıcak bir şeyler almaya karar verdiler.

Büyükbabaları ve babaları için yerel mağazadan çorap almışlar. "Artık alışverişe gidebilir miyiz?" Hazel sordu.

Natalie pencereden dışarı baktı. "Yine kar yağıyor gibi görünüyor," dedi.

Son birkaç haftadır kar oldukça durmak bilmiyordu. Günde sadece bir ya da iki santim olsa da, bu hızla artıyordu. Hava tahmincilerinin Noel arifesinde bölgeyi çok daha şiddetli bir fırtınanın vuracağını tahmin ettiklerini de biliyordu.

"Sadece biraz kar yağıyor," dedi Hazel. "Bizi markete götürebilirsin. Sonra da belki çorap almak için Target'a gideriz."

En büyük yeğeni bir gün çok iyi bir subay ya da belki de Fortune 500 CEO'su olacaktı. Başkalarına ne yapmaları gerektiğini söylemekle ilgili bir sorunu yoktu.

Natalie, Nora'nın hassas kalbini sevdiği kadar onun bu yönünü de seviyordu.

Son birkaç hafta içinde bu kızları çok sevmeye başlamıştı, kokladıklarında ve huysuzlandıklarında bile.

Birkaç hafta sonra, burada geçireceği zaman sona erdiğinde, onlardan ayrılmanın ne kadar zor olacağını her düşündüğünde o tanıdık acıyı hissetti. Uzun mesafeli bir teyze olmaya nasıl geri dönecekti?

"Tamam. Annene ne yaptığımızı söyleyeyim."

Hazel, "Ona ne alacağımızı söyleyemezsin," dedi.

"Doğru. Dudaklarım mühürlü." Ağzını kilitleyip anahtarı fırlatıyormuş gibi yaptı, bu da Nora'nın kıkırdamasına neden oldu.

McKenna'nın kapısı kızların gün boyunca girip çıkabilmeleri için açıktı. Kapı çerçevesine vurdu ve kız kardeşi çiçekli yorganının altına hemen bir şey sakladı.

McKenna yatağa mahkûmken örgü örmeye başlamış, bunu öğrenmek için YouTube'daki dersleri izlemişti ve Natalie kız kardeşinin Noel için ona bir şey yaptığından şüpheleniyordu. Belki bir atkı, belki de bir şapka.

Zorlu hamileliği sırasında bile McKenna başka biri. Natalie'nin olabileceğinden çok daha fazla annelerine benziyordu.

"Kızlar bu akşam onları Noel alışverişine götürmemi istediler.

Birkaç saat yalnız kalmanın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Umarım benim için bir şey almıyorlardır."

"Yorum yok," diye yanıtladı Natalie.

McKenna yüzünü buruşturdu. "Cidden, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bana bir resim boyayabilirler ve ben de mutlu olurum."

"Bunu onlara ben söyledim. Görünüşe göre Steve onlara Noel alışverişini için biraz para vermiş."

"Noel'e sadece birkaç gün kaldı. Tüm mağazalar çok kalabalık olacak!"

"Hayatta kalacağız. Biz güçlü Shepherd kızlarıyız."

Kız kardeşinin buna gülümseyeceğini umuyordu. McKenna bunun yerine bir elini karnındaki bebeğin üzerine koydu. "Bu Çoban kız şu anda kendini pek güçlü hissetmiyor. Keşke hamileliklerim bu kadar zor olmasaydı. Benim için ve etrafımdaki herkes için Ben."

Natalie onun bu umutsuz ses tonu karşısında elini uzattı ve parmaklarını sıktı. "Zor olduğunu biliyorum ama harika gidiyorsun kardeşim. Benim kahramanımsın. Birkaç hafta sonra güzel oğlunu kucağına aldığında tüm bunlar sana gerçeküstü bir rüya gibi gelecek."

McKenna iç çekti. "Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Çok uzun süre kalmamalıyız. Telefonum yanımda olacak ve bir şeye ihtiyacınız olursa birkaç dakika içinde buraya dönebiliriz."

"Ben iyiyim. İyi eğlenceler."

Natalie odadan çıkarken kız kardeşi yine örgüsüne uzanmaya başlamıştı bile.

* * *

Tatil bağışları pazarına girdiklerinde, en son ziyaret ettikleri açılış gecesinde olduğu gibi kokular ve sesler ona saldırdı.

İlk geceki kadar kalabalık olmasa da yine de bir Cuma gecesiydi, tatilden önceki son Cuma. Bir uçtaki küçük sahneden bir grup canlı müzik yapıyordu ve salon patlamış mısır, tarçın ve zengin bitter çikolata kokuyordu.

Natalie kokuların her zaman güçlü bir hafıza tetikleyicisi olduğunu düşünmüştür. Elma kokladığında annesinin şampuanını düşünürdü. Kırmızı biberi kokladığında, Macaristan'ın gıda pazarlarında dolaştığını hatırlardı.

Bu özel koku kombinasyonu, Birdie ve Griffin'le birlikte geldikleri bir önceki ziyaretin anısını anında geri getirdi.

Onun büyükannesine karşı ne kadar tatlı olduğunu ve çantalarını taşıırken ne kadar sabırlı davrandığını hatırladı.

Ve daha sonra o büyülü mehtaplı gecede onu nasıl öptüğünü.

Kızları ellerinden daha sıkı kavradı, böylece kalabalığın içinde kayıp gitmeleri engellenecekti. Sahip olamadığı şeylerin üzerinde durmanın zamanı değildi. Yapmaları gereken şeyler vardı, anneleri, babaları ve büyükbabaları için hediyeler bulmak gibi sıkı bir görevleri vardı.

Yönünü bulmak için bir an durdu, sonra kızlarla birlikte Amanda'nın el yapımı mum, sabun ve losyonlarını sattığı Lucky Goat büfesine doğru yöneldi.

Eski arkadaşı orada değildi. Onun yerine, her iki kulağında üçer piercing, burnunda elmas bir küpe ve gömleğinde Scarlet yazan bir isim etiketi olan üniversite çağında bir kadın tezgâhın arkasında duruyordu. Onlara kibarca gülümsedi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Biraz losyona ihtiyacımız var," diye duyurdu Hazel. "İyi bir tane. Çok pis kokmasın.

Annemiz kokmuş losyonları sevmez."

Genç kadının gülümsemesi genişledi. "Sanırım bu konuda size yardımcı olabiliriz. Anneniz en çok ne tür kokulardan hoşlanır?"

Hazel'in kaşları çatıldı. "Bilmiyorum. Her zaman yağmur kokusunu sevdiğini söyler."

"Çiçekler," dedi Nora.

Hazel başını salladı. "Çiçekleri sever. Çiçek ve yağmur gibi kokan bir losyonunuz var mı?"

Tezgâhtar tezgâhın aşağısında özenle dizilmiş losyon şişeleriyle dolu sepetleri işaret etti. "Sanırım sizin için bir şeyler bulabiliriz."

Kızlara tatmaları için çeşitli ikramlar sundu. Natalie'yi eğlendirmek için, tam olarak ne istediklerini biliyor gibiydiler. Ya da en azından ne istemediklerini. Scarlet seçenekleri tükeniyormuş gibi görünene kadar en az yarım düzine seçeneği geri çevirdiler.

Sonunda mor etiketli bir losyon çıkararak, "Bu aslında benim favorilerimden biri," dedi. "Çoğunlukla vanilyalı, şekerli kurabiye gibi, biraz da biraz da lavanta."

"Kurabiyelere bayılırım," diye açıkladı Hazel.

"Ben de istiyorum," dedi Nora hemen, geride kalmamak için.

"Yazın bahçemizde lavanta olur," dedi Hazel. "O bir çiçek."

"Doğru. Daha çok bir çalı ama evet."

"Geçen yaz Nora ve ben biraz kopardık ve vazosuna koymasına için annemize verdik, o da çok sevdiğini söyledi."

"İşte oldu. Biraz denemek ister misin?"

Kızlar ellerini kaldırdılar ve Scarlet numune şişesini Natalie'ye uzatarak her kızın eline biraz sürmesini istedi.

Parmaklarını birbirine sürttüler ve burunlarına götürdüler. "Bunu beğendim," diye açıkladı Nora.

"Ben de. Ne kadar?" Hazel sordu. "Yirmi tam dolarımız var."

Scarlet gülümsedi. "Şanslısınız. Şu anda bir indirimimiz var. Tatil pazarına sadece bir gün kaldığı için yüzde yirmi indirim. Bir şişe losyon için fazlasıyla paranız var."

"Dudak kremi alacak kadar paramız var mı?" diye sordu büyük kız.

"Kesinlikle var. Buradaki seçkimizdekilerin hepsi aşağıdaki gibi aromalı.

Noel ikramları. Annenizin veya teyzenizin bir favorisi var mı? Zencefilli çörek? Çikolata parçacıklı kurabiye? Şekerleme? Snickerdoodle?"

"Snick-o-doodles," dedi Nora kararlı bir şekilde.

Scarlet, "Bu benim de favorim," dedi. Hediyeleri saydı ve para üstlerini dikkatle kızlara geri verdi.

"Sizin için hediye paketi yapmamı ister misiniz?

Bedava." "Eğer zamanın varsa."

"Zamanım var. Şu anda çok meşgul değiliz ve bu uzun sürmez."

Scarlet hediyelerini parlak gümüş kurdeleli güzel mavi kâğıtlara sararken beklediler.

"Onları taşıyabilir miyim?" Hazel sordu. "İstedim," dedi Nora.

Natalie kızlar arasında bir kavga çıkacağını hissedebiliyordu. Tartışacak bir şey bulmakta çok iyiydiler. Bunun önüne geçmek için hediyelerden birini Hazel'a, diğerini de Nora'ya verdi.

"Tamam. İhtiyacımız olan tek şey bu. Çok hızlıydı."

"Keşke yine sıcak kakao içebilseydik," dedi Hazel.

"Eğer bunu yaparsak, babanız ve dedeniz için alışveriş yapmaya vaktimiz kalmaz." Kızlar hayal kırıklığı içinde iç çektiler.

"Evde sıcak kakaomuz var. Yarın sana biraz yapacağım, söz veriyorum."

"Ama kardan adam şekerlememiz yok."

"Hayır. Ama ne var biliyor musun? Mini şekerlemelerimiz var. Onlarla kendi kardan adamlarınızı yapabilirsiniz."

Annelerinin üçünü de bir kutu kürdan ve bir torba mini şekerlemeyle yemek masasına oturtup üç boyutlu nesneler yaratabileceklerini görmek istediği birkaç kış sabahını hatırlıyordu.

Shelter Inn durağına yaklaşmışlardı, bu yüzden durup teyzesine hızlıca bir merhaba demeye karar verdi. Shelter Springs'e dönüş yolculuğu boyunca Liz'i neredeyse hiç görmemişti ve onunla konuşmayı özlemişti.

"Hey! Bu büyükbabam!" Hazel ahıra yaklaştıklarında yüksek sesle duyurdu.

Başını kaldırıp baktığında, babasının Liz Teyze'yle birlikte tezgâhın arkasında olduğunu gördü.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak derin bir sohbe dalmışlardı. Babası aniden güldü ve Liz'i dudaklarından öptü. Sıradan bir öpücük değildi, ama bu kadını öpme konusunda epey tecrübesi olan bir adamın bakışıyla öptü.

Natalie sanki oda aniden yavaşça dönmeye başlamış gibi kendini biraz dengesiz hissetti. Babası az önce teyzesini öpmüştü. Rahmetli karısının kız kardeşini.

Ve Liz hiç de umursuyormuş gibi görünmüyordu. Şu anda onun dünyasında neler oluyordu?

Belki de kızların ellerinden tutup geldikleri yoldan geri dönmeliydi. Nora ve Hazel aceleyle tezgâha koşarak meseleyi onun elinden almadan önce bu düşüncenin farkına varacak zamanı bile olmamıştı.

"Büyükbaba! Merhaba, büyükbaba! Merhaba Liz Teyze," diye bağırdı Hazel.

"Merhaba," dedi Nora, enerjik bir şekilde el sallayarak.

İkisi hızla birbirlerinden ayrıldılar. Liz'in biraz sallandığını ve babasının onu desteklemek için bir elini sırtının alt kısmına uzattığını gördü.

Onları konserde gördüğünde aralarında bir şey olduğundan şüphelenmişti.

Şehirdeki birkaç etkinlikte birlikte görünmeleri bir şeydi. Bu kolaylıkla birkaç arkadaş, bir adam ve ölen karısının kız kardeşinin arkadaşlık ve dostluk arayışı olabilirdi.

Ama öpüşmek. Bu işleri tamamen yeni bir seviyeye taşıdı.

Öte yandan, Griffin'i öpmüştü ve kesinlikle çıkmıyorlardı.

Bu farklıydı, dedi kendi kendine.

"Selam kızlar," dedi Steve. "Ne yapıyorsunuz?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim," diye mırıldandı Natalie.

Babasının bakışları keskinleşti ve Liz boğazını temizledi, tedirgin görünüyordu.

Hazel neşeyle, "Noel alışverişine çıkıyoruz," diye duyurdu. "Annem için bir şeyler aldık, şimdi de senin ve baban için bir şeyler bulmaya gidiyoruz."

"Ona losyon aldık. Ve tadı snick-o-doodles gibi olan dudak kremi," dedi Nora.

Hazel kaşlarını çatı. "Söylememen gerekiyordu."

"Neden söylememeliyim?"

"Çünkü hediyeler gizlidir!"

"Tek kelime etmeyeceğiz," dedi Steve.

"Hayır," dedi Liz. "Eminim ona ne alırsan al çok sevecektir."

McKenna'nın kızlara Liz'e vermeleri için internetten hediyeler aldığını biliyordu, Liz'in istediği kitapları. Natalie sadece birkaç gece önce kız kardeşinin onları paketlemesine yardım etmişti.

"Pazar açıldığından beri hiç ara verdin mi?" Natalie teyzesine sordu.

Liz omuz silkti. "Açılıştan kapanışa kadar burada değilim, eğer kastettiğin buysa." "Bu kadar çok ayakta olmaman gerekiyor.

Çalıştığımızı sanıyordum.

Pazardaki zaman dilimlerini doldurmaya yardımcı olacak gönüllüler için bir program hazırlayın."

"Yaptık. Ama Shelter Inn sakinlerinin yarısı hasta. Sağlıklı olan bizler de yerimizi doldurmak zorundayız. Her neyse, ben bütün

zaman. Burada bir taburem var ve işler yavaş gittiğinde bol bol oturuyorum."

Hasta kızlarla ilgilenmekle o kadar meşguldü ki, kafasını kaldırıp etrafına bakmamış ve ailede başka neler olup bittiğini görememişti.

Liz ona, "Ben iyiyim," diye güvence verdi. "Kendini daha iyi hissetmeye başladığından beri baban bana çok yardımcı oldu ve ayaklarımın üzerinde bol bol vakit geçirmemi sağladı."

"Bu iyi," diye cevap verdi, ancak babasının bu kadar ilgili olması fikrinden hoşlanmamıştı.

"Zaten sadece bir günümüz daha var. Pazar yarın sona eriyor." "Ve sen de bu haftayı iki gün arasında geçireceğine söz vermiştin. Noel ve Yeni Yıl rahat bir sandalyede oturmak ve herkesin seninle ilgilenmesine izin vermektir," dedi babası.

Diğer herkes derken Steve kendini mi kastediyordu? Natalie bunu düşünmek istemedi.

"Bu bizim şimdiye kadarki en başarılı pazarımız oldu. Diğer yıllardan daha fazla satış yaptık ve her kuruşu hayır kurumlarına gidiyor. İnsanlar inanılmazdı. Tüm gelirimizin bağışlandığını öğrendiklerinde, genellikle fazladan satın alıyorlar.

Komşulara ve arkadaşlara vermek için eşyalar." "Bu çok hoş."

"Keçeden baykuş süsleri ikinci gün tamamen tükendi. Kolaylıkla otuz tane daha satabilirdim. Bu yıl bunu başarabildiğimiz için çok mutluyum. Senin yardımın olmadan olmazdı, Nat. Ve tabii ki senin de."

Steve'e verdiği gülümseme samimi ve sıcaktı ve Natalie'ye çıktıklarına dair hiçbir şüphe bırakmamıştı.

Liz her şeyi unutmuş muydu? Gittiğinde onları nasıl yıkıma uğrattığını? Onu kızlarının hayatına çeken McKenna gibi o da onu affetmiş miydi?

Acısını ve ihanetini unutamayan tek kişi Natalie miydi?

Bir nefes verdi. Buradaki sorun *o muydu*? Steve gerçekten de Hazel ve Nora'ya iyi bir dede olmak için elinden geleni yapmaya çalışıyor gibiydi. Neden babası olmadan, özellikle de Jake zamanının yarısını boşa harcarken kendini ne kadar kaybolmuş ve yalnız hissettiğine değil de buna odaklanamıyordu?

Biraz daha çaba göstermeye karar verdi. En azından kibar olabilirdi. "Kızlara Noel hediyeleri için biraz para verdiğiniz için teşekkür ederim. "Noel hediyeleri için

eğlenceli bir şekilde harcamak."

"Senin ve kız kardeşin için de aynı şeyi yaptığımı hatırlıyorum," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Dolar dükkanına gitmek ve paranızı ne kadar uzatabileceğinizi görmek için sabırsızlanıyordunuz."

Bazen annesi hastalanmadan önce onun ne kadar harika bir baba olduğunu hatırlamak ona fiziksel olarak acı veriyordu.

Steve üç çocuğunu da kışın kayak yapmaya ve yazın gölde balık tutmaya götürmeyi çok severdi. Tüm spor etkinliklerine gelir ve sadece onlar için değil, her iki takımdaki herkes için yüksek sesle tezahürat yapardı.

Annesi hastalandığında her şey değişti. Jeanette'in kanseri her şeyi ele geçirmişti. Ailesi hala onlar için ellerinden geleni yapmaya çalışıyordu ama Annesinin kemoterapi yüzünden sürekli yorgun düştüğünü, babasının da hanı işletmekten ve karısına bakmaktan bitkin düştüğünü biliyordu.

Karanlık anıları bir kenara itti. Onlar hep oradaydı ama üzerinde durmasına gerek yoktu. Bu Noel'di. Umut, neşe ve yenilenme zamanıydı. Bunun yerine bunlara odaklanabilirse çok daha iyi olacaktı.

"Sonra görüşürüz. Yapacak biraz daha alışverişimiz var."

Hazel, "Sana ne alacağımızı da söylemiyoruz," dedi.

"Bu kesinlikle doğru. Şaşırmak istiyorum," dedi. Onu kucağına aldı ve sıkıca sarıldı, sonra aynısını Nora'ya yaptı. Bir sebepten ötürü Bu jest Natalie'nin boğazının sıkılmasına ve ağrmasına neden oldu.

"Yarın akşam pazar kapandıktan sonra büfeyi kaldırmanıza yardım edebilirim," dedi teyzesine.

"Teşekkürler, tatlım." Liz gülümsedi. "Herkes kendini daha iyi hissettiğine göre sana ihtiyacımız olup olmayacağından emin değilim, ama sana haber veririm."

"Pazar günü büyük bir fırtınanın geleceğini biliyorsunuz, değil mi?" Steve söyledi. Bazı şeyler hiç değişmemişti. Babası her zaman hava raporlarına takıntılıydı.

"Duydum," dedi.

"Noel gününe kadar 2 ila 3 metre kar yağacağını söylüyorlar." "Yaşasın! Kar!" Hazel haykırdı.

"Beyaz bir Noel geçirmek Shelter Springs'te hiç sorun olmamış gibi görünüyor," dedi Liz hayıflanarak.

Natalie, muhtemelen yüksek rakımlarından dolayı yerde kar olmadığı bir yıl hatırlamıyordu.

O sırada bir müşteri Liz'e bir soru sordu ve Natalie teyzesine el sallayarak veda etti. "Gitmemiz gerekiyor. Sonra görüşürüz."

"Kesinlikle Noel arifesi," dedi Liz, zaten alışveriş yapan kişiye yardım etmekle meşguldü. Kızlar hep bir ağızdan, "Hoşça kal büyükbaba," dediler.

"Hoşça kalın hanımlar."

Söyleyecek bir şey bulamayınca Natalie gülümsemekle yetindi ve kızları akşamlarının bir sonraki durağı için yolcu etti.

OceanofPDF.com

yirmi iki

"Benim için birkaç şey almanın sakıncası olmadığına emin misin? İnternette verdiğim siparişin Noel'den önce gelmeyeceğine inanamıyorum."

Griffin telefonda büyükannesine, "Tabii ki hayır," dedi. "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

Tam olarak doğru değildi. Uzun bir iş gününün ardından yorgun düşmüştü. Kliniği bir saat önce kapanmış olmasına rağmen hâlâ ofisinde hasta kayıtlarını inceliyordu.

Ama Birdie'nin ona ihtiyacı olursa, ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktı. "Teşekkür ederim canım. Kız kardeşine soracaktım ama o aşağıda.

öksürüğü var ve bütün gün yatağından çıkmadı, zavallı şey."

Amanda'yla birkaç gündür konuşmamıştı ve hasta olduğunu da duymamıştı.

Bu onu şaşırtmadı. Sanki kasabanın yarısını tedavi etmiş gibi hissediyordu.

"Market alışverişi nasıl gidiyor?" diye sordu. "Dışarıdayken senin için başka bir şey alabilir miyim? Fırtınanın yaklaştığını biliyorsun, değil mi?"

"Oh, sen çok tatlısın. Böyle düşünceli ve yakışıklı bir toruna sahip olduğum için şehirdeki en şanslı kadınam."

Gözlerini devirdi. "Ne istiyorsun büyükanne?"

"Doğrusunu istersen, Noel arifesi yemeğimiz için hazırladığım garnitür için birkaç şey unuttum. Neden sana listemi mesaj atmıyorum?"

"Kulağa harika geliyor. Buradaki işimi bitiriyorum, sonra da mağazaya gideceğim." "Benim için acele yok."

Son hasta notlarını bilgisayara girdikten sonra geceyi geçirmek üzere bilgisayarını kapattı.

Aralık akşamına doğru yürüdü ve park yerinde kalan tek araca, kamyonetine yöneldi. İçine tırmanırken çok yorgun olduğunu düşündü. Toplumda koşuşturan böcekler onu iş yerinde zıplatmakla kalmamış, Griffin'in günlerdir doğru dürüst bir gece uykusu çekmemiş olması da işine yaramamıştı.

Genelde uykusuzluk çeken biri değildi. Belki ara sıra olurdu ama bir haftadan uzun sürmezdi.

Nedenini

biliyordu.

Huzursuzdu.

Uzun zamandır tam da bu ana, Shelter Springs'te kendi muayenehanesini kurmaya odaklanmıştı. Yol boyunca attığı her adımda dikkatini hedefinden ayırmamıştı.

Artık on sekiz yaşından beri uğruna çok çalıştığı her şeyi elde etmişti. Yoğun bir muayenehanesi, göle ve dağlara bakan bir apartman dairesi, şehirde iyi arkadaşları ve ailesi vardı.

Peki neden bu kadar boş hissediyordu?

Kulağa ne kadar acınası gelse de yalnızdı. Bir aile istiyordu. İlle de çocuk değil, en azından şu anda değil, ama onu önemseyen, mutlu olmasını isteyen, günün küçük zaferlerini ve hayal kırıklıklarını paylaşabileceği birini.

Bu huzursuzluğun Natalie Shepherd'la hiçbir ilgisi olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı. Ne Shelter Springs'te ne de başka bir yerde yuva kurmakla ilgilenmediğini açıkça belirtmişken, bu onun zamanını boşa harcamak olmaz mıydı?

Yine de onu düşünmeden edemiyordu. Her nasılsa onun düşünceleri en uygunsuz zamanlarda aklına sızıyordu, özellikle de uykuya dalmadan hemen önceki o anda.

Birlikte markete gittikleri geceyi düşünmeden edemiyordu. Birdie ve yeğenleri, ona Chase'den bahsettiğinde ve Birdie onu acılı bir şefkatle öptüğünde.

Arabasıyla eve doğru giderken birkaç kar tanesi ön camını sıyırdı. Ulusal zincirlerin çoğunun inşa edildiği Shelter Springs'in iş bölgesi.

Noel'den önceki bu son Cuma akşamı gideceği yerin otoparkı araçlarla doluydu. Daha azını beklemiyordu.

Önce bozulmayacak şeyleri bulmanın daha iyi olacağına karar vererek bir alışveriş arabası aldı ve doğruca erkek reyonuna yöneldi. Birdie'nin, hepsi de inşaatta çalışan teyzesinin üvey oğulları için çoraplara ihtiyacı vardı.

Arabayı ihtiyacı olan koridora çevirdi, sonra aniden önündeki alışveriş arabasından yüksek perdeden bir ciyaklama sesi duydu.

"Ben Dr. Jingle! Merhaba! Merhaba!"

Arabayı iten kadın gözlerini kocaman açarak döndü ve Griffin kalbinin tekmelendiğini hissetti. Tabii ki Natalie ve yeğenleri, uzun erkek çorapları rafının önünde duruyorlardı.

Shelter Springs'teki tüm mağazalar arasında kendilerini bu mağazada, bu bölümde, tam olarak aynı anda bulma ihtimalleri neydi?

zamanda bir an?

Başka koşullar altında, Birdie'nin her şeyi ayarladığından şüphelenebilirdi. Büyükannesinin yapabileceği bir şey gibi görünüyordu.

Natalie'nin tam da bu anda burada olacağını bilmesinin mümkün olmaması dışında. Bilebilir miydi?

Birdie'nin başına gelmedik kalmadı.

"Merhaba," dedi gülümsemeye zorlayarak. Hafifçe nefessiz kaldığını fark edince dehşete kapıldı.

Yüz ifadesinden onu gördüğüne sevindiğini mi yoksa sinirlendiğini mi anlayamadı.

Onu takip ettiğinden falan şüphelenmemesini ummak zorundaydı. Eğer herhangi bir günde onu ne kadar sık düşündüğünü tahmin edebilseydi, bu muhtemelen tamamen mantıksız bir şüphe gibi görünmezdi.

"Merhaba," dedi biraz zorlama gibi görünen bir gülümsemeyle.

Hazel, "Annemiz ve babamız için Noel hediyeleri alıyoruz," diye bilgilendirdi onu. "Dudak kremi ve losyon aldık bile.

Annemiz için kurabiye ve çiçek, şimdi de babamızın isteyken ayakları üşümesin diye ona ve *çok* kar yağan Alaska'da yaşayan büyükbabamıza sıcak tutan çoraplar alıyoruz."

"Bunlar harika hediyelere benziyor."

"Ne alıyorsun?" diye sordu kız, boş arabasına bakarak. "Büyükanne me listesindeki son birkaç şey için yardım ediyorum. Garip bir şekilde Yeterli, amcam ve kuzenlerim için de çoraba ihtiyacı var."

"Hangi çorabı alacağımızı bilmiyoruz. Bize yardım edebilir misiniz?" Hazel sordu. "Ben mi? Korkarım çorap uzmanı değilim."

"Sen çorap giyen bir adamsın." Natalie'nin sesi kuruydu. "Bu seni hepimizden daha uzman yapıyor."

Bu konuda onunla tartışamazdı.

"Babamızın ayaklarını en çok hangisi sıcak tutar?" Hazel sordu.

Düşündükleri çoraplara baktı ve sonunda nemi uzaklaştıran ve ısıyı tutan yüksek performanslı yün çorapları işaret etti.

"Kayağa gittiğimde bunu giyiyorum. Ayaklarım asla üşümez. Sanırım ben de bunu alacağım."

"Yeterince paramız var mı?" Nora endişeli görünüyordu.

"Alacaksın," diye söz verdi Natalie. "Baban için iki çift, deden için de iki çift almak ister misin? Böylece her biriniz bir çifti paketleyip

onlara ver."

"Evet!"

"Ne renk?" Hazel sordu.

Griffin, "Hiçbiriyle yanlış yapamazsınız," dedi. Seçenekler pek de geniş değildi. Gri, kahverengi ve siyah.

Kızlar gri ve siyahta karar kıldılar ve Hazel onları mutlu bir şekilde arabalarına yerleştirdi.

"Tamam, sanırım ihtiyacımız olan bu kadar. Dr. Taylor'ın yolundan çekilmeliyiz ki kendi alışverişini bitirebilsin."

Birdenbire gitmelerini istemedi.

Onları özlemişti. Sadece Natalie'yi değil, tatlı yeğenlerini de.

Birlikte geçirdikleri zamanı uzatmak için bir bahane bulamadan, arabanın koltuğunda oturan Nora ceketinin koluna doğru öksürdü. Sesi derin ve hırıltılıydı, o hafta tedavi ettiği diğer solunum rahatsızlıklarına benziyordu.

Griffin ona daha yakından bakarak, "Olamaz," dedi. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Üşüttüm," diye bilgi verdi ona. "Bana Hazel bulaştırdı."

"Ben de anaokulundaki arkadaşım Lucy'den aldım. O da Jaden adındaki diğer arkadaşımızdan aldı. Çok hastaydık, dansımızı yapamadık. ve ben bu hafta anaokuluna bile gidemedim."

"Ah canım. Özür dilerim. Herkes aynı soğuk algınlığına yakalanmış gibi görünüyor. Sanırım bu hafta kasabanın yarısını gördüm."

"Pazardan yeni geldik," dedi Natalie. "Teyzem bütün hafta Shelter Inn standını doldurmak zorunda kaldı çünkü büfede görev yapması gereken gönüllülerin çoğu hastaydı."

"Amanda'da da var. Bu yüzden büyükannem için son dakika alışverişini ben yapıyorum."

Büyükannesinin sesten mesaja programıyla kendisine gönderdiği listeyi göstermek için telefonunu kaldırdı.

"Bir şey almanıza yardım edebilir miyiz?" Natalie teklif etti.

"Alışverişimiz bitti."

"Çok nazıksınız."

"Kızlar alışveriş yapmayı sever. Siz sevmez misiniz?"

"Evet," diye onayladı Hazel. İkisi de ona gülümsüyordu ve Griffin İçindeki o acıyı, kaybettiği oğlunun iz bırakan anısını bir kez daha hissetti.

Natalie, "Bu bir kazan-kazan," dedi. "Alışveriş yapmama yardımcı oluyorlar ve aynı zamanda renkler ve harfler üzerinde çalışıyoruz."

Yeğenleriyle arası çok iyiydi, ama yine de muhtemelen bu konuda tartışacağını hissediyordu.

Onların yardımına gerçekten ihtiyacı yoktu ama veda etmek konusunda da isteksizdi. "Sadece yirmi kadar ürünüm var, çoğu da market reyonlarında. Bu kadar uzun sürmemeli. uzun sürer."

"Ne derler bilirsiniz. Böl ve fethet." Listesinin yarısını kopyaladı ve ona mesaj attı.

"Kimin önce bitireceğini görmek için bir yarış yapabilir miyiz?" Hazel sordu.

"Bu fikre bayıldım," dedi, daha önce omuzlarına yüklenen yorgunluğun neredeyse tamamen yok olduğunu fark edince şaşırdı.

"Yine de bu adil değil," dedi Hazel. "Bizim takımında üç kişi var, sende ise sadece bir kişi. Nora da sizinle gelmeli. O zaman eşit oluruz."

Hazel için eşitliğin önemli bir ilke olduğunu çoktan anlamıştı. Her şey adil olmalıydı.

"Ne diyorsun ufaklık? Bana yardım etmek ister misin?"

"Evet!" Genç kız kollarını uzattı ve adam onu arabadan alıp kendi arabasına yerleştirdi.

"Tamam. İlk grup tamam, kasada bekleyin. Sizinle orada buluşacağız," dedi Natalie.

Mağazada ilerlerken Nora her şey hakkında gevezelik etti.

Rastgele aralıklarla Natalie ve Hazel'in kendi listelerini aceleyle gözden geçirdiklerini görüyorlardı ve Nora bunu tamamen komik buluyor ve ona daha hızlı gitmesini söylüyordu.

Yaklaşan fırtına nedeniyle, bazı ürünleri de stokladı. Büyükannesinin listeye ekmediği temel bilgiler, ne olur ne olmaz diye tükenmeye başlamış ve markete yetişememişti. Süt, ekmek, tereyağı, birkaç çorba konservesi, tuvalet kağıdı.

Sonunda arabaya bir düzine yumurta ekledi ve listesine tekrar baktı.

"Nora, kızım, sanırım hepsi bu kadar. Listemizdeki her şeyi aldık ve sonra biraz daha."

"Yaşasın! Kazandık mı?"

"Bilmiyorum. Öğrenmek için ön tarafa gitmemiz gerekecek."

Aceleyle kasaya yöneldiğinde Natalie ve Hazel'in aynı anda iki koridordan yaklaştığını gördü.

Ortada buluştuklarında "Berabere gibi görünüyor," dedi.

Natalie şaşırmış görünüyordu. "Bunun nasıl olduğundan emin değilim. Bizi uzun zamandır beklediğinizi sanıyordum. Tuvalete beklenmedik bir yolculuk yapmak zorunda kaldık."

Hazel ona, "İşemem gerekiyordu," diye bilgi verdi.

"Listemizde olmayan birkaç şey daha ekledik, değil mi Nora?"

"Evet. Kar yüzünden."

"Söyledikleri kadar sert bir darbe alırsak Birdie'nin bitmemesi için fazladan birkaç erzak aldım," diye açıkladı.

"Doğru. Dün Noel yemeğimiz için gerekli olan şeyleri almak üzere alışverişe gittiğimizde, fazladan stok yaptık. Gerçi bence herkes boş yere yaygara koparıyor. Tüm çocukluğumu Shelter'da geçirdim.

İlkbahar ve hiç kar yağdığını hatırlamıyorum. Sanırım ben ilkokuldayken okulda sadece bir gün kar yağmıştı ve ben o gün

O gün zaten evde hastaydım. Tamamen adaletsiz görünüyordu."

Kız o kadar hoşnutsuz görünüyordu ki, adam gülümsemek zorunda kaldı ve sırf bu yüzden arabaların üzerinden uzanıp beresini çekme isteğiyle savaştı.

"Ben de okulların kar nedeniyle tatil edildiğini pek hatırlamıyorum, ancak sanırım birkaç kez otobüslerin ulaşabilmesi için okulun başlamasını geciktirmiştik. Bu fırtınanın farklı olduğunu söylüyorlar. Belki de yüz yıllık bir olay, özellikle de Kanada'dan gelen soğukla birlikte."

"Hazır olmak daha iyi sanırım. Yiyeceklerimizi sizin arabanıza mı aktarmak istersiniz yoksa sadece iki arabayı mı alırsınız? Elimizde sadece çoraplar var."

"İkisini de boşaltabilirim."

Çoraplarını arabadan çıkardı. "Tamam, kızlar. Hadi gidip ödeyelim."

"Sen önden git, çünkü benim daha boşaltacaklarım var," dedi.

"Boşaltmana yardım edebilirim," diye teklif etti Hazel. "Bu benim en sevdiğim kısım."

Natalie çorapları satın almak için onun önüne geçerken Hazel iki arabadan da eşyaları çıkarıp taşıma bandına yerleştirmesine yardım etti.

Kasiyerin hastalarından biri olduğu ortaya çıktı ki bu Shelter Springs gibi küçük bir toplulukta alışılmadık bir şey değildi. Brynn Wallace'ın, kız kardeşine daha yakın olmak için yakın zamanda şehre taşınmış bekâr bir anne olduğunu biliyordu.

"Dr. Taylor." Brynn ona gülümsedi. "Merhaba. Mutlu Noeller. Bu sizin aileniz mi? Kızlarınız çok sevimli!"

Sıraya girmeden önce birlikte konuştuklarını görmüş olmalıydı. Ani özlemini gizlediğini umduğu kibar bir gülümseme verdi.

"Hayır, onları sadece akşam için ödünç aldım," dedi, uzun açıklamalara girmek istemiyordu.

Sanki bu henüz duymadığı garip bir Shelter Springs geleneğiymiş, insanlar başkalarının ailelerini ödünç alıyormuş gibi şaşkın ve biraz da temkinli görünüyordu. "Um. Tamam."

Natalie, "Griffin, Dr. Taylor ve ben arkadaşız," diye açıkladı. "Bunlar da benim yeğenlerim. Bu gece tesadüfen karşılaştık ve Griffin'in alışverişini bitirmesine yardım etmeyi teklif ettik."

"Ne kadar eğlenceli," dedi Brynn. "Bu arada ben Brynn. O benim doktorum ve çocuklarım onu çok seviyor. Bu sonbaharda kasabaya taşındığımızdan beri çok nazik davrandı."

"Bu harika. Shelter Springs'e hoş geldiniz. Ben Natalie. Burada büyüdüm ama artık burada yaşamıyorum. Ama kız kardeşim yaşıyor."

Brynn alışveriş listesini hazırlarken rahatça sohbet ettiler. Brynn işini bitirdiğinde Natalie'yle eski arkadaşlar gibiydiler.

Dışarı çıktıklarında gece hâlâ ılık, neredeyse hoştu. Yakında bir fırtına çıkacağına inanmakta güçlük çekiyordu. Bir dağ gölünün yanında yaşarken havanın ne kadar hızlı değişebileceğini biliyordu.

Otoparka doğru yürüdüklerinde araçlarının yan yana park edilmiş olduğunu gördüler.

"Bu senin mi?" Griffin şaşırarak sordu.

"Kız kardeşimin."

"Şimdiye kadar sormayı akıl edemediğime inanamıyorum ama kiraladığınız eve ne oldu?"

Onu yolun kenarında mahsur kalmış bir halde bulmasının üzerinden çok zaman geçmiş gibi görünüyordu.

"Kiralama acentesi birkaç hafta önce arabayı alması için birini gönderdi. Bana başka bir tane getirmeyi teklif ettiler ama ben gerçekten bir arabaya ihtiyacım olmadığına karar verdim,

Kenna şu anda yatak istirahatinde olduğu için zaten araba kullanamıyor. Birkaç hafta sonra havaalanına döndüğümde bir servisle giderim."

Yakında gideceğini hatırlatmak için kasıtlı olarak mı böyle şeyler söylüyordu?

Yoksa kendini mi hatırlatıyordu?

"Kızları yerlerine oturtmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Hazel kendi başının çaresine bakıyor, Nora da onunkine kolayca giriyor. Ama teşekkürler. Sanırım Birdie'nin yiyeceklerini teslim ederken Shelter Inn'de görüşürüz."

"Doğru."

Yiyecekleri kamyonetinin arka koltuğuna yükledi ve sonra motoru çalıştırıp büyükannesinin evine doğru yola koyuldu, çıkış yaptıkları sırada dükkânda çalan Noel şarkısını mırıldanıyordu.

Büyükannesi için markete yaptığı bir gezinin haftanın en önemli olayına dönüşeceğini asla tahmin edemezdi.

OceanofPDF.com

yirmi üç

Shelter Springs şehir merkezindeki Cuma gecesi trafiği yoğun olabiliyordu, özellikle de Noel'den hemen önce. Kalabalık caddelerden geçip Shelter Inn'in kapalı otoparkına girmeyi başardığında Natalie kızları yatırmak ve odasında iyi bir kitapla dinlenmek için sabırsızlanıyordu.

İki küçük çocuğa bakmanın fiziksel ve zihinsel olarak bu kadar yorucu olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Bakın. Dr. Jingle orada," dedi Hazel, Griffin'in kamyonetini işaret ederek, büyükannesinin ahırına yanaştı. "Ona yemeğinde yardım etmeliyiz."

Natalie içgüdüsel olarak Griffin'in iri yarı, sert bir adam olduğunu ve birkaç poşeti tek başına taşıyabileceğini iddia etmek istedi ama kendini tam zamanında tuttu. Hazel birine yardım etmek için güzel bir şey yapmak istiyordu. Nasıl olur da

Natalie bunu engeller mi?

"Harika bir fikir," dedi onun yerine. "Bu yapılacak çok hoş bir şey." Kamyonetinin yanında ona katıldıklarında Griffin şaşırılmış görünüyordu.

"Yemek taşımana yardım edebilir miyiz?" Hazel sordu. "Bunu yapmak çok hoş bir şey."

Natalie'nin bakışlarını yakaladı ve ifadesindeki eğlence Natalie'nin içini ısıttı.

"Yaptığınız çok güzel bir şey. Çok teşekkür ederim. Tuvalet kağıdını taşıyabilir misin?"

"Hafif."

Neredeyse kendisinden daha uzun olan çoklu çantayı ona uzattı.

"Ben de bir şeyler taşıyabilirim," diye ısrar etti Nora.

Griffin çantalara baktı ve sonunda içinde sadece birkaç küçük eşya olan bir tanesini ona uzattı.

Kızlar gülümseyerek ön kapıya doğru koştular ve onu Griffin'le yalnız bıraktılar.

"Ben de yardım edebilirim."

"Sizin kendi eşyalarınız var."

"İçinde birkaç çorap, biraz losyon ve biraz dudak kremi olan küçük bir çanta. Bir şeyler taşımama izin ver. Beni bilirsiniz. Her zaman yapacak güzel bir şeyler ararım."

Güldü ve ona birkaç poşet uzattıktan sonra geri kalanını kendisi çıkardı. "Hepsi bu kadar," dedi ve kamyonetinin kapısını boştaki eliyle kapattıktan sonra fobuyla kilitledi.

"Bugün alışverişte bana yardım ettiğin için tekrar teşekkürler," dedi binaya doğru giderlerken. "Bu benim en sevdiğim iş değil ve o mağazada her şeyin nerede olduğunu çok iyi bilmediğim için bana çok zaman kazandırdın."

"Genelde nereden alışveriş yaparsınız?"

"Genelde yapmam. Bir market dağıtım servisi kullanıyorum. Bu gece de muhtemelen bunu yapmalıydım ama insanlar büyük fırtınalardan önce stok yapma eğiliminde olduğu için bazı temel ihtiyaçların kalmayacağından endişelendim."

"Avrupa'da yaşarken her gün pazara gitmeyi gerçekten sevmeyi öğrendim. Her sabah doğrudan üreticiden taze sebze ve meyve ve fırından yeni çıkmış sıcak, kabuklu ekmek almak için dolaşmak rutinimin bir parçası haline geldi."

"Kulağa hoş geliyor."

"Pazar alışverişi de kaotik olabiliyor ama bu da cazibenin bir parçası. Hatta seyahat sitelerinden biri için bu konuda bir makale yazmıştım."

"Araştırmam

gerekecek." "Sana bir link gönderebilirim."

"Çok isterim. Teşekkür ederim." Gülümsedi ve ona yandan bir bakış gönderdi. "Bunu gerçekten seviyorsun, değil mi? Dünyayı keşfetmeyi?"

"Evet. Başlarda tek motivasyonum buradan uzaklaşmaktı ama sonra yeni yerler keşfetmenin eğlencesine aşık oldum. Her zaman köşede benzersiz ve harika bir şey vardır. Bu benim için de geçerli. her yerde."

"Shelter Springs bile mi?"

Kapıyı onun için açık tutmak üzere uzandı ve kızların koridorda Birdie'nin dairesine doğru koşturduklarını gördü.

"Evet, aslında."

Ona burada keşfettiği harika şeylerin arasında kendisinin de olduğunu söylerse ne düşünürdü?

"Liseden mezun olduğumdan beri Shelter Springs'te uzun süre yaşamadım. Yazları hep başka yerlerde çalıştım ya da staj yaptım. Ve uzun yıllardır tatillerde buraya gelmemiştim. Yılın bu zamanlarında gölün ne kadar sakın olduğunu unutmuşum, kıyı boyunca buzların arasından parlayan mavilik ve dağların her zaman arka plan."

Aslında kızlardan önce kalkıp göl yolunda hızlı bir yürüyüşe çıktığı nadir anlarda güzelliği karşısında neredeyse gözyaşlarına boğulmuştu.

"Buradaki insanların ne kadar *iyi* olabileceğini de unutmuşum," diye itiraf etti. "Her yerde iyi insanlar bulabileceğinizi kesinlikle öğrendim ama buradaki insanlarda farklı bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Kötü bir yer değil. Aslında, bahsettiğiniz tüm bu şeyler için buraya taşınan çok sayıda dijital göçebemiz var."

Adam sıradan bir tonda konuşuyordu ama kız bu yorumda daha derin bir şeyler sezmişti.

Birdie'nin kapısına vardıklarında kızların onları yüksek sesle karşılamasından önce bunu çözecek zamanı olmamıştı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Hazel sordu.

Natalie, "Bizim taşıyacak sizden daha fazla çantamız vardı," diye cevap verdi. "Ayrıca biz yaşıyoruz ve sizin kadar hızlı hareket edemiyoruz."

Kızların ikisi de kıkırdadı ama karşı çıkmadılar. "Neden kapıyı çalmadın?"

Griffin sordu.

"Sizi bekledik," dedi Nora. "Kapı zilini çalabilir miyim?"

"Elbette."

Parmak uçlarında uzanarak kapıyı itti ve bir dakika sonra Birdie kapıyı açtı, Dash de onun yanındaydı.

"Merhaba Dash! Merhaba Birdie," diye seslendi Hazel küçük daireye girerken. "Ben Hazel, kız kardeşim Nora, Natalie teyzem ve Dr. Jingle."

Griffin'in büyükannesi eğlenmiş görünüyordu. "Merhaba. Kapımda iki sevimli market teslimatçısı kız bulmak ne güzel bir sürpriz."

Nora kıkırdadı, çantalarını yere bıraktı ve büyükannesine kocaman sarıldı.

"Burası çok güzel kokuyor büyükanne. Ne yapıyorsun?" Griffin sordu.

"Eskiden kurabiyelerimi ne kadar çok sevdiğini hatırladım. Düşündüm ki Eve götürmeniz için size bir parti hazırlardım."

"Gözlerin iyi görmezken yemek pişirecek malzemeyi nasıl buluyorsun?" Hazel sordu.

Natalie sorunun pervasızlığı karşısında yüzünü buruşturdu ama kendini de merak içinde buldu.

"Çeşitli yöntemlerim var," diye sır verdi Birdie. "Hala renkleri görebiliyorum, bu yüzden tüm yemek malzemelerimi farklı renkte kapakları olan farklı boyutlardaki kaplara koyuyorum."

Ayrıca içinde ne olduğunu parmaklarımla hissedebileceğim kabarık mürekkepli özel bir kalemle yazıyorum. Bazen burnumu kullanıyorum. Örneğin kakao kabartma tozundan farklı kokar. Bazen bir arkadaşım gelip bir şeyleri bulmama yardım ediyor. Bugün torunumla bir video görüşmesi yaptım ve tarifi ona okuttum, çünkü yapmayalı birkaç yıl olmuştu."

Natalie, giderek kötüleşen görme yetisinin dolu dolu ve ödüllendirici bir hayat yaşamasına engel olmasına izin vermeyen bu kadına hayranlık duymaktan başka bir şey yapmadı. Hatta özel ışıklı bir topu rehber olarak kullanarak ve topu tamamen ıskalasa bile hiç umursamadan pickleball oynuyordu.

"Kalmalı ve biraz kurabiye yemelisin. Fırından bir parti daha çıkarmak üzereyim."

"Yapabilir miyiz?" Hazel ve Nora aynı anda sordular.

Natalie'nin Griffin'le geçirdiği her an, daha sonra unutmaya çalışacağı şeylerle doluydu.

Yine de kızlara nasıl hayır diyeceğini bilmiyordu. Ve itiraf etmeliydi ki, kurabiyeye bayılıyordu.

"Elbette. Birkaç dakika. Ama fazla kalamayız. Yatma vaktin geçti."

Kızlar Birdie'nin sıcak, zengin kokulu mutfağındaki masaya oturdular ve Birdie onlara içinde birer kurabiye olan küçük tabaklar uzattı.

"Fırından şu partiyi çıkarır mısınız?" diye sordu Griffin'e. Griffin, iyi düzenlenmiş olduğu belli olan buzdolabı ve kilerdeki yiyecekleri yerleştirmek için işe koyulmuştu.

"Elbette. Sorun değil." Bir fırın eldiveni kaptı ve kurabiyeleri fırından çıkardı, tezgahın üzerindeki soğutma rafına aktarılmadan önce birkaç dakika soğumaları için ocağıın üzerine koydu.

"Bir bardak su içebilir miyim?" Hazel sordu. "Elbette canım."

"Kalkmayın," dedi büyükannesine ve dolaba uzanıp buz makinesinden doldurduğu üç fincanı onlara uzattı.

"Teşekkürler," dedi Hazel.

"Teşekkür ederim," dedi Nora ve kurabiyesinden bir ısırık daha aldı.

"Rica ederim."

Onlara gülümsedi ve iki kızın da tamamen aşık olduğu belliydi. Harika bir baba olabilirdi.

Oğlunu son bir kez kucağına aldığını hayal ederken, bu düşünce kalbinin yeniden sızlamasına neden oldu.

Bir gün kendi çocuğunu büyütme şansına sahip olmasını umuyordu, ancak bu başka birini bulmak anlamına gelecekti.

Onun başka bir kadınla birlikte olduğunu, çocuklarına babalık yaptığını düşünmek Natalie'yi depresyona sokmuş ve belli belirsiz midesini bulandırmıştı.

Kızlar kurabiyelerini bitirdiler ve Birdie'ye -ve nedense Dash'e- sarılarak tatlı bir şekilde teşekkür ettiler.

"Pekâlâ kızlar. Gitme zamanı."

Biraz şikayet etseler de iki kızın da yorgun olduğu belliydi.

Hazel, Birdie'nin dış kapısını açtı ve ikisi de koşarak dışarı çıkıp kendi dairelerine doğru ilerlediler.

Griffin Natalie'yi kapıya kadar geçirdi. "Büyükanneme Dash'i bu gece kısa bir yürüyüşe çıkaracağımı söyledim. Kızları yatağa yerleştirdikten sonra benimle gelmek ister misin? Bu aylarca buradaki son sakın gecemiz olabilir." Sesi tereddütlüydü, sanki bu soruyu sorup sormayacağından emin değilmiş gibiydi.

Her içgüdü, onunla daha fazla zaman geçirmenin bir hata olduğu, bu tatil sezonunu kırık kalbinin tellerinden yapılmış hoş bir yayla tamamlayacağı konusunda onu uyarıyordu.

Yine de güçsüzdü ve reddedecek kelimeleri bulamıyor gibiydi. "Bir yürüyüş iyi olurdu," dediğini duydu.

Onun parlak gülümsemesinin tadını çıkarmak istedi.

"Kızlar yattığında uğra," dedi. "Biz hazır olacağız."

Başını salladı ve uzun koridorda kız kardeşinin dairesine doğru yürüdü, onunla daha fazla zaman geçirmeyi kabul ettiğine inanamıyordu.

Onun nesi vardı? Evet, zayıftı. Ama aynı zamanda tamamen kendine zarar veren biri miydi?

"Kapı zilini çalalım mı?" Hazel seslendi.

"Hayır. Ben geliyorum. Şifreyle açacağım. Annenin yataktan kalkıp kapıya gelmesi gerekiyormuş gibi hissetmesini istemezsin, değil mi?"

"Doğru ya." Hazel nefes nefese kaldı. "Bebegimizin doğması için sabırsızlanıyorum."

Natalie kız kardeşi için bunu istese de, bebeğin gelişinin McKenna'nın artık onun yardımına ihtiyaç duymayacağı ve Nat'in gerçek hayatına geri dönmek zorunda kalacağı anlamına geleceğini de biliyordu.

Kelimelerin içi boş gibi görünse de kendini düzeltti.

Şifreyi girip daireye girdiklerinde Travis'i yine uygun bir saatte evde bulması onu çok rahatlatmıştı. McKenna şişmiş ve rahatsız görünen bir sandalyede otururken o mutfakta mikrodalgada yemek ısıtıyordu.

Kızlar sanki onu aylardır görmemişler gibi çığlık atarak babalarına sarıldılar.

O da onlara sarıldı. "Nerelerdeydiniz?"

"Sana söyleyemeyiz," dedi Hazel, ona gizemli bir bakış atarken omuzları kamburlaşmıştı.

Natalie, "Sadece son dakika Noel alışverişi yapıyorduk," diye cevap verdi. "Hazel, bunu odana götürebilir misin?"

Satın aldıkları hediyelerin bulunduğu alışveriş çantasını uzattı. Hazel aceleyle onu arkasına sakladı ve ailesinin ambalaja bir an bile bakamaması için odadan geri çekildi.

"İşler nasıl?" diye sordu kayınbiraderine.

"Güzel. Noel'e sadece iki gün kaldı ve sonra işler nihayet yavaşlayacak."

McKenna, Natalie'nin önce inanmadığını sandığı küçük bir ses çıkardı, sonra kız kardeşinin irkilmesinden bunun rahatsızlıktan kaynaklandığını anladı.

"İyi misin? Kalkman gerektiğinden emin misin?"

McKenna ona karanlık bir bakış attı. "Eğer o yatakta bir dakika daha kalmak zorunda kalırsam çığlık atacağım."

"Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun? Bu senin suçun değil."

"Bunu yaşadığın için üzgünüm."

"Buna degecek. Ya da kendime böyle söyleyip duruyorum."

Kıpırdandı ve çabucak öksürüğe çevirmeye çalıştığı küçük bir inilti çıkardı.

"Cidden, iyi misin? Canın yanıyor gibi görünüyorsun."

"Şu anda ancak bu kadar iyi olabilirim. Sekiz aydan fazla hamileyim. Sırtım beni öldürüyor, son birkaç gündür kötü mide ekşimesi yaşıyorum ve bu gece garip anlarda rastgele kasılmalar yaşıyorum."

Travis'in yüz hatları solmuş gibiydi. "Kasılmalar mı? Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü hafifler ve çünkü henüz gerçek olmadıklarını biliyorum. Dr. Reynolds dün buradaydı ve hala iki kat genişlediğimi söyledi."

santimetre, haftalardır olduğu gibi. Kasılmalar daha şiddetli veya daha düzenli hale gelirse onu aramamı söyledi."

"Belki de tekrar uzanman gerekiyordur," dedi Travis, hâlâ gergindi. McKenna cevap veremedi kızlar dışarı çıktı.

"Tamam. Bütün hediyeleri sakladık," dedi Hazel neşeli bir ifadeyle. "Kimse onları asla bulamayacak."

"Evet. Kimse onları bulamayacak," diye yineledi Nora.

Natalie onların sevincine gülümsemek zorunda kaldı. Noel tam da böyle olmalıydı; mükemmel hediye vermeyi, sırrın tadını çıkarmanın ve alıcının nasıl tepki vereceğini hayal etmenin heyecanlı bekleyişi.

McKenna, "Onları nereye koyduğunu unutma ki Noel'de açabilelim," dedi.

"Hatırlıyoruz. Merak etme," dedi Hazel.

Nora annesinin yanına gitti ve çıkık karnı ve her şeyiyle ona sarıldı. "Hediyeni çok seveceksin," dedi.

"Eminim yaparım." McKenna bir elini Nora'nın saçlarında gezdirdi, o kadar anaç ve şefkatli bir hareket ki Natalie'nin boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu.

Hazel kız kardeşini sert bir şekilde, "Ona ne olduğunu söyleme," diye uyardı. "Söylemeyecektim!"

"Yemeğimi bitireyim, sonra ikinizi de yataklarınıza yatırırız," dedi Travis, Natalie'nin bir gün önce yaptığı fettucine alfredo tabağını masaya koyarken.

"Bugün Cuma gecesi. Arkadaşlarınla dansa gitmelisin. Saddle and Spur'daki kız arkadaşlar falan."

Natalie daha az hoşlanacağı birkaç şey hayal edebiliyordu. Kız arkadaşlarıyla takılma önerisi değil. Buna bayılırdı. Ama sarhoş kovboyları savuşturmak en sevdiği şey değildi.

Üniversitedeyken bile, hiçbir zaman parti ortamını seven biri olmamıştı.

"Griffin'e, bu hafta sonu fırtına gelmeden önce, hava hala ılıkken Dash'i yürüyüşe çıkarmasına yardım edeceğimi söyledim."

McKenna'nın gözleri ilgiyle açıldı. "Öyle mi?"

"Evet. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi hemen çıkarabilirsin. Griffin bir arkadaş. O kadar."

"Hangi bakıştan bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." McKenna hiç pişmanlık duymamış gibi sırıttı.

Hazel, "Dr. Jingle'ın alışveriş yapmasına yardım ettik," diye açıkladı. "Bir yarış yaptık. Ben Natalie Teyze'nin listesindeki şeyleri bulmasına yardım ettim ve Nora da Dr. Jingle'a yardım etti. Jingle. Ve tahmin edin ne oldu? Berabere kaldık! Kimse kazanamadı."

"Hepimiz kazandık," dedi Nora. "Dr. Jingle da böyle söyledi."

McKenna bu bilgi karşısında daha da ilgili görünüyordu ve Natalie kız kardeşi daha fazla yanlış fikre kapılmadan konuyu kapatmakta gecikmedi.

Natalie, "Kim kazanırsa kazansın, gerçekten çok eğlenceliydi," dedi.

Öyleydi. Griffin'in kızlarla dalga geçerken bu kadar neşeli görünmesine bayılmıştı. Adam omuzlarında çok ağır bir yük taşıyordu.

"Sonra da Birdie'ye yiyecek götürmesine yardım ettik. Bu onun büyükannesi," dedi Hazel. "O da bize çok güzel kurabiyeler verdi."

"Kurabiye," dedi Natalie.

"Güzelmış." Travis minnettar bir gülümseme verdi. "Bunlara bayılırım. Büyükannem, yani senin büyük büyükannen yapardı. Eminim tarifi hâlâ annemdedir.

Belki onu arar ve ondan alırım. Bebek doğduktan sonra seninle evde olduğum bir gün kurabiye yapabiliriz."

Bu, kız kardeşinin ona daha fazla ihtiyacı olmayacağını bir kez daha hatırlattı.

Doğum yaptıktan sonra Travis üç haftalık aile ve sağlık izni almayı planlıyordu. Natalie engel olmak istemedi.

McKenna, "Yürüyüşünüze çıkın ve eğlenin," dedi. "Yatma vaktimiz var."

Travis, "Yine de sıkı giyinin," diye tavsiyede bulundu. "Hava mevsim normallerinin dışında sıcak olabilir ama rüzgâr sudan esmeye başlıyor."

Hâlâ paltosunu ya da şapkasını çıkarmamıştı. Atkısını ve eldivenlerini taktı, iyi geceler diledi ve büyük bir hata yaptığından emin bir şekilde apartmandan çıktı.

yirmi dört

Neden köpeği gezdirirken Natalie'yi de yanında götürmenin iyi bir fikir olabileceğini düşünmüştü ki?

Zaten ona karşı koymakta bu kadar zorlanırken onunla daha fazla zaman geçirmek son derece aptalca görünüyordu.

Yine de onu davet etmişti ve şimdi geri adım atamazdı. Onu sadece yarım saat önce görmüş olmasına rağmen, Birdie'nin dairesine dönmesini beklerken içinde bir beklenti parıltıyordu.

Onunla birlikte olmayı seviyordu ve bunun tek nedeni aralarında kaynayan fiziksel çekim değildi. Natalie'nin her şeyi daha ilginç ve eğlenceli gösterme konusunda eşsiz bir tarzı vardı. Çorap ve tuvalet kağıdı almayı bile.

Birkaç dakika sonra Birdie'nin dairesinin kapı zili çaldığında, o ve Dash aynı anda ayağa kalktı.

Birdie'nin ona ilgiyle baktığının farkındaydı ama onu görmezden gelmeye karar verdi.

"Merhaba," dedi adam kapıyı açtığında. "Travis evdeydi, bu yüzden kızların yatma saatiyle o ilgileniyor."

Çok güzel, sıcak, parlak ve canlı görünüyordu. Ayakta durmak istedi. Burada bir süre yıldızlarla dolu gökyüzünü seyrederek gibi ona baktı, ama iki kadının da bunu biraz tuhaf bulacağını hissetti.

"Harika. Dash'in koşum takımını ve tasmağını bulayım."

Griffin daha kapının yanına ulaşmadan köpek canlanmış gibiydi. Kuyruğu şiddetle sallanmaya başladı ve Griffin koşum takımını takıp tasmayı taktığı süre boyunca hareket etmeyi bırakmadı.

Kendi paltosunu ve eldivenlerini giydikten sonra büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz, Birdie. Uzun sürmez."

Ona el salladı. "Acele etme. Biraz patlamış mısır patlatıp Noel filmi izleyeceğim. En azından dinleyeceğim. Her yıl bir Noel *Miracle on 34th Street*, ve bu yıl henüz ona ulaşamadım." "O da annemin en sevdiklerinden biriydi." Natalie küçük bir hüznle karışık bir gülümseme. "Korkarım o öldüğünden beri izleyemedim."

Birdie'nin yüz hatları yumuşadı ve onun eline uzandı. "Ah, tatlım. Özür dilerim."

Natalie bu kadarını açıkladığı için utanmış görünüyordu. Bazı şeyleri içinde tutmayı seven bir kadındı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı büyükannesine.

"Annen çok hoş bir kadındı. Ona çok benziyorsun, biliyorsun."

Kızın itiraz etmek istediğini anlayabiliyordu ama sessiz kaldı. Neden annesiyle kıyaslanmaktan hoşlanmıyordu? Onun bu kadar ilgisini çeken bu kadınla ilgili bir başka gizem daha.

Dışarı çıktıklarında hava sıcaklığının kırkların üzerinde olduğunu tahmin etti, Aralık ayında Shelter Springs için oldukça ılıktı.

Son birkaç haftadır yağan karların çoğu erimişti, ancak manzaranın yakında yeniden beyaza bürüneceğini biliyordu.

Natalie'nin gölden esen hafif rüzgârda hafifçe sallanan şişme süsleri yerleştirmesine yardım edeli çok uzun zaman olmuş gibi görünüyordu.

"Umarım şişme botlarınız fırtınadan kurtulur," dedi.

"Ben de, gerçi onlar benim şişme botlarım değil."

Yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı. "Bu gece dışarısı çok güzel. Kızları pazara götürdüğüm zamankinden bile daha sıcak hissettiriyor."

"Havanın bazen büyük bir fırtınadan hemen önce alışılmadık derecede ılıman hale gelmesini hep ilginç bulmuşumdur, sanki doğadaki her şey toplu olarak nefesini tutuyormuş gibi."

Ona yan gözle bir bakış attı. "Şu haline bak, şiirsel falan."

Sırıttı. "Sen İngilizce uzmanısın. Ben sadece tıp diploması ve stetoskopu olan mütevazı bir adamım."

Gülümsemesi kasaba meydanındaki tüm Noel ışıklarının toplamından daha parlak görünüyordu.

Natalie Shepherd tehlikeli bir kadındı. Onun bir fikri olup olmadığını merak ediyordu.

Sanki sözsüz bir anlaşmaya varmışlar gibi meydanın ışıklarından uzaklaşarak daha sessiz bir yerleşim sokağına doğru yürüdüler.

"Babanla aranız nasıl?" diye sordu birkaç dakika yürüdükten sonra.

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Doğrusunu isterseniz onu pek görmedim. Kızlar bütün hafta hastaydı ve ziyaretçi kabul edemediler, sonra da

Hastaydı ve McKenna ile bebeği korumak için uzak kaldı, bu yüzden programlarımız pek uyuşmadı."

Isınan havayla birlikte eriyerek eski halinin bir gölgesine dönüşen, hüzünlü görümlü bir kardan adamın bulunduğu bir evin önünden geçtiler.

"Onu bu akşam Liz halamı öperken gördüm."

Şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Liz Cisneros'u çok severdi. Zeki, komik ve merhametliydi. Tıpkı yeğeni gibi.

"Yaptın mı?"

Önlerindeki kaldırıma baktı. "Ne diyeceğimi bilemedim. Onları yakaladığımı bildiklerinden bile emin değilim. Bildiklerini sanmıyorum."

Gerçekçi bir şekilde konuşuyordu, ancak ses tonunun bir duygu karmaşasını gizlediğini hissedebiliyordu.

"Babanın teyzenle çıkması hakkında ne düşünüyorsun?"

Eldivenlerini cebine soktu. "Nasıl hissetmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Bir şekilde bana doğru gelmiyor. McKenna'ya söylemedim."

"Neden olmasın?"

"Bir kere hiç şansım yoktu. Kızlar ve Travis oradaydı. Dürüst olmak gerekirse, siz babamdan bahsedene kadar bütün akşam bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım."

"Hatırlattığım için üzgünüm."

"McKenna ve ben birkaç yıldır babamızla pek anlaşıyoruz."

Yıllar oldu, aslında düğününden beri, onu koridorda yürümesi için davet ettiğinden beri. Görünüşe göre benden çok daha bağışlayıcı."

Kadının sözleri üzerine soğuk bir rüzgâr paltosunun altına doğru ilerledi. Kardeşini kurtaramadığı için onu nasıl affedebilirdi? Pencerelelerinde pırıl pırıl Noel ağaçları olan evlerin önünden geçerlerken, bilincinin gerisinde bir yerlerde dolaşan şey bu muydu? Aralarına mesafe koymaya kararlı görünmesinin nedeni bu muydu?

"Açıkcası Jake öldükten sonra geri döneceğini düşünmüştüm," dedi, sanki onun düşüncelerinin yönünü tahmin ediyormuş gibi. "Tek oğlunu kaybetmesi bile onu kasabaya geri getirmedi ya da kendini bu kadar kaptırmasını engellemedi."

Kendi acısını düşünürken bizimkini bir an bile düşünmedi."

Kadının serin tenini kendi teninde hissedene kadar elini uzattığının farkında değildi. Onu rahatlatan şey, kızın geri çekilmemesiydi. Çekmiş olsaydı ne yapacağından emin değildi. Elleri birbirine kenetlenmiş halde birkaç evin daha önünden geçtiler ve Griffin bunun hayatının en romantik anlarından biri olabileceğinden emindi.

Bırakmak istemedi.

Son olarak, "Yıllar içinde öğrendiğim en önemli derslerden biri, herkesin kayıp ve kederle farklı şekilde başa çıktığıdır" dedi.

"Bu çok doğru."

Kadının elinin sıcaklığı sonunda ona, üzerinde çok ağır bir yük olan ve o zamandan beri etrafında dans ettikleri bir konu hakkında konuşma gücü verdi.

kasabaya döndü.

"Annenin ölümünü ele alış şekli yüzünden Jake'e çok kızardım. Baban fiziksel olarak gitti. Jake zihinsel olarak gitti."

Kızın parmakları onunkileri sıkıca kavradı ve adam bir an için kızın elini çekeceğini düşündü. Onu rahatlatmak için sonunda parmaklarını gevşetti.

"Bir yılını mümkün olan her türlü kendine zarar verici davranışta bulunarak geçirdi," dedi sessizce.

Adam başını salladı, kadının sesindeki acı kendi sesinde de yankılanıyordu. "O gidene kadar gerçekten anlamamıştım, keder ve suçluluğun o tuhaf karışımını."

Ona bakmak için yürümeyi bıraktı. Göl kenarındaki küçük bir parkın yakınındaydılar ve yolu kaplayan küçük lambaların ışıltısı gözlerine yansırıyordu.

"Onun ölümünden dolayı kendini suçlu hissetmen için hiçbir neden yok." "Yok mu?"

Griffin onun elini bıraktı ve sıcaklığının olduğu yerde serin havanın girdap oluşturduğunu hissetti. Yürümeye devam etmek istedi ama kendini durmaya da zorladı.

"Neden kendini suçlu hissediyorsun?"

Yıllardır ondan sakladığı sırrı ona söylemek zorundaydı. Herkesten sakladığı gerçeği.

"Ölmesi benim hatamdı."

Gözlerini ona dikti. Ani gerginliği hisseden Dash küçük bir mırıldanma sesi çıkardı ve onun ayaklarının yanına dikildi.

"Senin hatan. Nasıl senin hatan olur?"

Bu çok zordu. Hayal ettiğinden bile daha zordu. Geçmiş deşmek istemiyordu ama ona söylemek zorundaydı.

"O gün orada olduğumu biliyorsun."

"Çığ onu gömdükten sonra çıplak ellerinle onu çıkardığını biliyorum. Kayak devriyesindeki çocuklar dağda kalıp onu bulana kadar aramaya devam ederek kendi hayatını riske attığını söylediler."

O gün. O korkunç gün. Kabuslarında kendini tekrarlıyordu. Aralarındaki acı konuşma, arkadaşına savurduğu sözler, sonra da onun

Durması için bağırmasına rağmen Jake'in snowboard yaparak sınırların dışına çıkmasını çaresizlik içinde izledi.

Ve sonra o kar duvarının onu yutmasının dehşeti.

Griffin, Jake'i bulmak için ne kadar çaresiz olduğunu, sıırıslıklam eldivenleriyle, kürek ya da herhangi bir şey olmadan saatlerce karda çılgınca kazı yaptığını tüm ayrıntılarıyla hatırladı. On ya da on beş dakikalık bir aramadan sonra nihayet onu bulmuştu.

O zamana kadar artık çok geçti.

Jake'in çığ onu yutmadan önce muhtemelen ölmüş olduğunu bilmek küçük bir teselli olmuştu. Aşağıya yağan kar Dağ yamacı kafasını bir kayaya çarpmıştı ve muhtemelen kendisine neyin çarptığını bilmiyordu.

Natalie'ye baktı, kelimeler ağzında buruklaşmıştı. Sonucu ne olursa olsun ona söylemek zorundaydı.

"Ben olmasaydım asla o tarafa gitmezdi. Telesiyejdeyken aramızda bir şeyler geçti. Ona çok kızmıştım. Saat 11:00'di ve çoktan kafayı bulmuştu ve durmak bilmiyordu. Yanında ne olduğunu bilmediğim bir şeyle dolu bir matara getirmişti ve onu parkasından çıkarıp içmeye devam ediyordu. Dağa çıkarken ona artık yettiğini söyledim. Arkadaşlığımızın bittiğini söyledim."

Arkadaşına bağıırırken bile kötü tepki verdiğini biliyordu. Buna engel olamıyordu. Amanda'nın onun için döktüğü onca gözyaşı için Jake'e öfkeliydi, hayatını içerek geçirdiği için babasına kızdığı kadar. Her nasılsa zihninde her şey birbirine karışmış ve Griffin fokurdayan sıcak bir volkana dönüşerek öfkesini arkadaşının üzerine kusmuştu.

"Ona kendi kendini yok etmesine seyirci kalamayacağımı söyledim. Mızımız, kendini beğenmiş bir çocuk gibi davranıyordu ve artık kendini toparlamasının zamanı gelmişti."

Sözleri acımasızcaydı ama tamamen yerindeydi.

"Çok öfkeliydi. Bir yumruk attı. Iskaladı tabii ki. Doğru düzgün göremeyecek kadar sarhoştı. Birine zarar vermeden önce dağdan inmesi gerektiğini söyledim. Sonra bir baktım, yasak bölgeye doğru gitmeye başladı. Onu durdurmaya çalıştım ama bana bir isim taktı ve yanımdan geçip gitti, gözlerinde kızgın bir bakışla ağaçların arasına doğru ilerliyordu."

Ona bakamıyordu, kendisine nefret ve tiksintiyle bakıyor olduğundan emindi. Bunu ona uzun, çok uzun zaman önce söylemeliydi. Bunun yerine, onun ve diğer herkesin bunun trajik bir kaza olduğunu düşünmesine izin vermişti.

"Onu durdurmalıyım. Pislere çıkmasına asla izin vermemeliydim."

"Onu nasıl durdurabilirdin? Onu bir ağaca bağlayarak mı?" Sesi düzensiz ve gergin geliyordu.

"Eğer mecbur kalırsam."

Uzun bir nefes verdi. "Bu işe yaramazdı, Griffin. Sen olmayacağını biliyordu. Bir dahaki sefere yapacak başka pervasız ve aptalca bir şey bulurdu."

Şaşkınlık içindeydi, sesi üzgün geliyordu ama ona kızgın değildi.

"Düşünmüyordum, yoksa ona bağırmadan önce tepenin dibine varana kadar beklerdim. Jake anaokulundan beri benim en iyi arkadaşımdı. Biri ona bir şey yapmasını söylediği anda hemen tam tersini yapacağından emin olacak kadar iyi tanıyordum onu."

"Tam bir baş belası olabilir, değil mi?"

Gülme ya da hıçkırık olabilecek küçük bir ses çıkardı. Emin değildi. Her iki durumda da, yarı korkuyla onu itip Barınak Hanı'na geri döneceğinden korkarak ona uzanmaktan kendini alamadı.

Onun yerine, yüzünü onun göğsüne gömüp ona doğru sarktı.

"Çok üzgünüm Nat. Sana söylemem gerekirdi. Sanırım... acını daha da arttırmak istemedim."

Ağlamadı, sadece ona tutundu ve kollarında biraz titredi. Onu yakınında tutmak ve bir daha ona zarar verecek herhangi bir şeyden korumak istiyordu.

Ona aşıktı.

Gerçek ona bir şimşek gibi çarpmadı. Yumuşak, nazik, temizleyici bir yağmur gibi üzerine çöktü.

Onu seviyordu.

Bu konuda ne yapması gerekiyordu?

"Jake'in o gün ya da başka bir zaman yaptıklarından sen sorumlu değildin," dedi başını göğsünden kaldırıp onun bakışlarıyla buluşarak. "Sen Onun için her zaman iyi ve sadık bir arkadaş oldunuz ve onu kötü davranışlarından dolayı kınadığınızda da böyle davrandınız."

"Keşke onu durdurabilseydim."

"Ben de öyle. Ama o gün yaptığı seçimlerden dolayı seni asla suçlamam. Doğrusunu isterseniz, o gün olanları bana anlattığınız için aslında biraz rahatladım."

"Rahatladın mı? Neden?"

Ağır bir iç geçirdi. "Kardeşimin sarhoş ve umursamaz olduğunu düşünmek, bunca yıldır aklımdan çıkmayan olası alternatiften daha iyi."

Kaşlarını çattı, kadının ne demek istediğinden emin değildi.

Gözlerini kaçırdı. "Uzun zamandır Jake'in ölmek isteyip istemediğini ve çığ tehlikesine rağmen değil de çığ tehlikesi yüzünden o sınır dışı patikayı bilerek seçip seçmediğini merak ediyordum. Çünkü bunun hızlı ve nispeten acısız olacağını biliyordu."

Gözlerini dikti. "Hayır. Yüce

Tanrım. Hayır." "Bunu gerçekten bilemezsin."

"Kardeşinizi tanıyordum. O sırada sarhoştı ve sağlıklı düşünemiyordu ama Birdie'nin hayatı üzerine yemin ederim ki kasten intihara teşebbüs etmedi."

Sanki sözlerinin doğruluğunu ölçmeye çalışıyormuş gibi adamın gözlerinin içine baktı.

Uzun bir süre sonra gözlerini kapattı, içini çekti ve derin, yürek parçalayıcı bir rahatlamayla başını salladı.

Kız yanağını tekrar adamın göğsüne yasladığında, adam bu jestin verdiği tam güven karşısında şaşkına döndü.

Çenesini onun saçlarına yasladı ve gecenin geri kalanında burada kalabilmeyi diledi.

* * *

Natalie gözlerini kapadı ve kazağının üzerinden onun kalp atışlarını dinledi. Bu anı uzun süre, belki de sonsuza kadar hatırlayacağını biliyordu.

Kolları onu sımsıcak ve rahatlatıcı bir şekilde sarmış, adamın kokusu onu içine çekmişti. Ona, boğazını sıkı ve gözlerini yakan nazik bir şefkatle sarıldı.

Kendini güvende hissetti.

Dash kaldırımdaki bir şeyi kokladı ve bu ses büyüğü bozar gibi oldu.

"Muhtemelen geri dönmeliyiz," dedi, sesindeki isteksizlik onunkiyile eşleşiyordu.

Başını salladı ve bir adım uzaklaştı. Adam parmaklarını onunkilere doladığında heyecanlandı ve rahatladı. Barınak Hanı'na doğru geri yürürken elleri birbirine bağlı kaldı.

Otoparka vardıklarında, adam onu kamyonetini bıraktığı kapalı park alanına çekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ama bütün akşam bunu yapmak için can atıyordum."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadan, adamın ağzı onunkinin üzerindeydi ve öpücüğün yoğunluğu onu nefessiz ve ağırlı bıraktı.

Kollarını ona doladı, onu tekrar kendine çektiğinde heyecanlandı. Onun sıcaklığı her yerini ısıttı, orada olduğunu bile fark etmediği tüm soğuk, kırılğan yerleri.

İkisi de kalın paltolar giyiyordu ama ılık gecede paltolarını açık bırakmışlardı. Ellerini ceketinin içinden geçirerek kadının sırtının alt kısmına doğru kaydırды, böylece onu kendine daha sıkı çekebilecekti.

"Tadın kurabiye gibi," diye mırıldandı. "Ve ben kurabiyeyi gerçekten çok severim."

Ona karşı koyamayarak usulca güldü. "Tadın aynı." Kurabiyenin bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

Dili dudaklarına değdi ve kadın ürperdi, her parçası daha fazlası için ağrıyordu. Kamyoneti hemen oradaydı ve arka koltuğu vardı.

Tırmanabilirlerdi

tıpkı lisedeki gibi içten ve boyundan.

Düşünsene, neden böyle bir şeye başvurmak zorundaydılar ki? Çok uzakta olmayan bir apartman dairesinde muhtemelen çok güzel bir yatak vardı.

Kayınbiraderi ona dışarı çıkmasını ve gecenin tadını çıkarmasını söylemişti. Bundan daha fazla keyif alacağı bir şey düşünemiyordu.

"Bir erkeğin seni Shelter Springs'te biraz daha kalmaya ikna etmesi için ne yapması gerekir?"

Ağzından çıkan sözler, gölden esen buz gibi bir rüzgâr gibi kızın içinden geçiyor gibiydi.

Dondu kaldı ve acı verici bir şekilde zor olsa da ondan uzaklaştı.

"Senden kalmanı istemeye hakkım olmadığını biliyorum. Ama seni önemsiyorum, Nat. I

aramızdaki bu şeyin nereye varabileceğini görmek isterim."

Gözleri, onu en az öpücüğü kadar baştan çıkaran o şefkatle sıcacıktı.

Baştan çıkarılmıştı. Hem de çok.

Bir an için hayal gücü çılgına döndü ve hayatlarının burada nasıl bir araya gelebileceğini düşündü. Her yerde çalışabilirdi, burada gölün kenarında bile.

Kızları ve son birkaç haftadır onlarla kurduğu yakın ilişkiyi ve yolda olan yeni yeğenini düşündü. Olmaz mıydı

hayatlarının düzenli bir parçası haline gelmesi harika olmaz mı?

Şubat ayında başlayacak bir işi çoktan kabul etmişti, ancak pozisyonu ayarlayan ajans o zamana kadar kesinlikle başka birini bulabilirdi. Üç sevimli köpekle birlikte şirin bir Fransız köyünde kalmayı kim istemez ki?

Ona bunu da istediğini söylemek için ağzını açtı, aralarında büyüyen bu yeni ve kırılğan duyguları keşfetmek için onunla daha fazla zaman.

Kelimeleri bulamıyor gibiydi.

Daha konuşmadan korku onu ele geçirdi, soğuk, acımasız ve amansız.

Babasını düşündü, aşkını kaybettiği için o kadar yıkılmıştı ki hayatından tamamen uzaklaşmıştı.

Shelter Springs ondan çok şey almıştı. Ya kalırsa ve aralarında işler ters giderse?

Bunu riske atamazdı.

Ondan biraz daha uzaklaştı. "Ben... Bu aramızda yürümeyecek Griffin."

"Neden olmasın?"

"Sana daha önce de söyledim. İhtiyacın olan kadın ben olamam.

Birbirimizi perişan ederiz. Bundan nefret ederim."

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söylemeden bıktım artık Nat. Bu konuda benim de kendi fikirlerim var. Şu anda, sana ihtiyacım olduğu kadar kimseye ihtiyacım olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Evet, birbirimizden etkileniyoruz ama bu sadece fiziksel. Bu ne kadar sürer?"

"Neden benden kaçmaya bu kadar kararlısın?"

Onunla yüzleşemediği için yutkundü. "Çünkü benim işim bu, Griffin," dedi, sesi alçaktı. "Bunu hâlâ anlamadın mı?"

Adamın itiraz etmesine fırsat vermeden döndü ve aceleyle Barınak

Hanı'na girdi. İçeri girdiğinde apartman sessizdi. Kapıdan içeri McKenna ve Travis'in odası kapalıydı ama içeride sessizce konuştuklarını duyabiliyordu.

Aceleyle kendi küçük odasına gitti, ceketini çıkardı ve yatağın kenarına oturdu, acı ve pişmanlıkla yanıyordu.

Şu anda evcil hayvan bakıcılığı yapıyor olmayı ne kadar da isterdi. Yüzünü yumuşak bir köpek yavrusunun boynuna gömüp acısını haykırmaktan başka bir şey istemiyordu.

Neden bu kadar korkaktı? Etrafındaki herkes, hatta yeğenleri bile ondan daha cesurdu. Hazel o dağın yamacından aşağıya

Olimpiyatlarda kızak kullanıyormuş gibi kızakla kaymaya gittikleri gün. Nora korkutucu bir tıbbi işlem sırasında bile irkilmemişti.

Kız kardeşi o kadar cesurdu ki, sağlıklı bir çocuk dünyaya getirdiğinden emin olmak için kendi hayatını haftalarca askıya almaya hazırdı.

Natalie öyle değildi. Her türlü riskten, zorlukla elde ettiği bağımsızlığına ve kendi kendine yeterliliğine yönelik her türlü tehditten kaçardı.

Kimseye ihtiyacı olmadığını düşünmek hoşuna gidiyordu ama bu gülünç derecede saçmaydı. İnsanlara ihtiyacı vardı. Sadece onları içeri almayı reddediyordu.

O da babasından farklı değildi.

Hayır. Doğru değil. Babasından daha kötüydü. Steve yeniden bağ kurmak için çaba sarf etmişti. Natalie'yle yıllar boyunca denemiş ve McKenna'yla başarılı olmuş, onunla yeniden bir ilişki kurmuş ve ailesiyle yeni bir ilişki yaratmıştı.

Natalie'nin tek yapabildiği koşmaktı.

OceanofPDF.com

yirmi beş

Fırtına, hava tahmincilerinin tüm korkunç uyarılarına rağmen Noel arifesinde öğle saatlerinde Shelter Springs'i kimsenin beklemediği bir şiddetle vurdu.

"Vay canına, dışarıda gerçekten kar yağıyor." Acil bakım kliniğinde onunla birlikte nöbet tutan hemşire Keri Palmer, bir saat boyunca aralıksız yağan karın ardından pencereden dışarı baktı. "Umarım bir saat içinde kapandığımızda arabamı çıkarabilirim ve böylece eve gidebilirim."

Otoparktaki araçların üzeri şimdiden iki ya da üç santimle kaplanmıştı ve rüzgâr kliniği çevreleyen alçak taş duvara doğru sürükleniyordu.

"Otoyol devriyesinin, söyledikleri kadar çok şey elde edersek seyahat yasağı emri çıkarmaktan bahsettiğini duydum" dedi.

"Bugün Noel Arifesi!" diye haykırdı. "Bunu yapabilirler mi?"

"Daha önce böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum ama sanırım her şeyin bir ilki vardır. En büyük endişe soğuk. Sıfırın çok altına düşmesi ve rüzgarın bunun da altına inmesi bekleniyor. Bir sürü insanın mahsur kalmasını istemezler.

sürücüler bu tür sıcaklıklarda mahsur kalıyor."

"Umarım yolları kapatmaya karar vermeden önce eve varabilirim. Kusura bakmayın Dr. Taylor ama Noel'i sizinle ve öksüren birkaç hastayla birlikte acil serviste sıkışıp kalarak geçirmek istemiyorum."

Hızlı bir idari karar verdi. "Devam edin ve kapıya bir saat erken kapatacağımıza dair bir işaret koyun. Bu son iki hastaya bakacağız ve sonra sizi yola çıkaracağız."

"Teşekkürler." Ona gülümsedi ve hastalardan birinin dosyasını aldı.

Cep telefonu çaldığında son hastayı sinüs enfeksiyonunu tedavi edecek bir reçeteyle evine göndermişti.

Çağrılan birkaç reçeteyi daha elektronik olarak imzalarken telefonu açtı.

"Selam, Birdie. Mutlu Noeller."

"Bu akşamki yemeği iptal ediyorum," dedi söze girmeden. "Gölün çevresinden buraya gelmek herkes için güvenli değil. Siyah buz ve kar fırtınası olduğunu ve durumun daha da kötüleşeceğini söylüyorlar. Hatta eğer

yolları kapatmazlarsa, bir Noel partisi için ailemi tehlikeye atmayacağım."

Kaşlarını çattı. Haftalardır geniş ailesinin Noel arifesi partisini planlıyordu ve herkesin rahatça sığabileceği büyüklükteki tek yer olarak Shelter Inn'deki dinlenme odasını ayırmıştı.

"Parti olmazsa Noel'i tek başına geçirmek zorunda kalacaksın."

"Tek başıma olmayacağım. Burada, Shelter Inn'de Dash ve arkadaşlarım var."

Natalie Shepherd da dahil.

Onun iki gece önce kendisinden uzaklaştığını ve kendisini tamamen dışladığını düşündüğünde göğsü sert bir şekilde sızlıyordu.

"Artık burayı kapatıyoruz. Noel arifesini seninle orada geçireceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Ya burada mahsur kalırsan?"

"Bu çok mu kötü olurdu? Fazladan bir yatak odanız var. En azından açlıktan ölmeyiz. Bir sürü yiyeceğin var. Ve bilmeliydim, çünkü ben aldım sen."

Bu anı kalbini yeniden acıttı. Natalie ve yeğenleriyle yaptığı alışverişin eğlencesini hatırlayarak yutkundu.

Yapmak istediği son şey Noel'i onunla birlikte geçirmektir. ama Birdie'nin tatillerde tek başına olması fikrine katlanamıyordu.

"Fırtına sırasında senin iyi olduğundan emin olursam kendimi daha iyi hissedeceğim, elektrikler falan kesilirse diye. Ayrıca kar fırtınasında onu tek başına dışarı çıkaramayacağın için Dash konusunda da sana yardımcı olabilirim."

Büyükannesi zayıflıyor gibi görünüyordu. "Peki ya kız kardeşin?" "Bu sabah onu kontrol ettim ve hâlâ kendini kötü hissediyor. O zaten Noel arifesi partinize gelemezdi. Onu çok etkilediği için hastalığını size vermekten endişe duyduğunu biliyorum."

"Bana söyledi. Ben de benim için endişelenerek zamanını boşa harcamamasını söyledim. Ben bir öküz kadar güçlüyüm."

Birdie sağlıklı olabilirdi ama yine de neredeyse seksen yaşındaydı. Amanda endişelenmekte haklıydı. Bu özel solunum virüsü mutasyonu yaşlı insanları çok etkiliyordu. O gün klinikte altı hasta görmüş ve ikisini acil servise göndermişti.

"Onun ve sizin tıbbi danışmanınız olarak, ona uzak durarak doğru şeyi yaptığını söyledim. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

"Ama Noel'deyiz. Noel'de yalnız kalmamalı."

Eğer daha iyi bir ruh halinde olsaydı, bu ironiye gülebilirdi. Az önce tatil boyunca onunla kalmasına ihtiyacı olmadığını söylüyordu ve şimdi Amanda'nın yalnız kalmasından endişe ediyordu.

Shelter Springs'ten uzakta yaşarken pek çok Noel'i tek başına geçirmişti. Genellikle çalıştığı hastanenin acil servisinde çift vardiya çalışmayı teklif eder, ailesi olanların Noel'i onlarla birlikte geçirebilmelerini sağlardı.

Birkaç yıl önce, tatillerde denizaşırı bir tıbbi göreve gitmiş ve bu deneyimin her dakikasını çok sevmişti.

Bu yıl başka bir tane ayarlamamış olması çok kötü.

Günün ikinci ironisi de buydu. Şimdi Shelter Springs'e geri dönmüş, ailesiyle çevrelenmişken, kendini hiç hatırlamadığı kadar yalnız hissediyordu.

Sebebini biliyordu. Çünkü bu, farklı bir şey arzuladığı ilk yıldı.

Natalie ile bir gelecek istiyordu.

Kadın bunun söz konusu olmadığını açıkça belirtmişti ama adam onun fikrini değiştirebilmeyi dilemekten kendini alamıyordu.

Birdie'ye, "Amanda eğer isterse bize her zaman sanal olarak katılabilir," dedi. "Bir video görüşmesi ayarlayabilirim. Hatta istersen tüm aileyle birlikte de yapabiliriz. Noel partinizde yaptığınız her şeyi sanal olarak yapabiliriz. Noel hikayesini okur, ilahiler söyler, hatta En sevdiğim Noel tombalasını sanırım. Eğer mecbur kalırsak. Kazananların kaydını tutabilir ve ödülleri daha sonra dağıtabilirsiniz."

Bu öneri karşısında kıkırdadı. "Noel tombalamı seviyorsun. Sevdiğini biliyorsun."

Griffin, küçükken büyükannesinin Noel arifesi partisinin genellikle sezonun en önemli olayı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

O parti dışında tatillerden hiç hoşlanmamıştı.

Noel günü, çekirdek ailesi etkileşime geçmek zorunda kaldığında ev gerilim dolu olurdu. Babası sabahın erken saatlerinde içmeye başlar, annesi genellikle gözyaşlarına boğulur ve Amanda ile birlikte Noel hediyeleriyle eğleniyormuş gibi yaparak bir arkadaşlarının evine kaçabilecekleri anı beklerlerdi.

Bir Noel günü öğleden sonra ve akşamı Jake'le takılmak için Shelter Inn'e kaçtığı anı aniden hatırladı.

O Noel onun en iyi Noel'i olarak göze çarpıyordu. Uzun süre yüzdüler, sonra kurulandılar ve saatlerce masa oyunları oynadılar. Yemek artıklarıyla ziyafet çektikten sonra, hep birlikte giyindiler ve tüm tatil ışıklarına bakmak için şehir merkezinde yürüyüşe çıktılar.

Her dakikasını sevmiş ve Jake'in mükemmel hayatı olarak gördüğü şey için kıskançlıkla dolmuştu.

Birkaç yıl sonra Jeanette Shepherd'a kanser teşhisi konmuş ve bu da hiçbir hayatın şu ya da bu şekilde zorluklar içermediğini acı bir şekilde hatırlatmıştı.

Bir insan hiçbir sorunu yokmuş gibi görünüyorsa, bunun sadece onun hakkında henüz bir şey öğrenmediği anlamına geldiğini öğrenmişti.

Griffin çalışanları evlerine gönderdikten sonra acil servisi kapattı ve kamyonetinin camlarını kazıyarak on beş dakika geçirdi.

Birdie'nin evine gitmeden önce, birkaç şey almak için dairesinde durmaya karar verdi. Yolda ufak tefek kazalara benzeyen birkaç kaza görmüştü ama çoğunlukla Shelter Springs halkı yetkililerin tavsiyelerine kulak vermiş ve evlerinde kalmıştı.

Dairesine varması normalden yaklaşık üç kat daha uzun sürdü. Yeraltı otoparkına şükrederek aceleyle evine çıktı. Birdenbire, bir Noel ağacının bile olmadığı çorak bir yer gibi göründü.

Bir spor çantasını tıraş bıçağı, tuvalet malzemeleri ve hızlıca değiştirdiği kıyafetleriyle doldurdu, ardından Birdie için satın aldığı hediyeleri başka bir çantaya yükledi.

Bir an tereddüt ettikten sonra, hafta başında düşüncesizce aldığı hediyeleri ekledi. Griffin kızların, onlar için satın aldığı kardan adam yapma setini ve küçük pelüş hayvanları begeneceklerini umuyordu.

Diğeri ise Natalie'yi birlikte alışveriş yaptıkları sırada hayranlıkla izlediği, yerel yarı değerli taşlardan yapılmış, zanaatkâr işi bir bilekliği.

Kızların dikkatini dağıttığı sırada, bileziği satın almak için geri dönmüş ve bunun, gezgin hayatı boyunca ona Shelter Springs'le bir bağlantı sağlayabileceğini düşünmüştü.

Belki Noel'i büyükannesiyile geçirirken hediyeleri teslim etmek için bir fırsat bulabilirdi. Ya da belki de Natalie'nin karşılığında ona başka bir şey vermek zorunda hissetmemesi için hediyeleri isimsiz olarak bırakırdı.

* * *

Beklentilerinin tavan yaptığı Noel arifesinde iki kızı eğlendirmek Natalie'nin beklediğinden daha büyük bir angarya haline gelmişti.

Hazel, kızların sanat malzemelerini getirdikleri McKenna'nın yatak odasının zemininden, "Şu anda boyama yapmak istemiyorum," diye onu bilgilendirdi.

"Neden olmasın?" diye sordu anneleri. McKenna gülümsese de bu gülümseme gergin görünüyordu.

"Çok sıkıcı," dedi Hazel. "Ben kızakla kaymak istiyorum."

Bu konuyu zaten birkaç kez konuşmuşlardı ama anlaşılan beş yaşındaki bir çocuk ne isterse onu istiyordu.

"Şu anda yapamayız," dedi Natalie. "Bunu sana açıklamıştım. Doğru Şu anda büyük bir fırtına var ve hava çok soğuk. Bu havada dışarıda olmak güvenli değil."

"Kar kıyafetlerimizi giyebiliriz. O zaman sıcak oluruz," diye işaret etti kız.

"Korkarım en kalın kar kıyafetleriniz bile rüzgâr bu kadar sert eserken ve hava bu kadar soğukken size yardımcı olamayacak." Kapı aralığından gelen ses hepsinin başını döndürdü.

"Merhaba Liz Teyze!" Hazel'in protestosu sırasında yerde renk değiştirmeden duran Nora ayağa fırladı ve yaşlı kadını kucakladı.

"Merhaba, canlarım."

Liz etrafta çok daha iyi dolaşıyor gibiydi, Natalie bunu görmekten mutluydu.

Koltuk değneklerini bıraktı, sadece ara sıra destek için bir baston kullanıyordu.

Kırmızı bir kazak giymiş ve kısa saçlarını her zamankinden daha güzel şekillendirmişti. Her zamanki gibi ruj ve rimel sürmüştü.

Parlıyordu. Natalie bunun nedenini biliyordu. Aşık olmuştu.

Aşık olmanın teyzesini her zamankinden daha güzel gösterirken Natalie'nin kendini huysuz ve bitkin hissetmesine neden olmasını büyük bir haksızlık olarak görüyordu.

"Mutlu Noeller."

"Sana da," dedi McKenna. Liz yanağını öpmek için uzandığında gülümsedi ama Natalie yine sesinin gergin çıktığını düşünmekten kendini alamadı.

McKenna bütün gün her zamankinden daha sessizdi ama Natalie her sıkıştırdığında iyi olduğuna dair güvence veriyordu.

"Buraya nasıl geldin?" Natalie teyzelerine sordu.

"Kolay olmadı. Yollar korkunç. Radyodan duyduğuma göre kanyon yollarını kapatmışlar ve sokağa çıkma yasağı ilan etmişler.

insanları diğer sokaklardan uzak tutmak."

"Noel Baba'nın araba kullanmasına gerek yok," dedi Hazel. "Ren geyikleri için hava çok soğuk olmayacak çünkü onlar Kuzey Kutbu'nda yaşıyorlar ve orada her yer soğuk.

zaman."

Liz gülümseyerek, "Mükemmel bir noktaya değindin," dedi. "Ne yazık ki araba kullanmam gerekiyordu. Yollar kötüydü ama yavaş sürdüm.

Kaçırmak istemedim

Noel'i hepinizle birlikte geçireceğim. Ayrıca ofisteki karyolada uyumanın iyi bir fikir olacağını düşündüm, böylece elektrikler kesilirse ya da Shelter Inn'de hava koşullarıyla ilgili başka bir kriz var. Hiçbir şey için endişelenmenizi istemiyorum."

"Oh, iyi düşünmüşsün. Elektrikler kesilirse ne yapacağımızı düşünmemiştim bile." McKenna sıkıntılı görünüyordu.

Liz, McKenna'nın elini sıkarak, "Öyle olmayacak," diye güvence verdi.

Natalie, onlara bakmak için öne çıkan bu kadın için bir kez daha minnettarlık duydu. O olmasaydı ne yaparlardı?

Natalie onu, "Birkaç gün burada mahsur kalabilirsin," diye uyardı. "Duyduğum son rapora göre fırtına yarın ve hatta Salı gününe kadar devam edecekti."

"Benim için sorun değil. İki ya da üç günlük temiz kıyafetler hazırladım."

"Kesinlikle rahatsız bir karyolada uyumak zorunda değilsin. Benim yatağımı alabilirsin. Ben kanepede uyurum."

Liz tartışmak ister gibi baktı. Natalie'nin yüz ifadesindeki kararlılığı görünce içini çekti. "Sen de baban kadar inatçısın, bunu biliyor musun? Pekâlâ. Teşekkür ederim. Ben burada kalacağım o zaman. Bütün gün insanlar girip çıkmasa bile, ön kapıların hemen yanındaki o ofis çok cereyan yapıyor."

"Babamdan bahsetmişken, o nasıl? Onu gördünüz mü?" McKenna sordu.

Liz başını çevirdi, yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde bir kızarıklık belirdi. "Evet. Onu gördüm. O iyi. Kendini çok daha iyi hissediyor. Dün gece pazardaki standı kaldırmama yardım etti."

"Olamaz! Şimdi fark ettim de, yolu kapatırlarsa babam Noel Arifesi yemeğini bizimle geçirmek için buraya gelemeyecek!" diye haykırdı kız kardeşi.

"Çok kötü," diye mırıldandı Natalie.

"Bu çok kötü." McKenna sıkıntılı görünüyordu. "Kızlar onu görmeyi dört gözle bekliyorlardı, özellikle de onlarla fazla vakit geçiremeyecek kadar hasta olduğu için."

Liz'i markette öpemeyecek kadar hasta değildi. Natalie ikisini markette kucaklaşırken bulduğunu henüz kız kardeşine söylememişti.

Liz'le de bu konuda konuşmamıştı.

"Fırtına sonsuza dek sürmeyecek," dedi teyzesi. "Kızlar fırtına dindikten sonra da büyükbabalarını görebilecekler. Onunla her zaman FaceTime üzerinden de görüşebiliriz."

"Sanırım. Aynı şey olmayacak ama sanırım idare etmek zorunda kalacağız."

McKenna hâlâ sıkıntılı görünüyordu. "Bugün ya da yarın aile toplantıları planlayan tüm sakinlerimiz için çok üzölüyorum. Bazıları artık tatillerde yapayalnız kalacak."

"Yapmayacaklar," dedi Hazel. "Ellerinde biz varız."

Yeğenin masum sözleri Natalie'ye ani bir fikir verdi. Unutulmaz bir tatil sezonunda Yunanistan'da kaldığı küçük bir köyü hatırladı; köy sakinleri Noel arifesini hep birlikte, büyük bir ortak partiyle kutlamışlardı. Hatta onu da aralarına davet etmişler, dans etmesi, içki içmesi ve yemek yemesi için onu özgürce aralarına almışlardı.

"Haklısın!" Natalie haykırdı. "Bize sahipler. Hepimiz burada sıkışıp kalmış olabiliriz ama bu Noel'i birlikte kutlayamayacağımız anlamına gelmez. Bir parti vermeliyiz."

"Bir parti mi?" McKenna tekrar yüzünü buruştursa da bu fikir ilgisini çekmiş görünüyordu.

"Elbette. Neden bir Noel yemeğı düzenlemiyoruz? Herkes bu geceki kutlamalarını iptal etmek zorunda kaldığı için, eminim kullanamadıkları yemek artıkları vardır. Hepimiz yemeklerimizi bir araya getirip dev bir ziyafet."

Liz ellerini birbirine vurdu. "Bu harika bir fikir! Keşke benim de aklıma gelseydi. Fırtına sağda solda planları iptal ediyor diye Noel mahvoldu. Bir parti kesinlikle insanların moralini düzeltmeye yardımcı olacaktır." "Hazel ve Nora'ya bir davetiye çizdirebilir ve sonra da

kopyalayın ve herkese götürün," diye önerdi McKenna.

Natalie sırtıttı. "Harika! Bayıldım buna. Hadi yapalım şunu."

Kızları hızlı bir şekilde hediyelerle dolu bir Noel ağacı resmi çizimleri için görevlendirdiler ve McKenna, insanların en uygun olduğına karar verdikleri saatte büyük dinlenme odasında buluşmalarını isteyen bir metin ekledi.

Liz, "Ofiste kopyalarını çıkarabilirim," diye teklif etti.

"Harika. Kızlarla birlikte onları teslim edeceğiz. Hadi, çocuklar."

Hazel ve Nora yapacak bir şeyleri olduğu için çok mutluydular. Hep birlikte "Jingle Bells" şarkısını avazları çıktığı kadar bağırarak ofise doğru koşular.

Liz bir sayfaya iki kopya çıkarırken, kızlar ofisteki döner koltukta birbirlerinin etrafında döndüler, bu onların en sevdikleri aktivitelerden biriydi.

Natalie davetiyeleri kesmek için çalışmaya başladı. Son davetiyeleri bitirmek üzereydi ki Liz kızların duyamayacağı kadar alçak ve ciddi bir sesle onunla konuştu.

"Seninle konuşma fırsatı bulduğum için memnunum. Keşke babanla aranı düzeltmeye çalışsan," dedi Liz aniden.

Natalie tamamen hazırlıksız yakalandığı için gözlerini kırptırdı.

"Siz ne düşünürseniz düşünün, o sizi ve kız kardeşinizi çok seviyor."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bazı şeyleri affetmek zordur."

Liz başıyla onayladı. "Annen öldükten sonra yaptığı seçimler için onu affetmek zorunda değilsin. Steve'e onun kendisine davrandığından daha sert davranamazsın.

Senden sadece nasıl ilerleyebileceğimizi düşünmeni istiyorum. Şu anda seninle bir ilişki yaşamayı çok istediğini biliyorum."

"Ben de gençken hayatımda bir babanın olmasını çok istiyordum. Her zaman istediğimiz şeye sahip olamayız."

Liz ona sert bir bakış attı. "İkimiz de biliyoruz ki annen onu bu şekilde dışlamayı istemezdi."

Natalie öfkesinin kontrolden çıktığını hissedebiliyordu. "Annemin ne isteyeceği hakkında konuşmak için iyi birisin. Sence ikinizin devam etmesi hakkında ne düşünürdün?"

Liz'in rengi soldu ve kızların hâlâ oyun oynamakla meşgul olduklarından emin olmak için hızla etrafına bakındı. "Senin dediğin gibi devam etmiyoruz," dedi, sesi fısıltının biraz üzerindeydi.

"Geçen hafta markette seni öptüğünü gördüm."

Liz içini çekti ve gözlerini kapadı. "Bundan korkuyordum. Senin ya da kız kardeşinin bu şekilde öğrenmesini istemedik."

"Neyi öğrenmek için?"

Teyzesi tereddüt etti. "Tamam. Eğer gerçeği istiyorsan, baban ve ben... çıkıyoruz. Başka nasıl bir terim kullanacağımı bilmiyorum. Yaklaşık bir yıldır çıkıyoruz."

Natalie bakakaldı. "Bir yıl mı? Neden bunu şimdi öğreniyorum?"

"Çünkü ilişkimizin kendimizden başka kimseyi ilgilendirmediğini hissettik."

"Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorsun? Beni ve McKenna'yı sana bıraktı ve sanki sırt çantasıyla Avrupa'yı dolaşmaya çıkan bir üniversite öğrencisiymiş gibi tüm sorumluluklarından kaçtı. Bunu nasıl atlatabilirsin?"

Liz'in ağzı gerildi. "Ben de ona kızgındım. Kızgın olduğumu biliyorsun. Bu öfkeyi uzun süre içimde taşıdım. Yıllar geçtikçe, acısına boyun eğdiği için ne kadar pişman olduğunu görmeye başladım. Seni ya da McKenna'yı sevmekten asla vazgeçmedi, sadece kendi acısıyla başa çıkana kadar size iyi bir baba olabileceğini düşünmüyordu. İkiniz için de en iyi şeyi yaptığını düşünüyordu."

"Kulağa çok asilce geliyor, değil mi? Ama bu sadece onun bahanesiydi. McKenna onu özlediği için ağlayarak uyurken bu bizim için en iyi şeymiş gibi gelmiyordu."

Ya da beni de terk edeceklerinden korktuğum için kendimi birine bağlanmaktan aciz bulduğumda.

Liz, Natalie'nin söyleyemediği şeyi tam olarak anlamış gibi uzun bir süre ona baktı.

"Sana söylemeliyim ki, baban ve ben... birbirimizi seviyoruz."

Elleriyle kulaklarını kapatıp ilahi söylemeye başlamak için çocukça bir dürtüyle savaştı, böylece geri kalanını duymak zorunda kalmayacaktı.

"Birlikte bir gelecekte bahsediyoruz," diye devam etti Liz. "McKenna bebeği doğurana kadar bir şey söylemek istemedim ama madem biliyorsun, sana geri kalanını da anlatabilirim diye düşündüm. Babanla ilgili duyguların göz önüne alındığında, bunun aramıza girmesini istemiyorum."

Birbirlerini seviyorlardı.

Natalie sanki yumruk yemiş gibi hissetti.

Liz şu anda sahip olduğu anne figürüne en yakın şeydi. Onu kaybetmek istemiyordu. Ama ya bu, babasını hayatına tamamen geri kabul etmek zorunda kalacağı anlamına geliyorsa?

"Tekrar gitmesinden korkmuyor musun?" diye sordu sonunda.

Liz'in güzel yüz hatları yumuşadı. "Oh, sevgilim. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Boşandıktan sonra hayatımın o kısmının sona erdiğini düşünmüştüm. Bunu kabul ettim. Hayatımın geri kalanını yalnız geçirmeyi planlamıştım. Tekrar aşık olmayı hiç ama hiç beklemiyordum. Ama bir şekilde aşık oldum. Ve bir noktada sevginin korkudan daha güçlü olması gerektiğini keşfettim."

Yumuşak ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Baban iyi bir adam ama annen öldükten sonra birkaç yıl yolunu kaybetmiş. Seni terk ettiği için uzun süre pişmanlık duydu."

önce, özellikle de Jake öldükten sonra, ama aklı başına gelip geri dönmeyi düşündüğünde, sen ve kız kardeşin hayatlarınıza devam ediyordunuz. İkiniz de üniversiteye gidiyordunuz, buradan uzaktaydınız ve Steve Alaska'da kalmaya karar verdi. McKenna evlenip kızları olduktan sonra her şey değişti ve Steve ailesinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu anladı."

Natalie içinden yüzlerce farklı duygu geçerken ne diyeceğini bilemiyordu.

Teyzesini seviyordu ve ona neşe veren hayatı kucaklamasını istiyordu. Bu hayat Steve'i de içeriyorsa, Nat ona nasıl engel olabilirdi ki?

"Umarım ikimizi birlikte kabul etmeyi yüreğinde bulabilirsin," dedi Liz, sesi ciddiye. "Seni seviyorum ve hayatımızın bir parçası olmanı istiyorum. Her ikimizin de hayatının. Ama eğer ikimizi birlikte kabul edemezsen, babana seninle onu içermeyen bir ilişki kurmanın bir yolunu bulacağımı söyledim bile."

"Bunu yapar mısın?"

"Elbette. Kolay olmayacak ama bunu başaracağız."

"Davetiyeler hazır mı?" Hazel sandalyede çok fazla döndüğü için biraz yeşil görünüyordu.

Natalie yığını alıp ona doğru uzatarak, "Öyle," dedi.

Liz'in bakışlarıyla buluşmak için döndü. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Geçmiş tamamen unutmaya hazır olduğumu söyleyemem ama bunun aramıza girmesine izin veremeyecek kadar benim için önemlisin."

"Oh, sevgilim. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Sulu bir gülümsemeyle Liz onu kucakladı ve Natalie başını bir an için teyzesinin omzuna yasladı, her zamanki bilge tavsiyelerine karşılık olarak kendi kalp ağrısını diğer kadına dökebilmeyi diledi.

Yine de, yaşlılarla dolu bir apartman için doğaçlama bir Noel partisi verecekleri zaman değildi.

yirmi altı

Griffin evine girdiğinde Birdie'nin yüzü sevinçle aydınlanmıştı, saçlarını ve parkasını hala kar kaplıyordu, Shelter Inn'e girmeden önce hepsini silkelemeye özen göstermesine rağmen.

"Buradasın!" diye haykırdı. "Senin için çok endişelendim. "Senin için çok endişelendim.

O fırtınayı atlattığına inanamıyorum. Yıllardır böyle bir kar fırtınası yaşamamıştık."

Oturma odası sıcak ve rahattı, kızarmış patates ve zencefilli kurabiye kokuyordu, tuhaf ama rahatlatıcı bir kombinasyondur.

Hediyelerle dolu çantasını küçük masasının yanına bıraktı Noel ağacını ve yanmayan menorayı alıp çantasını ikinci yatak odasına taşıdı.

"Doğrusunu isterseniz zar zor kurtuldum," dedi. "Evimden aşağı inen yolu tam arkamdan kapattılar. Korkarım bir süre benimle kalacaksınız, çünkü hava düzeline kadar eve dönemeyeceğim. temizler."

"İstediğin sürece burada olmandan memnunum. Bunu biliyorsun. Ama buraya gelmek için hayatını riske atmana gerek yoktu. Bana bir şey olmazdı. Yaklaşık seksen yıl içinde bir Noel'i yalnız geçirmek kesinlikle dünyanın sonu olmazdı."

"Artık yalnız kalmak zorunda değilsin. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Griffin'in kendisini onaylamasını sabırla bekleyen Dash'e baktı.

"Dash muhtemelen dışarıda bir gezintiye çıkabilir. Bütün gün çok sabırlı davrandı. Rüzgar çok şiddetlenmeden önce onu dışarı çıkardım ama birkaç saat oldu."

"Bunu yapabilirim."

"Teşekkür ederim."

Köpeğin tasmaını buldu, henüz ceketini çıkarmadığı için minnettardı. Bu sefer Dash'in kayışıyla uğraşmadı çünkü bir yere yürümeyeceklerdi, sadece köpeğin işini yapabileceği kadar dışarı çıkacaklardı.

Kapıyı açtı ve kısa bir süre durdu.

Diğer tarafta biri vardı. Üç kişi-Natalie ve iki yeğeni.

Yeşil tatil kazağı ve sarkan kar tanesi küpeleriyle çok güzel görünüyordu. Onun görüntüsünü kaliteli bir şampanya gibi içmek istedi.

Yüz ifadesine bakılırsa, onu gördüğüne o da aynı derecede şaşırmıştı.

Paylaştıkları o son büyüğü öpücüğün anısı aralarındaki havada titriyor gibiydi.

"Merhaba, Dr. Jingle!" Hazel ceketini çekiştirerek, "Merhaba Dr. Jingle!" dedi. "Tahmin edin ne oldu? Bugün Noel arifesi! Noel Baba *bu gece* burada olacak!"

Natalie'yi kollarına çekmemek için elini tasmanın üzerinde sıktı. Hepsini, gerçekten.

"Bu söylentiye duymuştum. Siz ikiniz kurabiyeleriniz ve sütünüzle onun için hazır mısınız?"

İkisi de hararetle başını salladı. "Ve havuçlar," dedi Nora o sevimli peltekliğiyle. "Ren geyikleri için."

"Çok akıllıca."

Sonunda Natalie'nin bakışlarıyla tamamen buluştu. "Merhaba.

Mutlu Noeller." Yanakları pembe görünüyordu ama emin olamıyordu.

"Merhaba." Belirsiz bir gülümseme verdi. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Yolların kapalı olduğunu duydum."

"Tam zamanında yetiştim. Birdie'nin Noel'i tek başına geçirmek zorunda kalmasını istemedim."

"Oh. Bu çok hoş." Yeğenlerine baktı. Hazel ona, ilk bakışta elle çizilmiş bir tür davetiye gibi görünen bir kâğıt parçası uzattı.

"Aslında biz de bu yüzden buradayız," diye devam etti Natalie. "Burada, Shelter Inn'de herkes sıkışıp kaldığından, aile partilerini ve ziyaretlerini iptal etmek zorunda kaldığından, kendi doğaçlama Noel partimizi vermenin eğlenceli olabileceğini düşündük potluck."

"Oh, ne güzel bir fikir."

Griffin, büyükannesi konuşana kadar kapıda ona katıldığını fark etmemişti. Natalie ve kızlara gülümsedi.

"Bu sabah daha fazla kurabiye yaptım ve paylaşmak için kesinlikle getirebilirim, ayrıca bir jambon ve biraz patates püresi de getirebilirim. Bu herkesi doyurmaz ama herkes bir şeyler getirirse bunu uzatabiliriz."

"Teşekkür ederim." Büyükannesine sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu harika olur. Sen jambonu olan ikinci kişinin ve Barbara Wiggins hindi pişirdiğini söyledi ama torunları olmadığı için hindi çöpe gidecek.

Şimdi geliyor ve o ve Cal zaten hindi sevmezler. Bu kadar yemek yeter."

"İhtiyacınız olabilecek tüm kâğıt ürünlerini de getirdim," diye ekledi Birdie, "çünkü bu akşam aile partimizi burada vermeyi planlıyorduk."

"Mükemmel!" Natalie haykırdı. "Tabaklar ve mutfak eşyaları aklıma bile gelmemiştir."

"Dash'i gezdirdikten sonra torunuma onları dinlenme odasına götürmesini söyleyeceğim."

Natalie, Griffin'e endişeli bir bakış attı. "Bu havada dışarı mı çıkacaksın?" "Sadece otoparka," diye güvence verdi. "Dash'in seni görmek isteyeceğini sanmıyorum."

Burada rahat bir yatağı varken kar fırtınasında uzun süre kalamaz."

"Akıllı köpek."

Golden Retriever'ı şefkatle okşadı ve Griffin bir köpeği kıskanmamaya çalıştı.

"Birlikte yemek dahice," dedi Birdie. "Bunu düşünmene çok sevindim, yoksa tüm bu yiyecekler çöpe gidecekti."

"Elektriğin açık kalması için parmaklarınızı çapraz tutun."

Birdie kıkırdadı. "Zaten ne yediğimi göremediğim için karanlıkta yemek yemeyi umursamıyorum ama soğuk yemekten hoşlanmıyorum."

Natalie ona gülümsedi. "Kızlar, gitsek iyi olur, böylece davetiyelerin geri kalanını da alabiliriz. Bir saat kadar sonra görüşürüz."

Hazel ve Nora'yı koridordan geçirerek bir sonraki daireye götürdü. Griffin, Dash tasmayı sertçe çekiştirene kadar, özlemle dolmuş bir halde onları izledi.

Buz gibi soğuğa ve ısırın rüzgâra göğüs gererken Griffin kaçınılmaz bir sonuçtan kaçamadı.

Natalie Shepherd'a tamamen aşıktı.

Eğer kalan bir şüphesi varsa bile, onu kapının dışında gördüğünde ortadan kaybolmuştu. Yüzünde olması gerektiğini bildiği sevinci, acıyı ve özlemi herkes görmüş müydü? Kesinlikle kalbindeydi.

Onu seviyordu ve bu konuda yapabileceği tek bir şey bile yoktu. O ise aynı şekilde hissetmediğini açıkça belirtmişti.

Yapması gereken tek şey, onsuz hayatına nasıl devam edeceğini bulmaktı.

* * *

Görünüşe göre, elli yaşlı vatandaş için son dakikada bir Noel partisi düzenlemek kaos yaratabilirdi. Bunu bilmeliydi.

Natalie, Birdie'nin getirdiği kâğıt tabakları ve plastik çatal bıçak takımını yerleştirdi ve Bluetooth hoparlörden Bing Crosby'nin beyaz bir Noel hakkında söylediği şarkının sesi eşliğinde bir düzine farklı konuşmayı dinledi birileri sağlamıştı.

Partinin başlamasına daha yarım saat vardı. En azından McKenna'nın kızlarına çizdirdiği davetiyede yazan süre buydu. Bu, apartmandaki neredeyse herkesin partiye gelmesini engellememişti. Erken saatlerde, ortak salon sohbet, müzik ve hatta bir köşede gürültülü bir iskambil oyunuyla dolup taşıyordu.

Dışarıdaki şiddetli fırtınaya rağmen ya da belki de bu alışılmadık Noel arifesinde zorunlu kıldığı mahremiyet nedeniyle, herkes neredeyse sersemlemiş görünüyordu.

Kızların hayatlarının en güzel anlarını yaşadıklarını, etrafta koşuşturup fahri büyükanne ve büyükbabalarıyla konuştuklarını gördü.

Karın en az on beş santime ulaştığı pencereden dışarı baktı. Kar yığınları yer yer iki ya da üç metre derinliğindeydi ve hâlâ sert bir şekilde yağıyordu.

Davetiyeleri dağıtmayı bitirdikten kısa bir süre sonra Travis gelmişti ve şu anda McKenna'yla birlikteydi. Natalie, Noel arifesini teslimat hizmeti deposunda geçirmek zorunda kalacağından endişelenmeye başlamıştı.

Bakışlarını, diğer birkaç adamın fazladan sandalye ve masa yerleştirmesine yardım eden Griffin'den uzak tutmak için büyük çaba sarf ediyordu. Griffin'in her zamanki kibar sakinliğiyle sürekli tıbbi sorular yönelttiğini duymuştu.

Mabel Mulcahy yürüteçle ona doğru yaklaştığında tüm yiyecekler için servis kaplarını hazırlıyordu.

"Bu iyi bir fikirdi," diye açıkladı saçma sapan ses tonuyla.

Natalie neşeli sakinlerin bulunduğu odaya baktı. "İşe yaradı, değil mi?"

"Bir grup yaşlı moruğa Noel ruhu getirdiniz. Bu da dahil."

"Sevindim," dedi içtenlikle. "Kimse Noel'de yalnız kalmak zorunda olmamalı, tabii eğer istemiyorsa."

Mabel homurdandı. "Pek çok tatili tek başıma geçirdim. Hayatımın bir döneminde kendime tam olarak istediğimin bu olduğunu söyledim."

Kart oynayanlardan kahkahalar yükseldi ve Mabel dönüp onlara baktı. Bakışlarını tekrar Natalie'ye çevirdiğinde, yaşlı kadının kalın gözlüklerinin arkasındaki gözlerinde yaş olabilecek şeyleri görünce afalladı.

"Yanılmışım," dedi aniden. "Birbirimize ihtiyacımız var. Hepimizin. İster kabul edelim ister etmeyelim."

Natalie cevap vermeden önce dönüp ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Tamam. Bu garipti. Mabel Mulcahy neden ona bu tavsiyeyi vermek zorunda hissetti?

Başını hafifçe salladı ve bakışları Griffin'inkilere takıldı. Griffin, kızın nefesini tutmasına neden olan sert bir ifadeyle onu izliyordu.

"Sanırım her şey hazır." Liz yiyeceklerle dolup taşan masaları gözden geçirdi. "Yiyelim mi?"

"Kesinlikle," dedi Arlene Gallegos. "Açlıktan ölüyorum."

"Önce bir şükran duası etmemin sakıncası var mı?" James Johnson derin ve sakinleştirici sesiyle sordu.

"Lütfen." Liz ona devam etmesini işaret etti.

Diğerleri sustuğunda, başını eğdi ve dua etmeye başladı; fırtınadaki herkes için güvenlik istedi, yiyecekler ve hem yakın hem de uzak aile için şükretti ve Noel'in dünyayla ilgili olmadığını ifade etti.

hediyeler ya da lezzetli yemekler değil, sevginin iyileştirici lütfuyla ilgilidir.

Natalie dudaklarını birbirine bastırdı. Bu nazik adamın böylesine içten ve samimi sözler söylediğini duymak boğazının düğümlenmesine neden olmuştu. Sözlerini bitirdiğinde gözlerini açtı ve Griffin'in yine onu izlediğini gördü.

İçindeki sızı şiddetlendi ve tüm kalbiyle her şeyi geri alabilmeyi ve onunla şu andan itibaren yeniden başlayabilmeyi diledi.

"Tamam. Hadi yiyelim," dedi Liz.

İlk sakinler açık büfe masasına doğru ilerleyemeden, hepsi ön kapının bir rüzgâr ve soğuk patlamasıyla açıldığını ve kat kat dış mekân kıyafetleri giymiş bir kişinin sendeleyerek içeri girdiğini duydu.

Natalie şaşkınlıkla bakarken, yabancı karla kaplanmış beresini ve atkısını çıkarıp tanıdık yüz hatlarını ortaya çıkardı, şimdi kırmızı ve soğuktan çatlamıştı.

"Baba!" diye haykırdı.

Liz'in ağzı açık kaldı. "Steve! Burada ne işin var senin? Yolların kapalı olduğunu sanıyordum!"

Ona doğru koştı ve Natalie, Barınak Hanı'nın tüm sakinlerinin önünde onu öptüğünde çok şaşırdı.

"Dave'in kar arabasını ödünç aldım ve en sıcak giysilerimi giydim." "Oh! Böyle bir risk aldığına inanamıyorum! Neden?"

Daha fazla katmanı çıkarırken omuz silkti. "Dave'in evinde tek başıma oturuyordum ve hepiniz burada tek başınıza olduğunuz için endişeleniyordum. Sonunda karar verdim.

Bu konuda endişelenmenin bir anlamı yoktu. Harekete geçmem gerekiyordu. Ailem olmadan yeterince Noel geçirdim. Elimden gelse bir tane daha geçirmek istemezdim."

Özür dileyen bir gülümseme takındı. "Daha önce burada olacaktım ama arabalarında mahsur kalmış bir çift buldum ve onları itfaiye istasyonuna götürdüm, orada yolcular için geçici bir barınak kurmuşlar. İyi ki ben de gelmişim.

Neredeyse benzinleri bitmek üzereydi. Yapmasaydım ne olurdu emin değilim."

Liz kolunu onunkinin arasından geçirdi. "Hayatını riske attığın için mutlu değilim ama onları bulman gerekiyormuş gibi görünüyor."

İnsanların sohbetlerine devam etmesiyle yeniden gürültülü bir hal alan dinlenme odasına baktı.

"Görünüşe göre bensiz bir parti veriyorsunuz."

Hazel ve Nora sonunda büyükbabalarının geldiğini fark etmiş ve ona sarılmak için koşmuşlardı.

Hazel ona, "Şanslı bir potumuz var," diye bilgi verdi.

Liz gülümseyerek, "Potluck," diye düzeltti onu. "Hazır hava sıcakken yiyecek bir şeyler almalıyız."

"Islak eşyalarımı bir yere asmam gerekiyor."

"Ben hallederim." Natalie bir adım öne çıkarak onun paltosunu ve şapkasını aldı. "Ofiste kancalar var."

Odadan aceleyle çıktı ve babası ona katıldığında paltosunu daha yeni asmıştı.

"Özür dilerim. Şimdi fark ettim ki telefonumu arabanın fermuarlı iç cebinde unutmuşum.

Palto," dedi ve cihazı bulabilmek için ona uzandı. "Hayatını böyle riske atmamalıydın," demekten kendini alamadı.

"Kızların büyükbabalarını kaybetmelerine gerek yok. McKenna'nın şu anda seni tekrar kaybetmeye ihtiyacı yok."

İç çekti. "Biliyorum. Akıllıca değildi. Yardım etmek için buraya gelerek doğru şeyi yaptığımı düşündüm ama başıma her şey gelebilirdi. Kar fırtınasında kaybolabilirdim. Kar arabası

mekanik bir sorun yaşadım. Sıfır görüş mesafesiyle kolayca bir şeye çarpabilirdim."

Babası tereddüt etti, sonra ona uzun ve kararlı bir bakış attı. "Bazen seçimlerim her zaman istediğim sonuçları doğurmuyor."

Fırtınaya çıkmaktan bahsetmediğini anlayarak ona temkinli bir bakış attı. Sonraki sözleri bunu doğruladı.

"Annen öldükten sonra darmadağın oldum." Steve bir elini çıkardığı bereden dolayı dağılmış olan saçlarında gezdirdi. "Başımıza gelecekleri uzun zamandır bilmemize rağmen, ben... darmadağın oldum. Siz kızların ya da Jake'in beni böyle görmesini istemedim. Nasıl bir örnek teşkil ediyordum, çoğu zaman sarhoş, sarhoş olmadığım zamanlarda da kederden çıldırmış bir halde. Aklımı başıma toplamak için birkaç ayımı tek başıma geçireceğimi düşünmüştüm ama sonra... Sonra ne oldu bilmiyorum. Uzak kalmak daha kolaydı. Liz'in size iyi baktığını biliyordum ve bensiz daha iyi olacağınızı düşündüm."

"Değildik."

Ellerini birbirine kavuşturdu, titrediklerini görmesini istemiyordu. "Annemizi yeni kaybetmiştik ve şimdi babamız da bizimle ilgilenemiyordu."

"Bu değildi. Oh, Nat. Asla o değildi. Hepinizi çok sevdim. I Sadece aynı anda hem annen hem de baban olamayacağımdan korkuyordum." "Yani ikisi de olmamayı seçtin."

Çenesindeki bir kas çalıştı. "Evet. Bununla gurur duymuyorum. Eğer geriye dönüp hayatım boyunca tek bir kararımı değiştirebilseydim, bu o olurdu."

"Jake öldükten sonra geri gelebilirdin. Bunun yerine, Kenna ve ben bununla tek başımıza başa çıkmak zorunda kaldık."

Yüzü acıyla buruştu. "Biliyorum. Hayatımın geri kalanında her gün özür dileyebilirim ama yine de yeterli olmaz."

Sessizdi, sanki ona uzanmak istiyormuş ama onu iteceğinden korkuyormuş gibi görünüyordu.

"Jake'in başına gelenleri öğrendiğimde ben de ölmek istedim," diye itiraf etti. İkisi de sessizdi, acı anıların içinde kaybolmuşlardı.

Sonunda babası yumuşak bir şefkatle yanağına dokundu ve kızın kendini onun kollarına atıp Hazel'in yaşındaymış gibi ağlamak istemesine neden oldu.

Elini bıraktı. "Beni affedemeyeceğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, kendimi affedebileceğimi hiç sanmıyorum. Ama şunu bil ki. Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Ya da Jake'i. Ya da Kenna'yı. Hepinizin bir

resmini yanımda taşıdım.

Nerede olursam olayım. İnternette yazdıklarını bulabildiğim her şeyi okumaya çalışıyorum ve seninle gurur duyuyorum. Annen de seninle gurur duyardı."

Sözlerinin uyandırdığı sıcaklık dalgasına karşı gözlerini kapattı.

"Bunu sana uzun zamandır söylemek istiyordum."

"Teşekkürler."

Onu inceledi. "Büyük bir istek olduğunu biliyorum ama... belki arada bir seni arayabilirim ve sen de bana ne üzerinde çalıştığını, nerede yaşadığını anlatabilirsin."

Griffin'le yapmak istediğini düşündüğü gibi yeniden başlayabilirler miydi?

Bir hafta önce babasına hayır diyebilirdi, neden olduğu acının üstesinden gelinemeyecek kadar büyük olduğunu söyleyebilirdi.

Ama bu bir umut ve barış mevsimiydi. Ve öfkesinin yükünü taşımaktan çok yorulmuştu.

"Arada bir telefon etmekten zarar gelmez sanırım."

Neşe yüzüne yayıldı, o kadar parlaktı ki ortak salondaki Noel ağacının yanında soluk kaldı. "Şimdilik bu kadar yeter."

O zaman ona sarıldı, sadece kısa ve garip bir kucaklaşma, ama bu büyük bir engel gibi görünüyordu.

"Shelter Springs'e geri taşınmayı düşündüğümü sana söylemeliyim."

"Liz yüzünden." Bu sözleri bir soru olarak değil, bir açıklama olarak söylemişti. Şaşırmış görünüyordu. "Bunu biliyor muydun?"

"Baba, seni onu bayram pazarında öperken gördüm ve beş dakika önce de seni tüm binanın önünde öptü. Öpmemiş olsa bile, sanırım kasabanın çoğu artık biliyordur."

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

Omuz silkti. "Bence tuhaf. Muhtemelen bir süre de öyle olacak. Ama eğer ikiniz birbirinizi mutlu ediyorsanız, sanırım buna alışmam gerekecek."

"Var." Sesi buna tam olarak inanamıyormuş gibi geliyordu.

"Alaska'ya ne dersin? Vahşi doğada yaşamayı sevdiğini sanıyordum."

"O zamanlar ihtiyacım olan şey buydu. Kendi başıma olmak.

İstersem bütün gece ağlayabilir, insanlar ilaca ihtiyacım olduğunu düşünmeden annenle konuşabilir, ormanda sadece ayıların ve geyiklerin beni duyabileceği bir yerde uluyabilirdim."

Çizdiği resimde onu kederiyle baş başa hayal ederken bir üzüntü hissetti.

"O zamanlar ihtiyacım olan şey buydu. Ama insanlar değişiyor. Koşullar değişiyor. O zaman olduğum kişi değilim. Daha iyi bir insanım. Daha mutlu bir insanım. Ve şimdi farklı bir şeye ihtiyacım var."

"Liz Teyze."

Yüzü geniş, neşe dolu bir gülümsemeye dönüştü. "Ve McKenna ve onun çocukları. Nora ve Hazel'ın büyükbabası olmayı seviyorum ve sadece Yeni ufaklık doğduğunda onu da çok seveceğimi hayal ediyorum."

Partiye dönerlerken insanlar değişiyor, diye düşündü.

Belki de değişmişti. Belki de kendisi için yarattığı mükemmel hayat artık ihtiyaçlarını bir zamanlar olduğu gibi karşılamıyordu.

Belki, sadece belki, başka bir şey için hazırđı - eğer ona ulaşacak cesareti bulabilirse.

OceanofPDF.com

yirmi yedi

Griffin'in fırtınanın şiddeti ve yarattığı serpinti nedeniyle bir felaket olacağını düşündüğü tatil, hiç beklemediği bir şeye dönüşüyordu.

Nadir, değerli ve harika bir şey.

Mabel Mulcahy piyanoda Noel şarkıları çalarken, Calvin ve Barbara Wiggins de mırıldanarak eşlik ederken, Nora dizinde, Birdie de yanında, masalardan birinin üzerindeki katlanır sandalyeye oturdu.

Karmakarışık da olsa paylaştıkları lezzetli akşam yemeğinden sonra herkes kalmamıştı. Birkaçı çocuklarıyla ya da torunlarıyla görüntülü görüşme yapmak üzere dairelerine döneceklerini söyledi ve bir ya da ikisi de açıklama yapmadan ayrıldı. Ancak yaklaşık yirmi kadar sakin Shelter Inn'in dinlenme odasında kaldı, usulca konuşarak birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkardı.

Dışarıda rüzgâr uğulduyor, pencerelere kar savuruyor ve arada bir elektrikler gidip geliyordu. Yine de şimdiye kadar ışıklar açık kalmıştı.

"Bu gece kaçıracağı bir geleneği olan başka biri var mı?" Birdie sordu.

James Johnson, "Biz her zaman Noel hikayesini okuruz," dedi. "Bu bizim ailemize Noel'in sadece Noel Baba ve hediyelerden ibaret olmadığını hatırlatma yöntemimiz. Bunu yapmamızın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," dedi Birdie. "Özellikle de o harika sesinle okuyabilirsen."

Telefonunda kutsal yazılar olmalıydı çünkü istediğini bulana kadar bir süre gezindi ve sonra okumaya başladı.

Nora onun göğsüne yaslandı, son derece memnundu.

"Sessiz Gece' şarkısını söyleyebilir miyiz?" Hazel, James melek koroları ve uyuyan çobanlar hakkında okumayı bitirdikten sonra sordu. "Bu benim favorim."

Natalie yeğenine gülümsedi ve Griffin bunun sarsıntısını tüm vücudunda hissetti.

"Bir şarkı daha, sonra eve gidip annenin kendini daha iyi hissedip hissetmediğine bakmamız gerekiyor."

"Ve Noel Baba için hazırlanın," dedi Hazel.

"Bu doğru."

Hep birlikte tanıdık şarkıyı söylediler, geceyi bitirmek için mükemmel bir yoldu.

"Pekâlâ. Gidelim," dedi Natalie yeğenlerine. "Herkese iyi geceler dile."

Nora onun dizinden kayd. "İyi geceler," dedi Griffin'e en tatlı gülümsemesini sunarak, onun çok değer vereceğini bildiği bir hediye.

Gitmek için döndüler ama birkaç adım atamadan geri döndüler, Travis Dodd, yüzü solgun ve gözleri korkudan çukurlaşmış bir halde dinlenme odasına koştu.

"Tanrı'ya şükür buradasın," dedi doğruca Griffin'e giderek. "Sana ihtiyacımız var. McKenna'nın suyu geldi."

Natalie'nin nefesi kesildi ve Liz küçük bir sıkıntı sesi çıkardı.

"Ne yapacağız? Yollar kapalı ve kar fırtınası daha da kötü.

Onu hastaneye götürmek için hiçbir yolumuz yok. Sen bir doktorsun. Ona yardım etmelisin!"

Griffin ona baktı, zihninde oğlunun küçük, zayıf bedeninin soğuk ve hareketsiz anısından başka bir şey yoktu.

Buz gibi panik onu kavradı. Bunu yapamazdı. Kör edici karda McKenna'yı hastaneye kendi başına taşıyabilirdi ama bebeğini doğurtamazdı.

Bunu söylemek için ağzını açtı, sonra Natalie'nin ona bakarken gözlerindeki ifadeyi gördü, tam ve mutlak bir inanç ifadesi.

Ciğerlerine hava çekti ve elindeki krize odaklanmak için anıyı bir kenara itti.

"Biri 911'i arasın," diye emretti. "Bir ambulansın bu karda buraya gelme şansı var mı bir bakın."

"Yapacağım," dedi Liz.

"Kızlar, neden burada benimle kalmıyorsunuz?" Natalie'nin babası elini torunlarına uzatıyor. "Birkaç ilahi daha söyleyebilir ve hatta belki birkaç oyun daha oynayabiliriz."

"Peki ya Noel Baba?" Hazel kaşları çatılmış bir halde sordu. "Yatağa gitmeliyiz yoksa gelemez."

"Merak etme. Saatlerce burada kalmayacak," diye güvence verdi Birdie.

Natalie ona çabucak sarıldı. "Her şey yoluna girecek."

"Annem iyi mi?"

"Gayet iyi."

"Git kardeşine yardım et," dedi Birdie. "Bunu biz hallederiz."

Griffin yanında Travis'le koridorda hızla ilerlerken, Natalie ve teyzesinin hemen arkalarında, Liz'in 911 görevlisiyle konuştuğunun farkındaydı.

Kapı açıldı ve aceleyle içeri girdiler. Dairenin arka tarafındaki yatak odasından bir inilti geldi. Sesi takip etti ve McKenna Dodd'u, yüzü solgun ve acıdan buruşmuş bir halde buldu.

Onları gördüğünde acı dolu bir çığlık attı. "Ne yapacağım ben? Ne yapacağım ben? Bu bebeği şimdi doğuramam. Daha çok erken!"

"O kadar erken değil," diye hatırlattı Natalie sakince, küçük kız kardeşinin yanına gidip elini tutarak. "Sadece birkaç gün. Hafta sonunda otuz yedi haftalık olacağını bana kendin söyledin. Bu tam dönem demek."

"Daha fazla zaman istedim." "Biliyorum. Özür dilerim."

Kadın tekrar inledi ve Griffin Travis'in sallandığını gördü. Griffin ona "Sakın bayılma," dedi.

Travis başını salladı, gözleri kararlıydı. "Yapmayacağım. Bunu daha önce de yaşadık."

"Geliyor," diye feryat etti McKenna. "Hissedebiliyorum."

Griffin yatağa yaklaştı. "Ne zamandır kasılmaların var?"

"Birkaç gün. Düzenli değil. Bazen beş dakika arayla oluyor, sonra bir saat ya da daha uzun süre bir tane daha gelmiyor. Ambulans ne zaman gelebilir?"

Liz başını salladı, cep telefonu hâlâ kulağındaydı. "En az bir saatten önce olmaz. Bütün ambulanslar şu anda başka çağrılar için dışarıda."

McKenna Natalie'nin elini kavradı. "O kadar uzun süre bekleyebileceğimizi sanmıyorum.

Bu bebek geliyor."

Kamyonetinin ağır hizmet tipi dört çeker olduğunu ve onu hastaneye kendisinin götüreceğini, yollarına çıkan tüm barikatları yıkacağını söylemek istese de Griffin bunun bir çözüm olmadığını biliyordu.

Eğer doğuma düşündüğü kadar yakınsa, onu kar fırtınasının içine götürmek çok riskli olurdu. Burada, sıcak yatağında, ailesinin yanındayken doğum yapmak, kamyonetinin arka koltuğunda doğum yapmaktan daha iyiydi, özellikle de hastaneye giderken yolda kalma ihtimalleri varken.

Liz'e, "Onlara mümkün olduğunca çabuk buraya gelmelerini söyle," dedi.

"Ne yapabilirim?" Natalie ona tamamen güven dolu bir bakış atarak sordu.

Acayip bir kar fırtınasının ortasında bir huzurevindeki özel bir yatak odasında kaç bebek doğurttuğunu düşünüyordu?

"Televizyonda gördüğünüz olağan şeyler. Herhangi bir şeyi sterilize etmemiz gerekirse diye su kaynatın ve elinizde ne kadar temiz havlu varsa getirin."

Travis'e döndü. "Kamyonumda bir acil durum tıbbi kiti var." "Ben getiririm." Adam yapacak bir işi olduğu için rahatlamış görünüyordu.

Anahtarlığını uzattı. "Teşekkürler. Mavi Chevy King Cab. Büyükanнемin tahsis ettiği yere park ettim. Kit arka koltuğun altındaki saklama alanında."

"Anladım."

"Dikkatli olun. Acil bir durum olmasaydı kimseden bu fırtınada dışarı çıkmasını istemezdim."

Travis başını salladı ve aceleyle odadan çıktı. Griffin adamın yolda ceketini almayı unutmadığını ummaktan başka bir şey yapamadı.

"McKenna, yatakta yanlamasına hareket etmeni istiyorum çünkü ayakucu sadece ayak altında kalacak."

"Yardım edeceğim," dedi Natalie.

McKenna kız kardeşine, "Önce benim yorganımı çıkar," diye emretti. "Travis'in annesi bizim için yaptı ve benim en sevdiğim yorgan."

Griffin en-suite banyoda ellerini iyice ovarken, Natalie kız kardeşinin yatak takımını yeniden düzenlemesine yardım etti, böylece yastıklar bir tarafta olacak ve o da üzerine uzanacaktı.

McKenna, kız kardeşinin elini sıkıca kavramasına neden olan bir kasılma daha yaşadı.

Yerine geçtiğinde gördüğü şey aciliyeti katlanarak artırdı. Bebek taçlanıyordu, sadece başının üst kısmı görünüyordu.

"Vay canına. Tamam. Haklısın. Bunu şimdi yapıyoruz. Kafan dışarı çıkıyor. Korkarım kafanın çıkmasını bekleme şansımız yok. ambulans."

"Hissedebiliyorum," diye feryat etti.

Griffin zihnini Chase doğmadan hemen önce gittiği kadın doğum rotasyonuna geri dönmeye zorladı.

Ne yapacağını biliyordu. Bu durumu daha da kolaylaştırmıyordu. "İkınmam lazım!"

"Mümkünse bir dakika bekleyin. Ampul şırınganız var mı?"

Soru karşısında kafası karışmış görünüyordu. "Evet. Ben... Sanırım öyle. Şuradaki alt değiştirme masasının çekmecelerinden birinde."

"Ben alırım."

Natalie masaya koştı ve çekmeceleri karıştırmaya başladı. "Ne aradığımı bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda.

"Mavi," diye nefes nefese kaldı McKenna. "Saplı küçük bir soğana benziyor." Bir saniye sonra, muzaffer bir edayla onu havaya kaldırdı.

"İşte bu kadar," dedi Griffin. "Alabildiğiniz kadar sıcak suyla durulayın."

Kaynatması için zamanları yoktu. Travis, Griffin'in acil durum çantasıyla kapıdan içeri daldığı sırada aceleyle banyoya gitti.

Rahatlamış bir şekilde uzandı ve maskeleri, cerrahi eldivenleri, steril gazlı bezi ve sterilize edilmiş Metz makası içeren paketi çıkardı.

"Acıyor," diye feryat etti McKenna. "Epiduralım nerede?"

Zorla gülümsedi ve eldivenlerini giyip Natalie ve Travis'e maskelerini uzatırken hissetmeye yakın bile olmadığı bir sakinlik sergilemek için elinden geleni yaptı. "Korkarım acil durum çantamda bunlardan biri yok."

"Nefes al," dedi Travis karısına. "Harika gidiyorsun."

Kadın inledi, belli ki tam tersini hissediyordu.

Griffin sakin kalmak için mücadele ederek, "Bunu başarabilirsin," dedi. "Şimdi bir sonraki kasılmayla birlikte ıkmamanı istiyorum."

Nefesini tuttu, kalbi hızla çarpıyordu. McKenna'nın yüzünde bir kasılmanın dalgalandığını gördü, tüm vücudu acı içinde kıvranıyor gibiydi.

"Çok iyi gidiyorsun. Tam bir rock yıldızı. Hadi, bir tane daha."

Yüz hatları acıyla buruşmuş bir halde inledi. Travis ve Natalie'nin ellerini kavradı ve tüm gücüyle itti.

Natalie kız kardeşinin elini tuttu ama aynı zamanda neler olduğunu görebileceği bir açıya geçti. Ona şöyle bir baktığında yüzünün solgun ve gergin olduğunu gördü.

"İhtiyacın varsa otur."

Başını iki yana salladı. "Bu inanılmaz."

Öyleydi. Mucizevi, acı verici, güzel, dağınık, şaşırtıcı.

Hayat için mükemmel bir metafor.

"Neredeyse bitti. Bir tane daha," dedi McKenna'ya.

Bir insanüstü ıkmayla ve çığ, gırtlaktan gelen bir iniltiyle, tüm gücüyle gerindi ve bebek aniden dünyaya ve Griffin'in ellerine doğru kayd.

Kordon boynuna dolanmıştı ve minik yüzü zar ve mukusla kaplıydı.

Nefes almıyordu.

Griffin'in o ana odaklanmak için bir kenara bıraktığı tüm paniği, gürleyen bir güçle geri döndü.

Hayır. Hayır! Bu olamaz.

İçindeki adrenalin patlamasıyla, eğitimine güvendi. Hava yolunu açın. Lanet hava yolunu açın.

Mukus ve zarı sıyırıp kordonu çözdü, ardından ampul şırıngayı alıp minik ağız ve burun boşluklarını temizlemek için kullandı.

Hala bir şey yok.

Çaresizlik içinde bir havlu aldı ve hâlâ göbek bağıyla McKenna'ya bağlı olan bebeği havluya sardı ve mavi tenini hızlıca ovmaya başladı.

Bebek keskin bir solukla nefes aldığı anda ve ardından küçük, zayıf bir çığlık attığında, daha sonra daha güçlü bir çığlık attığında, manuel resüsitatör çantasına uzanmaya hazırды.

Yatak odasında toplanan herkes rahatlamış görünüyordu. Griffin'in boğazı düğümlendi ve gözlerini kapattı, kalbinde dile gelmeyen bir dua vardı, sonra daha fazla havluyla bebeği temizlemeye koyuldu.

"O iyi mi?" McKenna bakmak için başını eğdi.

Griffin ona "Mükemmel," diye güvence verdi. Ağlaması sürekli bir iniltiye dönüşmüş olan bebeği ona uzattı.

Natalie köşedeki çocuk odası malzemelerinden yumuşak bir battaniyeyi ona uzattı ve Griffin battaniyeyi hem annenin hem de bebeğin üzerine örttü.

Travis'in ağladığını gördü. İri adamın gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor, karısına ve çocuğuna hayranlıkla bakıyordu.

"O çok güzel." Natalie yeğenine şaşkınlık ve sevgi dolu bir ifadeyle baktı.

Griffin'in üzerine çöken duygu seliyle uğraşacak zamanı yoktu. Her şeyi bir kenara itip elindeki işe odaklandı ve doğum sonrasını temizledi.

Çantasında bulduğu bir gazlı bezle kordonu bağladıktan sonra Travis'e "Kordonu kesmek ister misin?" diye sordu.

Adamın elleri titriyordu ama steril makası ondan aldı ve anne ile çocuk arasındaki bağı kesti.

Griffin McKenna'ya, "Çok iyi iş çıkardın," dedi.

Terden sıırıslam olmuş saçları yüzüne yapışmış halde ona gülümsedi. Tamamen bitkin görünüyordu ama neşeyle ışıldıyordu.

"O iyi mi? Erken geldi."

"Rengi şu anda iyi görünüyor ve kendi başına harika nefes alıyor. Bence iyi olacak ama hastanedeki nöbetçi çocuk doktoru siz oraya varır varmaz tam bir değerlendirme yapabilir."

Ambulans ekibi dakikalar sonra botlarını çıkarmış ve karla kaplanmış bir halde geldi.

Sağlık görevlileri kendisinden durum raporu isterken Griffin kendine, "Kendini toparla" dedi.

Sonraki birkaç dakika boyunca, görünüşe göre telefonda kadın doğum uzmanıyla birlikte onu değerlendirirken duygularını bastırdı.

"İyi iş Doktor," dedi sağlık görevlilerinden biri, sesi sertti.

Griffin şok içinde bu adamı tanıdığını fark etti. Rafe Arredondo itfaiye şefi yardımcısıydı ve aynı zamanda tatil pazarında kendisini resmen küçümseyen kadının oğluydu.

Rafe'nin kuzeni ve en iyi arkadaşı da o feci kazada ölen gençlerden biriydi.

Griffin Shelter Springs'e ilk geldiğinde, Rafe, Griffin acil serviste çalışırken gelen birkaç çağrının ambulans ekibinde yer almıştı. Diğer adam her zaman

Kibar ama soğukkanlı, gerekli iletişim dışında her şeyden kaçınan.

"Bütün işi McKenna yaptı. Ben sadece birkaç teknik detayla ilgilendim," diyor Griffin şimdi.

Rafe, "Senin burada olman her ikisi için de iyi oldu," dedi.

Griffin ne diyeceğini bilemedi, böylesine hafif bir övgünün kendisini lisedeyken eyalet turnuvasını kazanmak için üç sayılık bir homer vuruşu yaptığı zamanki gibi hissettirmesinden utandı.

"Hastaneye ulaşabilecek misiniz?" diye sordu mürettebata.

Rafe, "Ortalık çok karışık ama onu oraya götüreceğiz," diye söz verdi.

Sağlık görevlileri nakil işlemine başladı ama McKenna onlar oturma odasından geçerken kederli görünüyordu. "Noel arifesinde burada olamayacağıma inanamıyorum. Kızlar için çorapları kim koyacak?"

"Merak etme," dedi Natalie. "Biz her şeyi halledeceğiz ve her şey boyunca seni FaceTime'dan izleyeceğiz."

"Teşekkür ederim. Keşke gitmeden önce onları görebilseydim."

Hazel ve Nora sanki onun yalvarışına cevap verircesine koridorda belirdiler, her ikisi de bu şamatadan korkmuş ve şaşkın görünüyordlardı.

"Gitmemiz gerektiğini biliyorum," dedi McKenna sağlık görevlilerine, "ama kızlarımın bebek kardeşleriyle tanışabilmeleri için bana otuz saniye verebilir misiniz?"

Rafe ekibin geri kalanına başıyla işaret etti ve McKenna ile Travis'in kızlarına sarılabilmeleri için orada durdular.

"Nereye gidiyorsun?" Nora fısıldadı, küçük yüzü korkuyla gerilmişti.

"Birkaç saatliğine hastaneye gitmem gerekiyor, böylece doktorlar benim ve bebeğin her şeyinin yolunda olduğundan emin olabilecekler. Siz farkına varmadan dönmüş olacağım."

"Ama bugün Noel Arifesi!" Hazel bir şekilde hem tedirgin hem de öfkeli görünmeyi başarmıştı. "Noel arifesinde hastaneye gidemezsin."

"Korkarım başka seçeneğim yok. Ama Nat teyzen, Liz ve büyükbaban seninle ilgilenmek için burada olacaklar. Söz veriyorum, sen farkına bile varmadan hep birlikte evde olacağız ve ben de artık yatakta kalmak zorunda kalmayacağım."

"Whew!" Hazel haykırdı.

"Onu görmek istiyor musun?"

Büyük kız kararsız görünüyordu ama Nora utangaçça başını salladı ve sıkıca sarılmış bohçaya bakmak için öne doğru bir adım attı. Bir süre sonra Hazel da ona katıldı.

"Yüzü neden bu kadar yumuşak ve kırmızı? Kırılmış mı? Bu yüzden mi hastaneye gitmesi gerekiyor?" Hazel sordu.

Griffin'i şoka uğratacak şekilde, odadaki bariz tıbbi otorite olduğunu düşünerek ona soruyordu.

Kişisel olarak çocuğun kesinlikle mükemmel olduğunu düşünüyordu ama beş yaşındaki bir çocuğun neden farklı bir bakış açısına sahip olabileceğini anlayabiliyordu.

"Bebekler bazen bu şekilde doğar," dedi sonunda.

"Biliyor musun? Sen ve Nora doğduğunuzda neredeyse tıpatıp aynı görünüyordunuz," diye cevap verdi McKenna yumuşak, bitkin bir gülümsemeyle.

"Onun gibi kıpkırmızı mıydım?"

Başını salladı ve ona tekrar sarıldı.

"Noel'de bir erkek kardeşimiz oldu," diye duyurdu Nora şaşkın bir ses tonuyla. McKenna bir damla gözyaşını silerek, "Doğru," dedi. "Güzel bir bebek

Kardeşim. Hepimiz için ne kadar değerli bir hediye."

Kadının sözleri Griffin'e James'in o akşam derin ve harika sesiyle orijinal Noel hikâyesini okuduğunu ve onlara uzun zaman önce doğan başka bir bebeği hatırlattığını düşündürdü.

"Onu tutabilir miyim?" Hazel sordu, görünüşe göre ondan hoşlanabileceğine karar vermişti.

"Hastaneden eve döndükten sonra onu istediğin kadar kucağına alabilir, gazını çıkarmama ve hatta bezini değiştirmeme yardım edebilirsin."

Hazel yüzünü buruşturdu, bu fikirden o kadar iğrenmişti ki sağlık görevlileri bile gülümsedi.

Rafe Arredondo, "Yola koyulmalıyız," dedi. "Bizim için oldukça yoğun bir geceye dönüşüyor."

Travis, "Ben kamyonetimle takip edeceğim," dedi.

"Bizimle gelsen iyi olur. Tek başına geçebileceğinden emin değilim. Kar biraz hafıflediğinde biri seni eve bırakabilir. biraz."

Ve sonra bir telaş içinde McKenna'yı binanın ön kapısına çekilmiş olan ambulansa taşıdılar.

Tüm bu heyecanı izlemek için toplanan mahalle sakinleri toplu bir nefes verir gibi oldu.

"Şey, bu beklediğimden biraz daha fazla heyecanlı oldu. Noel Arifesi." Liz Cisneros başını salladı. "Kızlar, sizi küvete sokalım, sonra bir hikâye okuruz ve siz de yatarsınız."

"Peki sonra Noel Baba gelecek mi?" Liz, "Umarım gelir," diye yanıtladı.

O ve Steve onları koridordan geçirerek dairelerine götürdüler. Natalie Griffin'e döndü, yüz hatları parlak ve mutluydu.

"Teşekkür ederim." Ona titrek bir gülümseme verdi. "Sen burada olmasaydın ne yapardık emin değilim."

Son bir saattir bastırmaya çalıştığı tüm duygular geri geldi. Kendisi için çok şey ifade eden, sahip olamadığı bu kadına baktı ve burada bir dakika daha kalamayacağını biliyordu.

Ne olduğunu bilmediği bir şeyler homurdandı ve sanki uğuldayan rüzgârlar onu kovalıyormuş gibi kaçtı.

yirmi sekiz

Griffin'in koridorda hızla yürümesini izlerken Natalie'nin içinde bir huzursuzluk dalgalandı.

Dinlenme odasına ya da büyükannesinin dairesine bile gitmedi. Bunun yerine, lobinin dışında yer alan ve sakinlerin rahat ve sessiz bir okuma odası ile masa oyunları ve kitap ödünç verme kütüphanesi olarak kullandıkları küçük odaya yöneldi.

Az önceki kaos sırasında adamın panikle boş boş baktığı o kısa, kalbi durduran anı hatırladı.

Bir sorun vardı.

Griffin'i yalnız başına acı çekmesine izin vermeyecek kadar çok önemsiyordu. Takip etti ve onu karanlık odanın hemen içinde durmuş, pencereden dışarı bakarken buldu.

pencereden uluyan kara
baktı. "Griffin? Neyin
var?"

Adam onun sesiyle irkilerek döndü ve kadın yine aynı acı dolu bakışı gördü. Adam bunu gizlemek istercesine gözlerini kaçırdı ama artık çok geçti.

"Özür dilerim. Seni duyamadım. Ben iyiyim."

Yalan söylüyordu. Hazel bile beş yaşındaki bilgeliğiyle bu kadarını anlayabilirdi. Odanın içinde biraz daha ilerledi ve adamın koluna dokundu.

"Ne oldu? Neyin var?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece yüz hatlarında öyle bir azap ifadesiyle ona baktı ki, kadın kollarını ona sarmaktan başka bir şey yapamadı. Adam uzun, ürpertici bir nefes verdi, kollarını ona sıkıca doladı ve ona doğru sarktı.

Korku teninde geziniyordu. "Bana McKenna ya da bebek hakkında söylemediğin bir şey mi var?"

Başının kendisine doğru sallandığını hissetti. "Hayır. Öyle bir şey değil. Ben sadece... O zamandan beri bir doğuma yardım etmedim..." Sesi kesildi.

Bir anda anladı ve duyarsızlığı için kendini tekmelemek istedi. "Oğlunu kaybettiğinden beri," diye bitirdi onun yerine, sesi alçaktı. "Oh, Griffin. Çok özür dilerim. Hiç düşünmemiştim."

McKenna'nın sağlıklı bir bebek dünyaya getirmesine yardım etmenin onun için acı verici derecede zor olduğunu fark etti, kaybettiği her şeyi hatırlıyordu. Yine de bunu yapmıştı.

Yine de hepsini sakinleştiren kendinden emin bir sakinlikle.

Bu adamı tüm kalbiyle sevmesi şaşırtıcı mıydı?

"Kederimi bölümlere ayırmayı öğrendim," diye mırıldandı, kolları hâlâ onu sıkıca tutuyordu. "Çoğu zaman üstesinden geliyorum. Ama bazen onu kurtaramayacağımı bilerek öylece durmanın çaresiz acısını hatırlıyor ve hissediyorum. Tıpkı babamın içki içmesini engelleyemediğim gibi. Jake'i kurtaramadığım gibi."

Natalie gözlerini kapadı ve onun acısını kendi acısıymış gibi hissetti. Eğer bu onun yükünü hafıfletecekse, acısını içine çekmek istiyordu.

Onu neredeyse fiziksel olan şiddetli bir yoğunlukla seviyordu.

O anda fark etti ki, ait olduğu yer burasıydı. Buraya, Griffin'e.

Duygu seline rağmen bir şekilde sesini bulmayı başardı. "Kes şunu. Sen harika bir doktor ve harika bir adamsın. Ama bu Anahtar kelime. Sen bir insansın. Tanrı değilsin. Her şeyi düzeltemediğin zaman kendini sorumlu tutamazsın."

Sanki sözlerinin rahatlığını özümsemek için onun yüz ifadesini okuması gerekiyormuş gibi bakışları buluşabilecek şekilde yer değıştirdi.

Gözleri duygusallıktan kararmıştı. "Bunu kabul etmek zor," dedi sesi alçaktan çıkarak.

"Biliyorum. Ama yapmak zorundasın yoksa işini yapamazsın Griffin."

Tekrar başını ona doğru salladı ve nefes alış verişi düzene girene kadar uzun bir süre bu şekilde durdular.

Sonunda bir nefes verdi. "Teşekkürler. Sanırım artık iyiyim."

"Emin misin?"

Başını salladı ve gülümsedi. "Evet. Doğum sırasında yanımda olman çok yardımcı oldu. Üstesinden gelebileceğimden emin değildim ama bana o kadar inançla baktın ki seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Bunu asla yapamazsın."

Parmak uçlarına doğru eğilerek ağzını onunkine değırdirdi; yumuşak, şefkatli bir öpücüktü bu, içindeki tüm sevgiyi taşıyordu. Keskin bir nefes aldı ve sonra nazik öpücüğe karşılık verdi, ağzı sıcak, fısıltısı yumuşaktı.

"Keşke kalabilseydin."

İlk başta bu sözleri hayalinde canlandırdığını, kendi özleminin bu sözleri ortaya çıkardığını düşündü ama gözlerini açtığında, adamın bakışlarını öyle bir özlemle karşıladığını gördü ki gözyaşlarının boğazında düğümlendiğini hissetti.

Onu seviyordu ve buraya aitti. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

"Neden?"

"Çünkü sana aşığım. Belli değil mi?"

Kız kardeşinin doğum yapmasının kaosunu ve güzelliğini ustalıkla idare etmişti ama onun basit sözleri onu şaşırtmıştı.

"Hayır, hiç belli olmuyor. Hem de hiç."

Sert bir kahkaha attı ve onu tekrar öptü. "Ciddi misin? Yemin ederim, Shelter Inn'deki herkes bunu anladı. Birdie kesinlikle anladı." "Neden?"

Tekrar sormak zorunda kaldı, çünkü söylediklerine tam olarak inanamıyordu ve aynı şekilde hissettiğini ona söyleyecek kelimeleri bulamıyordu.

"Bana fazla seçenek bırakmadın, değil mi? Kasabaya kar fırtınası gibi estin. Zeki, komik ve naziktin ve benim hiç şansım yoktu."

Alnını onunkine yasladı ve küçük, şirin odanın içinde uzun bir süre birlikte öylece durdular. fırtına dışarıda şiddetlenirken.

"Seni seviyorum Natalie," dedi sonunda. "Anladığım kadarıyla seyahat senin kim olduğun, neyi sevdiğin. Sanırım bu macera duygusu sende sevdiğim şeylerin bir parçası. Ama en cesur maceracıların bile bir ana üsse ihtiyacı vardır."

Sözleri onu sarıp sarmaladı, sadelikleri içinde sade ve sevimliydi.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ben bir dijital göçebeyim. Bunun en iyi yanlarından biri de her yerde dükkan açabilmem. Bir zamanlar ayrılmak için sabırsızlandığım küçük Idaho kasabasında bile."

"Ödüllendirici bulduğunuz her şeyden vazgeçmek zorunda değilsiniz. Bir şeyler ayarlayabiliriz. Ziyarete gelebilirsin ve ben de her zaman bir ya da iki hafta izin alıp nerede olursan ol sana katılabilirim."

Bu fikri düşünmesinden bile etkilenen kadın, kollarını ona sımsıkı doladı.

"Seyahat etmeye başladım çünkü bu macera ve keşif duygusu ruhumu besliyordu. McKenna'ya yardım etmek için eve döndükten sonra, başka şeylerin de aynı şeyi yapabileceğini keşfettim. Uyuyan bir çocuğu kucaklamak. Bir tatil pazarının parçası olmak. Aşık olmak. Hayat maceradır, Griffin. Pasaportuma bir damga daha vurmak değil."

Bakışları onun sözleriyle ısındı ve ikisi de nefessiz kalana kadar onu tekrar öptü.

Uzun bir süre sonra, "Aşık olmaktan söz etmiştin," diye mırıldandı. Geri çekildi. "Aslında bunu söylememeliydim. Tam olarak doğru değil." Gözlerinde şaşkınlık ve acı parladı. "Ah. Doğru."

Başını iki yana salladı. "Daha doğrusu, hayatımın büyük bir bölümünde kardeşimin en yakın arkadaşına aşık olduğumu nihayet kendime itiraf ediyorum demeliydim."

Adam ona pek inanmamış gibi baktı ama kadın aldırmadı. Hayatının geri kalanında onu her kelimesinde ciddi olduğuna ikna etmek zorundaydı.

Yüreğindeki tüm sevgiyle onu tekrar öptü ve adam küçük, boğuk bir kahkaha atarak onu sıkıca kollarına çekti.

Ne harika bir Noel, diye düşündü bir süre sonra. Yeni bir yeğeni olmuştu ve McKenna'yla ikisinin de durumu iyiydi. Bu bile yeterince mucizeydi ama Griffin'in kollarında olmak ve nihayet ona duygularını açabilecek kadar özgür hissetmek, hayal edebileceği her şeyden daha iyiydi.

O Fransız köyündeki işi iptal etmek zorunda kalacaktı. Ya da belki bir yolculuk daha yapacaktı, çünkü uçak biletini çoktan almıştı ve ev sahibi ona güveniyordu.

Griffin'le mümkün olduğunca sık telefonda konuşabilirlerdi ya da belki Griffin muayenehanesinin sorumluluklarından bir hafta uzaklaşıp ona katılabilirdi. Oradaki huzurlu cazibeyi, lezzetli yemekleri ve nazik insanları çok sevecektir.

"Mutlu Noeller," diye mırıldandı. "Bunun en iyi Noel olabileceğini düşünüyorum."

Yaşadığım en güzel Noel'di. BMX bisikleti ve kayak aldığım yıldan bile daha iyiydi.

ve ağacın altında yeni bir kaykay."

"Vay canına. Yaşamak için çok fazla şey var."

"Endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum." Adam oldukça hınzır bir gülümseme takındı ve kadın önlerinde uzanan tüm olasılıklar karşısında ürperdi. Burada, Shelter Inn'de kapana kısılmış olmaları çok kötüydü, yaşlı vatandaş refakatçilerle dolu bir binada neredeyse hiç mahremiyetleri yoktu.

En azından kızlar Noel'de Dr. Jingle'ı yanlarında görecekleri için çok sevinecekler, diye düşündü.

Ve muhtemelen daha uzun.

Nora ve Hazel'ı hatırlayınca doğruldu. "Ah canım. Gitmem gerekiyor. Babam ve Liz kızları yatağa yatırıyorlardı ama Noel arifesinde onlara iyi geceler dilemek istiyorum." Durakladı. "Bir de söndürmem gereken

oraplarını ve Noel Baba'dan hediyelerini aldılar. Keşke Noel için McKenna ve Travis bebekle birlikte eve dönene kadar bekleyebilseydik ama sanırım kızların bunu bekleyecek sabrı olmayacağını hepimiz biliyoruz."

"Sanırım haklısın," dedi ayak parmaklarına kadar hissettirdiğı bir gülümsemeyle.

Onun eline uzandı. "Benimle gelmek ister misin?"

"Neresi olursa," dedi adam, sesi hırçındı.

Kız kardeşinin dairesine ve onları bekleyen tatil sevincine doğru yürürlerken, aniden daha birçok şeyi paylaşacaklarından emin oldu.

Hem yurtdışında hem de burada, Shelter Springs'te kendi maceralarını yaşadılar. Kahkahalar, gözyaşları ve aradaki her şey.

Yolculukları daha yeni başlıyordu.

OceanofPDF.com

Epilog

Hazel kararlı bir şekilde, "Bebeği tutma sırası bende," dedi. "Ona yeterince uzun süre sahip oldun."

Nora kız kardeşine yüzünü buruşturdu ve dişsiz gülümsemesini her iki kuzenine de eşit şekilde sunan Sophie Alberta Taylor'a kollarını doladı.

"Tutmadım. Onu her zaman benden daha uzun süre kucağına alıyorsun," diye itiraz etti Nora. "Çünkü ben daha büyüğüm ve en iyi yolu biliyorum."

"Yapamazsın. Onu iyi tutuyorum, değil mi Natalie Teyze? Hazel'a her şeyi bilmediğini söyle."

Natalie hemen müdahale etti. Şimdi sekiz ve altı yaşında olan kızlar çoğu zaman çok iyi arkadaşlardı. Ama kağıttan kar tanesinin nasıl kesileceğinden, normal patlamış mısırın kettle corn'dan daha iyi olup olmadığına kadar her konuda tartışabiliyorlardı.

"İkiniz de onu tam olarak doğru tutuyorsunuz. Bugünkü yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum. Kurabiyelerin son partisi de bitmek üzere, sonra onları süslemeye başlayabiliriz."

"Bir kurabiye alabilir miyim?"

Sürekli bir enerji yığını olan kardeşleri Austin -ki birkaç gün sonra üç yaşına girecekti, buna inanamıyordu- neler olduğunu görmek için yanlarına geldi.

Austin bir şeyleri kaçırıyor olabileceği fikrine asla katlanamazdı.

"Henüz değil," dedi ona, kıvrıcık saçları ve doymak bilmeyen bir merak. "Önce kremasını sürmeliyiz."

"Ben onları kremasız seviyorum," diye açıkladı.

"Hayır, bilmiyorsun." Hazel ona gözlerini devirdi. "Şimdi sadece kurabiye istiyorsun."

"Güzel kokuyorlar," dedi ve hemen ardından kız kardeşinin kucağındaki bebeğin üzerine eğilip aptal bir surat yaptı. "Merhaba Sophie. Merhaba Sophie. Bak! Bana gülümsedi! Benden hoşlandı. Onu kucağıma alabilir miyim?"

"Sıra bende," dedi Hazel. "Ondan sonra onu tutabilirsin."

Natalie, Sophie'nin tatlı ve uysal olmasının çok iyi bir şey olduğunu ve kuzenlerini zaten sevdiğini düşündü.

Nat, Travis ve McKenna'nın tatil alışverişlerini bitirebilmeleri için Noel'den önceki bu Cumartesi öğleden sonra birkaç saatliğine tüm çocuklara bakmayı teklif ederken ne düşünüyordu?

Cevabı biliyordu. Onları özlediğini ve bugünlerde onları yeterince görmediğini düşünüyordu.

Griffin'le birlikte kasabaya ve ötesindeki muhteşem göle bakan dağlarda inşa ettikleri ev Shelter Inn'den çok uzakta olmasa da, yeni bir anne olmanın son dört ayı telaşlı, zorlu ve harikaydı.

Sophie ile ne yaptığını anlamaya çalışmanın yanı sıra, Natalie hala çalışıyordu ve her zamankinden daha meşguldü, serbest editörlük yapıyor ve makaleler yazıyordu, özellikle de bir amaçla seyahat etmekle ilgili ilk kurgusal olmayan kitabı kızını doğmadan hemen önce yayınlandığı için.

Fırının zamanlayıcısı çaldı ve aceleyle mutfığa gidip son parti şekerli kurabiyeleri çıkardı.

"Yaşasın! Şimdi onları süsleyebilir miyiz?" Nora sordu. "Yakında. Önce soğumaları gerekiyor."

"O zaman hepsini yiyeceğim," diye ilan etti Austin.

Hazel ona sertçe, "Yapamazsın," dedi. "Bunlar parti için."

"Çoğunu," diye kabul etti Natalie. "Ama eminim ki elimizde bol miktarda olacak ve bir ya da iki tanesini ayırabiliriz."

O akşam çocukları Shelter Inn'de her yıl düzenlenen tatil partisi için evlerine geri götürüyordu; bu parti, sakinleri arasında sevilen bir gelenek haline gelmiş ve kar yağışı altında geçirdikleri yılın anısına düzenlenen bir tencere yemeği etkinliğiydi.

"Onu şimdi tutabilir miyim?" Hazel sordu.

"Partide mutlu olabilmesi için onu uyutmam gerekiyor. Söz veriyorum, uyandığında onu istediğin kadar tutabilirsin."

Hazel ve Austin buna dudak büktüler ama Natalie kızını Nora'nın kucağından aldığı anda itiraz etmediler.

"Birkaç dakikalığına filmini izlemeye geri dön, tamam mı? Döndüğümde kurabiyeleri süsleyebiliriz. Hazel, sen sorumlu olur musun?"

"Evet!" Büyük yeğeni sanki tüm Noel dilekleri gerçekleşmiş gibi görünüyordu.

Natalie aceleyle mutfığın hemen aşağısındaki çocuk odasına giderken gerçek oldu.

Sophie'nin üstünü değiştirip karnını doyurduktan sonra onu yatağına yatırırken onları duyabilmek için kapıyı aralık bıraktı.

Çocuk odasının kapısını henüz kapatmıştı ki, derin bir sesin çocuklarla konuştuğunu ve onların sevgili Griffin amcalarını selamlarken attıkları sevinç çığlıklarını duydu.

Büyük odaya girip onu kanepede, iki yanında birer kız ve kucağında Austin'le gördüğünde, içindeki her şey mutlulukla iç çeker gibi oldu.

Üç yıl sonra, bu adamı mümkün olduğuna hiç inanmadığı kadar çok sevdi.

"Erkencisin!" diye haykırdı.

Gülümsedi, Austin'i yere bıraktıktan sonra odayı geçti ve kızların kıkırdamasına ve Natalie'nin nabzının Heartbreak Peak'e tırmanmış gibi hızlanmasına neden olan dramatik bir öpücükle onu süpürdü.

"Acil servis bugün yavaştı. Son saatte sadece bir hastamız vardı ve o da kolaydı." Sırıttı. "Ayrıca buradaki tüm eğlenceyi kaçırmak istemedim."

"Harika. Kurabiyeleri süslememize yardım edebilirsin."

"Yine de onları yemene yardım edeceğim. Kızımız nerede?" "Onu biraz kestirmek için yatırdım."

O kadar üzgün görünüyordu ki gülmek zorunda kaldı. Griffin harika bir babaydı, öyle olacağını biliyordu. Bazen geceleri Sophie'yi beslemek için uyandığında Griffin'i çoktan çocuk odasında, kızlarını kucağına almış ve ona anlayabilmekten yıllar uzak olduğu hikâyeler fısıldarken buluyordu.

Geçtiğimiz üç yıl Natalie'nin hayal edebileceğinden çok daha mutlu geçmiş, paha biçilmez anılar ve değerli deneyimlerle dolmuştu.

Birlikte dört kez denizaşırı tıbbi gezilere katılmışlar ve burada yerel kliniklerde tedavi masraflarını karşılayamayan insanlara yardım etmişlerdi.

Her ikisi de bu deneyimlerden o kadar keyif almıştı ki, daha pek çok şey yaşayacaklarını biliyordu.

Kurabiye süsleme malzemelerini yerleştirmek için mutfağa döndüğünde, son üç yılda hayatının nasıl değiştiğini düşündü.

Yolculuğuyla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bir zamanlar göçebe hayatı tam da ihtiyaçı olan şeydi. Zengin, dokulu, maceralı. Bu deneyimlere her zaman değer verecekti.

Natalie, Griffin'le birlikte yarattıkları sevgi, kahkaha ve aile dolu bu evde, hayatının bu döneminde tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyordu.

Daha iyi tasarlayamazdı.

* * * * *

OceanofPDF.com

ISBN-13: 9780369743398

Shelter Inn'de Noel

Telif Hakkı © 2023 by RaeAnne Thayne LLC

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin.

Canary Street Yayınları
22 Adelaide St. West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
CanaryStPress.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.